

NEHAJ NESUT NAS
BĚLE OBLAKY
НЕХАЇ НЕСУТ НАС БЕЛЕ ОБЛАКЫ

ALEKSY BERNAT

Книга на меджусловјанском језыку

Коректори

Неудржима Машина Добра

Саул

Шима

Тиша

Образок книги

Leon Ning

www.fiverr.com/leonning/

Илустратори

Jantek (раздел 17)

antonstupivcev@outlook.com

Justyna Orlikowska (раздел 5 i 7)

www.instagram.com/justyna_minou/

www.tiktok.com/@quiet.minou/

Lea Anić (раздел 22 i 25)

www.instagram.com/anic.png

Leteći Tramvaj (раздел 3 i 19)

Stjepan Melša (раздел 20 i 24)

www.instagram.com/stjepan.melsa/

linktr.ee/melacinterslavic

linktr.ee/projektparafraza

linktr.ee/interslavicmedzuslovjansky

Чуванје: Тута хисторија, помимо својеј легкој, бајковој форми, понекогда говори о трудних / тежких ситуацијах, јавјенјах и случајах, кторе могути бити свезане с силними емоцијами и могути творити дискомфорт. Тута поведка може бити недобра за дѣти и људи с арахнофобијеју.

Выше детаљев јест можно најдти в линку:

melacpise.wordpress.com/nehaj-nesut-nas-bele-oblaky-trigger-warnings/

једнако остражно, зато что там могути бити легке спојлери хисторије.

Предслово

Драгы Слушатељу, уже недолго ты будеш слухати аудиодраму на меджусловјанском језыку. Једнако, предже јест неколико вѣчиј, кторе ја бых хтел, да быс ты познал. Итак, прошу ја о твоје чуванје.

То јест првократно, когда ја јесм преложил до меджусловјанского нешто, что јест тако велико. Тут уверјено Ты будеш могти много се научити односно језыка, но такоже ја препоручају Тобѣ користати словник в моменту, в котром Ты не будеш нешто добро разумети. Словник јест бесплатно доступны под линком <https://interslavic-dictionary.com/> и јест он ценным орудјем тако за мене в час преклада, како и за Тебе в час читанја. Всаке линкы, кторе ја тут подавају, ты можеш најдти в описанју.

Важно јест такоже, да быс ты знал, же јест можливо, же ты не будеш могти најдти слова в словнику. Тогда сут три варианты:

1. Слово јест конструовано подолг правил слово-творјенја. Напримѣр слово крчма јест в словнику, але крчмар (работник из крчмы) не јест.
2. Слово не јествује, але имаје потенцијал разумливости. Тогда то означаје, же ја јесм је измыслил и имѣл јесм надеју, же оно буде за Тебе разумливо. В таком случају ты можеш најдти краткы словник, кторы ја јесм написал: <https://melacpise.wordpress.com/slovník-neoficiálních-slov-iz-povedky-nehaj-nesut-nas-bele-oblaky/>. В словнику јест можно најдти измыслѣно слово и јего објасњенје. Во всакы час ты можеш написати до мене приватно сугестију односно разумливости слов.

3. Слово не јествује и ја јесм је написал интуитивно без погледанја до словника. Ако ли јест тако, тогда то јест моја погрешка, и ја прошу Твоје помиловање.

Паметај такоже, же персонаже в мојеј поведке понекогда користајут слова, кторе сут из јих језыков, наречиј и идиолектов. Итак можеш понекогда најдти слова, кторе Ты не будеш сместа разумети и оне не будут в словнику, но не трвожи се - хероје внутри поведкы такоже не будут јих разумети, заједно с Тобоју. Или они будут прекладати туге слова. В електроничној книге ја означају туге реченја *курсивным фонтом*, итак ако ли ты слушајеш туту книгу в форме филма, тогда в такы способ ты туто увидиш.

В тексту всаке числа, номеры сут означене тако, како јест потребно јих читати, а после њих в (затворках) можно најдти числову репрезентацију. Наприме: "тысеч сто двадесет и седм (1127)". В случајах, когда то јест тривиално (наприме: "прво, второ, третје") ја не делају затворок и не пишу номер.

Понекогда јест можливо, что не јествује најдобро слово, кторо можно изкористати в тутом прекладу. Тогда в тексту ја покушају делати синонимично различенје. То означаје, что ты можеш најдти једночасно неколико слов, из кторых једне будут разумливе за једных Словјанов, а друге за других Словјанов. Ако ли јест такова ситуација и ја хчу, да быс ты то увидел, тогда ја делају конструкцију со знаком "/". Наприме: трајати / трвати. Понекогда ја не користају највыше разумливо слово, даже когда оно јествује. Јест то зато, что наприме туту слово было уже користано недавно и ја не хчу јего повтарјати. То јест сделано такоже зато, что ја бых хтел, да бы тута книга имела едукацијны влив на Твоје разуменје меджусловјанского језыка.

Ако ли иде о назвы месецев: хероји в поведке понекогда користајут измыслєне назвы месецев (наприклад "мєсєц цвєтов, мєсєц вина" и тому подобне), але ја јєсм покушал во всакы момент описати тутє мєсєцє с помочју номеров (наприклад "чєтвєрты мєсєц, шєсты мєсєц" и тому подобне). Ја не јєсм давал латинскє назвы мєсєцев (*децембр, новембр* в тој поведке не јєствујут).

Поведка в првој версији јє была написана на полском јєзыку. Ја јєсм ју преводил до етимологичного меджусловјанского, дабы вышє просто было ју авто-флаворизовати до других словјанских писм. Благодарју ја всим коректорам и читатєлям, ктори помогли в том прекладу. Декују всим илустраторам за окрашенјє тутој поведкы вашєју графикоју. Хвала Неудржимој Машинє Добра за велику помоч в логичној анализє поведкы и за помоч в творјєнју новых литерачских стандардов за наш млады меджусловјанскы јєзык. Хвала Матијє Ћутићу за суработу, всаку менталну помоч, а такожє за трпєливо слушанјє мојих различных пытаниј и одговарјанјє.

На основє тутој поведкы јєст изтворјєна аудиодрама. Вышє информаций јєст можно најди в <https://linktr.ee/melacinterslavic> в секцији "Projekt Parafraza".

*Ја дєдикују туту поведку цєлој меджусловјанској дружбє,
Нєхај меджусловјанска сила будє с вами!*

Пролог

Људи говорет, же в тамтој дењ было је велико спокојно. Чисто небо было јасно, а облакы шли помало, несене легкым ветром. Птице, кторено сут јешче не полетели до Раја, певали красно посред жолто-оранжевых дрєв. Јесењ је разливала се в свету, и помало, помало, приносила је она на Земју хлад и првы зимовы мраз. Људи говорет, же в такы дењ је пришла Чрвена Искра. Ја незамного добро паметају тутој дењ, але знају ја, же то, что говорет људи не јест точно правда. Але такоже, ја разумеју зачто они јего тако паметајут.

В тамтој дењ ветр је был силны, а снєг танцевал је свој мразны танец. Всекде лежал је белы снєг, белы како облакы, а сиво небо помало ставало выше темно и мрачно. В тамтој точно дењ, посред хлада и мраза, на Земју је пришла Чрвена Искра.

Моја Искра, а свезал је нас снєг.

"Утрачена Крајина", пролог

Раздѣл 1. Вечна Зима

- То уже једно и половина (1,5) лета? Како то вообче јест возможно?! - туто питање звучи в крчме "Под Орлјим Пером" немного выше гласно. Човек, кторы питаје мимовольно воздвигаје главу и быстро гледаје по целој коморе. Внутри крчмы јест достаточно гласно, да бы никто того не увидѣл. Различне бесѣды и дискусије сут тут дост шумне, но такоже спокојне. Час јест јешче млады, хот мрак пришел уже некаку једну часину назад.

Питајучи человек гледаје обратно на својего субесѣдника: младца, кторы имаје каштанове, свезане без порядка власы и очи в колору пива. Хлапец пије немного пшеничного пива из глиненој чашкы, а когда кончаје, починаје забавјати се малым, металичным кључем. Предмет блѣскаје в светлу горѣјучих свѣч.

- Ја... не знам, заисто не знам, Брит - намысльаје се и рече - зато јесм пријехал до града, да бы се видѣти с тобоју.

- Ну, да, ја јесм слышал од знајемых торговцев, что в Белозорјях јест уже од давна зима. Но ја јесм мыслил, что вы просто имели јесте некакы неуроджај, или нечто. Хмм, итак говориш... что то уже једно и половина (1,5) лета, одкогда у вас јест строгы мраз?

- Бритомир глади своју кратку, сиву браду. Јего власы стали сивыми быстро, когда был велико млады. Човек, кторы имаје тутчас тридесет лет изгледаје дост забавно, имаје пол-сиву, пол-каштанову браду и кратке власы на главе. Он кладе своје толсте прсты на глинену чашку. Пиво имаје колор јего очиј.

- Ако ли бы точно говорити: једно и пол (1,5) лета, одкогда у нас безпрерывно јест снѣг. Разтопјење снѣга в јар / во весну? Забуди, не је было ничто тако! Аж выше, в петом месецу: Месецу Трав, в средине весны, когда всечто требовало бы разцветати,

тогда мы јесмо имели велико снеженје! Ну, потом в шестом: Месецу Чрвов и седмом: Месецу Лип равноко! А снег стоји, стоји и растопити се не хче... - младец пије пиво и позираје вне, за окно. Ноч размазывает се в малом дожду, кторы починаје легко ударјати в оконно стекло.

- То звучи велико чудно, Нашек - одговарјаје Брит - а како сут ваше запасы, резервы? Како сут ваше гроше? Имајете ли вы јешче нешто?

- Мы имајемо јешче запас пшенице. Мы опраздњајемо складишче, зато да бы нам пшеница не измрзнула, и давајемо ју људам до домов. Сељани сут силни и могут много изтрпети, но долго тако не сможемо жити. Нам јест достаток грошев, но превезти товары из близких сел то јест некака мора! Велико тяжело! Ако ли мы ничто не будемо сделати, тогда нам буде потреба убегати. А то такоже не јест тако просто то плановати и сделати.

Нашек поновно позираје в окно. Дожд падаје из неба и в некакы чаровны способ успокајаје јего. Можно то јест заисто зато, что просто погода вне јест дожд, а не снег, кторы тако често он гледал во својем селу? То уже једно и половина (1,5) лета, одкогда в јего родимых странах неустало снежи. То је се начело дост обычајно. В Месецу Вина - десетом месецу лета је была последна бурја и последне громы. Потом спадл је првы снег. То не је было ничто чудно, итак никто је тогда се не трвожил. Људи сут говорили, что пришла "строга зима". Сељани сут увидели проблем, когда пришел петы и шесты мѐсец - Мѐсец Трав и Чрвов. Допрва тогда људи сут почели думати, же нешто не јест добро, а цела зима то јест некако чудно јавјење.

Најпрво сељани сут говорили о злој магији, потом о божској казни. Туту клетву они сут почели именовати "Вечна Зима", а

цело прошло лето мыслили како можно ју оддалити. Допрва људи из других сел сут сказали јим, что снег не јест на целом свету, како они сут мыслили, но једино неколико-надсет километров вокруг Белозорјеј. Даље всечто јест нормално, снег не јест, а сезоны лета измењајут се природно, нормално. Сељани начели сут организовати једанје и свако добро, кторо јест потребно, да бы прежити в тутој тежкој добе. Једнако допрва тутчас, в једно и пол (1,5) лета од почетка Вечној Зимы људи сут сразумели, же не можно чекати и чекати на помоч, зато что изгледаје, же Зима заисто јест Вечна и буде зајмати јешче велико, велико много часа. Јест потреба, да бы нечто сделати. Нахослав је рекл тогда, что он појде на изток, до Каменограда, да бы најдти давного пријатеља, Бритомира, и просити јего помоч. Трговец знаје људи, знаје места, имаје много зналости - можно некако поможе?

- Мыслиш ли, что јест некаковы способ, да бы одчаровати злу магију? - запытываје Нахослав товариша.

В крчме јест гласно од различных бесѣд, људи заповњајут всаки стол, свако место. Гости идут од места до места, некто иде од једного стола до другого, некто кричи ко крчмовым работницам. Бесѣдовање, кричанје, спори - Нашку тута атмосфера припоминаје Белозорје и стрешења в највеликом дому в центру села. Даже Вечна Зима не је смогла унишчити срдечности и добромыслиности житељев јего села.

- Имам ја неколико мысли но... момент... чи не имајете ли там у вас жрице? Можно она могла бы помогти?

- Ахх, да... стара Доброслава. Она јест... дост чудна жена... нечто је говорила о жртвах ко Моране и Велесу, људи сут пробовали делати некакове ритуалы, но правдиво ничто не помагаје... - Нашек бере чашку с пивом.

- Ја такоже јесм о том мыслил. Жртвы. Ако ли уже хчемо просити о помоч, тогда најлепје...

- ЈА ЈЕСМ ИМЕЛА КРИЛА! ХАА! - неочекувано некто кричи в крчмѐ. Нахослав без малого изплъуваје своје пиво. Одвращаје главу, да бы позрити кто тако гласно кричи. Брит једино легко двигает брви, даже очами не погледаје на туту ситуацију. Некака девчина стоји при бару, држи чашу с пивом и махаје руками. Тој муж, кторы с њеју бесѐдује, начинаје се смејати и шептати нешто к њеј. Крчмар спокојно чисти чашкы и позираје на њих. Кратка тишина изнова измењаје се в гласны, бесѐдовы шум.

- Правдиво, зајмливо мѐсто, Брит - Нахослав усмехаје се к товаришу.

- Ој, в том граду ничто уже мене не удивјаје... - рече сиво-власы младец и кончаје пити пиво. Тогда говори ко работници, ктора тутчас прѐходи при њих.

- Извините, мила господжо, могу ли ја просити вас о једно пшенично пиво?

- Саморазумно, господине! - одговарјаје она и быстро иде, да бы принести новы напиток.

- Ја заплачу за пиво - каже Нашек до Брита.

- Ох, не, не јѐст потребно, ты и тако и иначе имаш дост ограничене резервы.

- Хвала тобѐ, брате, что ты ми помагајеш - говори тогда јему Нахослав.

- Не јѐст никакы проблем, брате. Ты знајеш, же можеш очекувати од мене помоч. Ја не могу ничто уверјено сказати, але буду покушати пытати знајемых људиј, можно они будут знати нешто о таком чудном случају... не јѐст потреба, да бы преставати чинити ритуалы. Давајте вы даље жртвы богам. Покорным људам прѐмного божској милости јѐст давано.

- Одкуд је могла пријдти Вечна Зима?
- Ох! Може јествовати премного поводов. Можно некто там у вас нешто сдeлал против богам и тутчас они сут гневни?

Нахослав начинаје мыслити. Он не припоминаје себе ничто, мысли, что никакы сeљанин никогда не был бы способны, да бы погневати богов. Људи мыслет позитивно о целој ситуацији, не имајут никаковых злых мысьиј. То јест велико странно за Нахослава. Они не бојет се.

- Ја знају, знају, тежко јест туто оцeнити... - рече Брит - хмм, а можно... а можно туто имаје некаковы свез с Дњем Прeмeны?

- Хмм, мыслиш ли ты тако? То было уже выше, неж тысеч и петсто (1500) лeт тому - Нахослав удивјаје се - имело ли бы то некаковы влив?

- Туто было бы велико чудно и дивно, можливо даже, что против правилам природы... але Белозорје сут близко границе, да?

Дeњ Прeмeны је јавил се точно тысеч петсто и седм (1507) лeт тому. Ледовы Дракон, кторого размeр јест выше великы, неж највелике крајины, је возлетeл из својeго укритја и је стрeлил в воздух мразны, ледовы чар. Он тогда замразил је половину Всесвета. То је был смутны конец Великој Војны Богов.

- Наше село јест около тридесет чeтыри (34) километры од гор крајины Изрвы.

- Итак можно одтамтуд мраз је пришел к вам?

- О том такоже јесмо мыслили. Проблем јест таковы: да бы туто потврдити, потребно бы организовати долго и грозно путованје на сeвер, на полноч, до Ледовој Границе. Никто не је был там в последне два лeта. То јест неколико дњев путованја, ако ли погледати на некомфортну погоду. Ако ли мы быхмо познали, что ледова граница пришла ближе к нам, на југ, на полдeњ, тогда...

- ...тогда вы бысте познали, же то јест најдобры час, да бы спаковати своје резервы и одојдти из села...

- Да... - одговарјаје Нахослав смутно.

- То јест остаточна опција, брате! Нехај наша надеја не јест јешче изгубјена! Мы имајемо јешче прѐмного...

- Заправду! Ик, и ја тогда, ик... ја тогда јесм погледала в дол... ик... а там! ЛИВАДЫ! И ЛЕСЫ! Ја... ик... спадла из облаков! - чудна дѣвчина указываје својеју длању таково движенје, кторо изгледаје како нырјанје в дол. Она близ изливаје пиво из чашкы.

Нахослав погледаје на пријатеља. Он једино махаје главоју.

- Јест ли то из крчмы? - питаје он и показываје жестом главы кључ, кторы младец држи в руке.

- Хм, да. Он привидно имаје магичну силу - младец склањаје се к Бриту и утишаје глас тако, какобы он хтел начети некакову фантастичну хисторију.

- Ано, да, ја знају - быстро одрекаје Брит.

- Како ли то...? - Нахослав јест јасно разочарованы одговором. В том самом часу работница приходи и быстро, близ неприметно кладе чашку с пивом на столу. Забираје пусту и безшумно изходи даље.

- Ја и други трговци привезли јесмо те кључе в прошлој седмици до Каменограда.

- Једну седмицу тому јесте были јих привезли а они уже сут успели употребити јих в крчме? Быстра работа. Одкуд оне сут?

- Хмм... негде из източных крајин, но одкуд оне там сут были то ја не знају заисто. Најправдоподобно од Ританцев.

- Од Ританцев?! - тутчас Нахослав говори выше гласно, а јего глас лети понад беседами в крчме. Погледаје он на Брита с огромными емоцијама в очах - од Ританцев из Ритоврха?!

Нашек говори о далекој крајине, ктора јест вне људској земји. Он је премного о њеј слышал, најмного од човека, кторы тутчас седи пред њим. Чекаје он выше детаљев.

- Да, хм, тако ја мысљу. Ако ты скажеш магичну клетву тогда...
- ...тогда он врати се до властника - Нахослав вмешиваје се в јего слова - так ми је сказал господар. Мимоходом велико милы человек. И даже когда ја јесм јему сказал, же јесм тут првократно, тогда он је рекл, же ја могу јему платити мење грошев. Ну, але что јест с тутым Ритоврхом?! - младец велико љуби поведкы о далеких крајинах.

Треск! Неочекивано комора крчмы исполњаје се звуком разбитој пивној чашкы. Нахослав уже наследно-кратно обрачаје се к бару. Девчина стоји стопами в пиву. Хвејаје се она налево и направо, а једва зможе држити баланс, а јејны смех мешаје се с гласным иканјем.

- Обычајно тут јест спокојно - рече Брит горкым гласом.
- Ја прошу, драга госоподицо, идите вы одтуд - крчмар, кторы до того момента је стал тихо тутчас каже до девчины.
- Иди вон, глупа дівко! - кричи некто из центра крчмы.
- Тако јест! Иди ты вон! - некто другы прикључаје се.
- Вы... јешшшше увидите! Вы вссси! В моменту, в ктором моје крила... ик... будут се вратити! - јеј смех одступаје и премењаје се в нешто, что звучи выше како плаканје. Она иде, а јеј ноги мешајут се јеј. В једном моменту девчина губи баланс и, да бы не упасти, подпираје се о стол Нахослава и Бритомира.
- Оп... помилујте - говори и погледаје на Нашка пијаным зренјем, а јеј очи блескајут чрвеным колором. Смркаје она носом и иде даље. Имаје она бежеву, нечисту сукњу.
- Ах, како чудна девоја - рече Брит спокојно. Он, како житель Каменограда, видел привидно уже премного вечиј. Тутчас седи

без удивјења. Девка забираје стары, уже не дост чрны плашч из вешалкы, ктора стоїи при дверах, obleкаје, веже яго при шији, скрываје главу в капуци. Јеј долге, јасне власы изходет из-под материала и можно бы помыслити, же оне кричет: “просимо мы вас, дозволите нам видети мыло и гребень!”.

- Не врачај се тут никогда выше! - кричи тамтој чловек, кторы је кричал прѣдже. Она делаје лице ураженого дѣтета и изходи. Даже не гледаје за себе.

- Какѣ чрвене очи она је имѣла! - говори Нашек, заинтересованы тутым малым дѣтаљем.

- Можно од многости алкохола?

- Цѣле зѣнице!

- Хм, тогда ја мыслю, что она прѣмного уже изпила - торговец разпростираје руки.

Тѣпла, домашна атмосфера крчмы “Под Орлјим Пером” је была тутдѣнь введена на покушенје. Помимо шумного госта она је была силна и уже в нѣколко моментѣ наново јѣст стабилна. Мир разливаје се внутри. Блѣск свѣч повышаје чутје домашнего, спокојного огнища, а гласнѣ бесѣды и смѣх припоминајут сватбену забаву. При столах јѣст јѣшче дост многољудно, помимо поздној doby. Мѣшанина бесѣд, кричања и смѣха не јѣст хомогенна. В јѣдин момент јѣст выше силна и гласна, а в другы выше тиха, тако тиха, что уступаје деликатному шуму дожда. Вода стукаје легко в окна и можно бы помыслити, что она хчѣ повратити људску позорност на себе. Тутѣ јѣст јѣднако велико тѣжко, зато что всакы чловек зајмаје се тут својими вѣчами.

При столу близко бара нѣкакы млади чловек вставаје и начинаје быстро махати руками. Хисторија, ктору он говори, увѣрјено јѣст велико интересна, зато что яго три пријатѣљи погледајут на њего с великим удивјењем. На другој странѣ коморы нѣкто

начинаје кричати пијаным гласом, кторы быстро изтишаје се, какобы он бојал се, же некто јего буде услышати. Два мужи оживјено дискутујут о нечем, хот правдоподобно то не јест спор. Они радостно пијут пиво, гестыкулујут, смејут се. Можно они говорет о тамтој куриозној дѣвчине, ктора је пришла, опила се пивом и огласила људам, же она давно је имела крила, а после того разбила чашку с вкусным пивом и пошла вон? Можно они имајут жаљ, же напиток је разлил се, а тутчас некакы нечисты утирак, кторы работница је метнула быстро на подлогу, лежи и пије остаткы? Хот из другој страны туто не јест ничто надобычајно, когда человек приходи в крчму после дња полного работы и ище способности, да бы оддыхнути немного, правда ли?

А тамтој добропогледны муж, кторы седи в куту / вуглу крчмы? Јего рука тутчас тыче колѣно равнако добропогледној жены. Говори он нешто до њеј, какобы просто в ухо, хот једночасно дост гласно, тако, да бы она јего добро услышала, и никто кроме њеј. Она позираје својими чрными очами негде, можно в окно, можно в свѣче, кторе блѣскајут жолтым светлом. В том самом часу две граджанкы несмело погледајут того мужа издалека. Оне сѣдет при столу Нахослава и Бритомира. Шепчут оне, тихо делет се мысльами једна с другоју, легко смејут се.

Нашек и Брит говорет јѣще немного. Они сут не видѣли се дост долго, итак имели прѣмного до обговорѣнја. Јест уже дост поздна ноч, а чим позднеје, тым мење људи јест в крчме. Наконец приходи час и за њих. Потребно ийти.

- Тако, како ја јесм тобе сказал: зајутра на трговишчу ја поговорју с другами, можно некто знаје нешто выше, можно некто може помогти? Попробују ја такоже најдти некаково јѣданје за твојих братов и сестры из Белозорјеј.

- Хвала, Бриток, хвала заисто! Ја уже јесм тутдењ был на трговишчу и уже јесм поговорил с купцем односно того. Зајутра ми јест потребно договорити выше детаљев.

- Ах, прекрасно! Итак, мы можемо увидети се зајутра на трговишчу! Ја буду там уже когда Солнце буде возходити, буду готовити стојишче. Поговоримо мы с њим заједно. Имаш ли коња?

- Да, имам, јест в стаји - Нахослав указываје прст за себе.

- Транспортно возило?

- Такоже имам! Јест недалеко крчмы.

- Красно, красно! Тогда пријди до центра града зајутра рано! - Брит тыче нахославового рамена својеју рукоју, а когда види, что работница крчмы јест при њих, он плати за пиво. Потом обимаје пријатеља, бере висечи плашч и изходи из крчмы. Нахослав усмехаје се к њему, потом крути кључем малы круг в воздуху и одврачаје се, да бы иди на гору дома, где сут различне коморы дља крчмовых гостей. Он делаје неколико кроков и... одврачаје се поновно.

“Когда вне дожди, ја потребују иди в походку в Каменоград” - мысли он.

Дождевы шум успокајаје јего. Он облакаје се в свој граджанскы, каштановы плашч, кторы давнеје је купил в Каменограду, и изходи.

Раздѣл 2. Бизнесы града

Домы в Каменограду покрываје дожд. Помимо того, что темнот овенчаје vsаку најмалу чест града, то понєкде из окон блєскаје деликатно свєтло свєч и олејных ламп. В тутом оранжевом свєтлу блєскајут улице, моkre од дождевој воды. Јєст достаточно свєтла, да бы идити напред. В воздухе јєст аромат и шум водных капеј, кторє падајут из неба. Јєст спокојно. Јєшче дост хладно, хот уверјєно вышє тепло, неж тутчас в Белозорјах.

Нахослав радује се тутым моментом. То заисто јєст прва окаија, одкуд Вєчна Зима је почела се, когда он је смогл изојдти из села и идити далеко. Предже потреба је была возити материалы, товары и резервы из других сел в околине, помагати при организацији запасов, а такоже уловити некаковє звери / животины. Хот... то је было возможно јєдино из почетка, зато что vsаки јелењ и vsака дика свиња уже давно суг убєгли из белозорјанских, зимовых лєсов. Оне не суг тако привезанє до мєста како људи. Можно оне дажє не имајут великој надејє, же нечто измени се? Туто изгледаје вышє просто: не имајєш шансы на прєжитјє - измењајєш дом. Давнєјє тако жили суг номади, први људи, ктори жили в Срєдограду - в људској крајинє.

Тутчас јєднако час јєст другы. Људи живут в невеликих селах, сєјут зрна и зеленину, имајут животины - кравы, коњєв, свињє, птице. Принајменјє тако јєст тут, на западу. Тако јєст вышє просто, вышє комфортно. Но... то приноси со собоју тој недобры фактор, кторы тутчас не јєст потребны в Белозорјах - привезанјє до мєста. Јєднако Нахослав не сможе спорити се с тутым. Он такоже чује се привезаны до земјє и свєзаны с људами, ктори там живут. И зато он не може уступити, он не може поддати се. Требује он најдти одговор, способ.

Каменоградске улице, сдаваје се, сут полне људского привезанја. Всаки избудованы камень, сака цегла, сака вугол, сака крытина стрехы. Људско друштво расте и со сакаым лѣтом вышѣ и вышѣ ставаје се свезано с земјѣју, с крајиноју, с регионом...

Нахослав чрѣз материал кошуљѣ хватаје пурпурны камень, котры виси на јѣго шији. Велика жалост, что он забыл јѣ запытати Бритомира односно того, что може быти тој камень. Когда он јѣ изходил до Каменограда из Белозорјѣј, стара жрица јѣму дала јѣ јѣго и сказала, что "тутој камень приведе тебе до цѣља". Он никогда не разумеје туту стару жену. Она всегда говори некаковѣ глупости, или мудрости, котрѣ тежко јѣст појѣти разумом. Нахослав не знаје, кторо из тутых двох сут были тутѣ слова: глупост ли или мудрост. Он утрачаје разуменје јѣшчѣ вышѣ, когда мысли о том, жѣ стара Доброслава послѣ тутых слов сказала јѣ јѣшчѣ нечто подобно к: "нехај пољаны указывајут тобѣ широки свет". "Пољаны" или нечто друго...? Там вѣројѣтно было некако друго слово. Иде ли о то, что до цѣлого света приходи весна, јар? И тогда будут ли разцветати цвѣты? Але Нахослав потребује вратити се до села јѣшчѣ прѣд четвѣрым мѣсецем - Мѣсецем Цвѣтов. Доброслава наконец јѣ сказала, что Нашек требује јѣј одговорити нечто, але... он не памѣтаје что. Чудна жена, заисто чудна. Она такожѣ, сдаваје се, не јѣ разумѣла какѣ слова сказала. Јѣст ли то некаковы прѣдзнак / прѣдсказанје / прѣдвѣстје?

Но она јѣст жрица, вси имајут к њѣј рѣспѣкт, она не јѣст зла. Јѣст мила, добра, пријѣмна за гостѣв. Она всегда охотно даваје својим гостам тој дивны горкы чај, изтворјѣны из чудных былин из лѣса. Или даваје сладкы компот из овочѣв. Нахослав мысли, что он никогда ју не разумеје. Јѣст ли возможно, жѣ вси

Белозорјани сут замного глупи, да бы сразумети Доброславу и јеј мудрост? Или можливо, же они сут замного глупи, да бы сразумети, же она смејаје се из њих и генерално заисто не јест мудра, а једино притварјаје се, омамјаје јих?

Дожд во младу весну обчишчаје мысљи. Нахослав набираје воздух чрез нос и чује, же једнако јест уморјены долгими дњами путованја до града. Најдобры час, да бы ийти обратно до крчмы и спати. Итак заврачаје се он, помало обходи темне улице. Мрак јест густы, а дожд ставаје выше силны. Белозорјанин начинаје ийти выше быстро.

В тој час през дождевы шум иде једин краткы звук. По кратком моменту наследны звук. И третји. Нахослав содржаје се на момент и слушаје. Једнако он быстро припоминаје слова матере, ктора је сказала јему, да бы он не входил в бизнесы того града. То сут были слова Бритомира, кторе Нахослав услышал неколико лет тому, когда Брит је был пријехал до села. "Никогда не входить в бизнесы града". Излгадаје, что то јест некако мудро, тајемно правило. Итак Нашек делаје крок в страну крчмы.

И уверјено он сдѣлал бы јешче једин крок, и јешче једин, и шел бы просто до теплој коморы, ако бы он не знал того звука. Але он знаје јего, он уже је слышал јего. Глас иде тутчас од једној из бочных, мрачных улиц. Нахослав стоји при входу алеје и слушаје.

То јест... смрканје... смрканје носом. Деликатно, легко смрканје. Делаје он једин крок, а вода в калужи брызгаје тихо под јего стопоју. В темности под невеликоју стрехоју, правдоподобно од некакого магазина, лежи мешек. Великы, чрны, полны мешек. Нѣкде из окон падаје на њего легко светло. Нахослав приходи ближе и из внутри мешка слыши... плач. Некто плаче.

- Хеј... јест ли тут... некто? - питаје.

И тутчас мешек двигаје се. Младец допрва в том моменту туто разумеје: то не јест стары мешек. То јест скрыты чловек. Тајемны персонаж деликатно тресе се и двигаје скрыту в капуци главу.

- Ты... јеси была в крчме... - рече Нахослав. Она двигаје главу јешче выше, а из внутри капуци / капјушона непоредно испадајут јеј власы. Погледаје она кратко, а в наследном моменту јеј очи ставајут мокре од солз:

- Аааааа! - и тутчас уже плаче с полноју силоју. Јеј жалостно кричанје иде с ехом в воздух.

- Могу ли ја некако помогти тебе? - запытываје тревожно Нахослав.

- Аааааа! - јеј плач выше и выше начинаје припоминати нетрезво, пијано кричанје.

- Буди ты спокојна, ја помогу тебе! Јест ли у тебе всечто в порядку? Је ли нечто случилось се? - он питаје и мысли, же можно дівчина скривила је своју ногу и тутчас из повода боља не може ийти до дома. Она једнако целы час плаче. Укрываје лице в плащ и глуши свој плач.

- Ахх, чудна ствар... - он шепче к себе, подтираје се о противну, каменну стену и седаје на уличном праху.

Всекде јест вода.

Кладе он длањи на колена, игнорује дожд и покушаје говорити даље:

- Ако ли ты будеш тако кричати, тогда некто пријде и каже тебе ийти одтуд вон.

Тутчас Нахослав увидел, что у дівчины не сут никакове обувкы. Чи је ли она је изгубила? А можно в крчме такоже јих не имела? То бы было дост странно, ако бы в граду не имати обувок.

Можно ли тута дєвка јест из некакового близкого села? Момент, момент... она говорила је нешто в крчме...

В том моменту младец вспомнєл нешто:

- Одкуд ты јеси? - запытываје, а потом пытаје выше конкретно - значи... из какового света?

Плач устаје. Јест тишина. Очи колору крви погледајут смутно из внутри мокрој капуци.

- И тако и иначе ты не увериш... - рече она пијаным гласом. Потом додаваје шепотом:

- глупец.

Нахослав уже не паметаје, что он делал је пред моментом. Он је забыл зачто тут пришел. Јест невеликы шанс, что он може услышати интересну хисторију из далеких крајин. Он не може того пропустити.

- Ты јеси сказала, же јеси спадла из облаков. Далеко одтуд је туто было? - говори љубопытно.

Она гледаје на њего глубокым, интенсивным зренјем. Позираје долго, потом јеј лице ставаје удивјено.

- Что ты хчеш? Смејати се из мене? Смејати се како тамти други људи? Изкористати мене и оставити? - пытаје она, а јеј глас ставаје нормалны. Уже не звучи како пијана. Јест сериозна. Нахослав допрва тутчас примечаје, что јеј језык јест... невелико другы. Звучи немного друго, иначе, неж језык, кторым он говори с другыми људами. Он је слышал давнеје, что живе јестества из других светов говорет друго, неж људи из јего света. Даже выше! Слышал је он, же људи из Средограда, из јего крајины такоже имајут невелико друге језыкы.

- Ты јеси из другој крајины. Одкуд точно, ако ли могу ја запытати?

Тутчас дэвчина выглядае максімална удивлена. Она нішто не рече, поглядае к Нахославу. Он поглядае к ёй. Тута ставае неприятно, і Нашек одварае очи. Пазірае на ёй голыя стопы. Вядзі он кров. Ітак дэвчина не ё ёмела обувок в крчмё. Наіправопадобна она ё ранила се фрагментам разбітој чашкы. Дэвчина быстро вядзі, што младац прыглядае се ёй босым ногам, і укрывае она пораёнё под плашч.

- Ака лі ты не завінеш таго в бандаж, тагда в рану можа прыјдзі некакава зараза...

Нанова ёст тышына. Дэвчина мыслі і нішто не гаворы. Тута беседа ёст веліка дівна за Нахослава. То ёст најдобры момента, да бы даваці младиці некаковы грош, некакову монету і одојдзі. Маты ё гаворыла, да бы не вхадзіці в бізнёсы таго града. Подпірае се он, да бы двігнуці се і повстаты.

- Зачто... ты... доверјаеш мне...? - наконца она запытавае. Нахослав задржае се в некамафортној пазыцыі. Врачае се он назад на своё мёсто. Сёды. Можна тутчас услышы ёмоцыіну хысторыіу із далёкаго свёта...?

- Ты лжеш! Вы всегда лжете! Како гнусно! Како мрзко...! - рече.

- Але то смёста ёст можна пазнаці, што ты ёсі іздалека. Гаворыш невелика друго, ізглядаеш... такоже друго...

Чрвёно-кравныя очы дэвчыны блёскајут. Она шепче нешто, але Нашек не слышы. Склањае се к ёй бліже.

- Како? - пытае.

Раздражнёна дэвчина въздыхае таёко.

- Облечёныя Долены! - каже выше гласно - ёсі лі ты глухы?! -

- Облечёныя... Долены...? - младац ізговарае таёко всако слово, какабы он хтел дёталёно сразумёці. Он нікогда ёеще не ё слышал такаго імена - інтэресно. Ёст лі то некаде в Коронё Прадавној Осы Свёта?

Малдец говори "ос света", а мысли он о прадавном дрэву. Стародавни лўди в прајезыку именовали туту дрэво како Аси Сўе:та, что означаје точно "Ос Света".

- Тако... каковы... - дэвчина јест удивена, же нэкто тако дэталёно пытаје.

- То означаје, же дэвнэје бог Перун могл је гостити в вашэј крајинэ в часу својэго путованја! Правда ли то?

- Тако... каковы... - говори она. А он... правдоподобно доверјаје јей. Але никто не је доверјал! Вси сут говорили, что она јест глупа, вси сут смејали се, никто не је верил! Вси сут говорили, что она...

- ...что ја јесм утратила разум... - дэвчина говори, скрываје главу меду руками и држаје силно своје власы - вси сут говорили, что то не може быти правда, но... но ја знају, одкуд ја јесм... одкуд ја јесм пришла... зашто... никто ми не доверјаје... зашто ты... тако просто доверјајеш?

Але Нашек не знаје одговор на туту пытанје. Он мысли, что туту јест нормално, обычајно, саморазумно. Всесвет јест великы и до тутдэнь никто не знаје колико много различных крајин укрываје се в великом Прадавном Дрэву, кторого Корона разпростираје се высоко понад највысокими врхами, а кторого Корење растуt выше глубоко, неж најглубоко морско дно.

- Итак Облэчене Долины сут свет Короны Дрэва, да? - Нашек рече дэље, дэже не одговарјаје на запытанје дэвчины, просто говори - а зашто јеси ты тут пришла? Путованје? Посланје?

- Хм... точно... ми јест потребно помогти мојим братам и сестрам... зато что моја крајина, она... она... - јей очи наполњајут се мокрыми солзами. Једнако моментално она отресаје се и позираје на својэго субесэдника без никаковэго энтузиазма:

- Ја имам заданје! Мисију! - рече она - и то јест велико тајно! Никакы чловек не може ми помогти. Ја потребују... сама-једна... - она грызаје своје уста. Можно тутчас тој чудны чловек одојде ли од њеј?

Дожд ставаје выше силны. Шум выше и выше заглушаје јих беседу.

- Ако ли ты потребујеш "сама-једна", тогда... зашто тобе јест тако потребно, да бы кто-небуд тобе доверјал? - говори Нахослав правилно.

- Кх... - дѣвчина дыхаје грозно и погледаје гневно. Најправдоподобно туто питање указываје замного јеј правдивого замысла и доказује како мало она јему јест благосклонна. Туто јеј зренје јест за Нахослава достаточно, а слова "не входи ты в бизнесы града" сут тутчас особливо силне. Всаке јего приоритеты врачајут се в правилне места. То уже час, да бы двигнути се и ийти до крчмы. Он јест уже премного мокры од дожда.

Но... из другој страны... јест ли то правилно, да бы оставити туту дѣву тут, в том месту? В дожду? Белозорјанска добродушност и добромысльност приходи в најмало очекиваном моменту. В Нахославу јест премного емоциј.

- Ехх, добро, тако или инако то јест твоја веч - двигаје се и даваје руку до кешењи плашча, од-тамтуд бере сребрну монету и погледаје на њу.

А ако ли дѣвка купи алкохол? Ах, како то јест досадно, како то раздражњаје! Но, можно она не буде глупа и буде појдти до лекара, или жреца или до здравотници, ктора имаје лекарску зеленину из лѣса? Тута рана на јеј ногѣ... изгледаје зло... Какы чудны персонаж... Нахослав двигаје руку к њеј и даваје монету. Она двигаје своју длань.

- Иди до лекара или некого, кто буде дати тобе некакову медицину - рече он. Девчина бере грош и обимаје јего двома рукама. Тревожно притискаје до својего тела.

- Ако ли ты потребујеш помоч - говори даље Нашек - тогда ја буду зајутра на трговишчу, имам ја пријатеља, кторы може тобе помогти, можно он најде тобе некакову работу.

Тутчас младец чује, же сказал је то, что је потребовал сказати. Хвала тому он оставјаје јеј простор, шанс, да бы она могла дозволити собе помогти.

- Х... хвала...

- Хм, да, не јест проблем - рече Нахослав. Он јест невелико смутны, что не је могл познати хисторију о далекој крајине. Он силује се со собою, але конечно иде на конец алеје и одврачаје се там, где јест крчма.

- Ако ли ты заправду потребујеш помоч... - говори он, хот не јест уверјены. Једнако веројетно туто јест ценно договорити. Тутчас тако силно дожди... - ...ако ли заправду потребујеш помоч, тогда иди назад до крчмы. Ја скажу туто властнику. Запытај о Нахослава из Белозорјеј - рече быстро и одходи вон.

Јего каштановы плашч овиваје се в воздухе и иде за њим. Тутчас младец примечаје, что он даже не је пытал каквоо јест име девчины. Такоже не је он представил себе в джентелменскы способ. Ах, како неправильно!

Он имаје премного питаниј без одговора. Незнајема јему девчина јест интригујуча, зајмлива. Она јест некто "не-из-того" света. А он вери, что то јест правда. Но, то не јест важно. Она потребује помоч. Уверјено потребује. Наконец то јест јеј избор, буде ли она взети туто помоч од њего или не. Але Нашек је сдѣлал всечто, да бы не оставити бедного чловека без помочи. Сдѣлал је всечто, правда ли то? Починаје он ийти быстро.

ᑭᑭᑭᑭᑭᑭ

Девчина јешче долго погледаје на улицу, в место, кде пред моментом је стал младец. Зачто? Зачто она тако је с њим поступила? Жаљ стискаје јеј грло. Но он је могл ју омамита, лгати јеј! Тако како други људи сут сдѣлали туто прѣмного-кратно! Что тогда она бы могла сдѣлати?

Хот он јеј дал је тутој грош, туту монету. В краткы момент он дал јеј почутје безгрозности / безпечности / безопасности. Зачто тутчас јѣст тако тежко поддвигнути се и ийти к њему? Стопа слегка боли, але не тако велико, да бы не могли ийти даље свободно. То јѣст једино легкы бољ.

Не! Девчина јѣст одлична! Она јѣст красно јѣстество из другого света, људи не сут јеј потребни! Ахх, кого она покушаје тутчас омамита? Правдиво јѣст много људиј, ктори тутчас живут лѣпје, неж она. Итак можно јѣст добро, да бы ийти на тамто трговишче? Просити, унизити се? Чи јѣст ли то добро ийти до центра, кде буде прѣмного граджанов и станути пред њими всими в изнишченом, старом плашчу? В нечистом облѣченју? Позрети в очи тамтому чловеку и...

Ну точно... и что? Погледаје она в гору. Дожд силно бије в окна и стрѣхы. Дѣва уже мрзне, јѣст цѣла мокра од воды. Можно ли добро буде вратити се до крчмы? Але тој властник... тамти људи... кака срамота!

В краткы момент она колебаје се, не знаје что почети. Једнако потом јѣст уже једино обычајна охота, да бы разгрети се в теплој крчмѣ. Тута охота изиграје с чутјем срамоты / стыда. Домашна атмосфера. Точно того јѣст јеј недостаток од долгого

часа. Правдиво она... она потребује помоч. Превелико потребује помоч. Од долгих месецев она без конца потребује помоч!

Двигаје се она силно и уверјено. Из внутри капуци, из-под плашча изходет јеј мокре од дожда власы. Она силно стискаје длањи. Потребно иди, потребно просити о помоч, о једанје. Можливо наконце јеј житје буде выше шчестливо и успешно! Она делаје крок својеју босоју стопоју. Вода брызгаје деликатно. Хладно. Дожливо. Мокро.

- А вы кде идете, господжо? - запытываје тяжкы, железны глас, кторы приходи од страны главној улице. Чрны персонаж заслањаје изход, не јест можно пројдти. Девчина прэстрашаје се, одвращаје се назад и начинаје бегти в другу страну. Једнако там уже сут два наследни људи. Они имајут дрэвене палкы, а тамтој првы чловек држи бич.

- Ты јеси не платила свој долг. Тобэ јест потребно платити в другы способ! - говори великы муж, кторы изходи из темности. Чрвене очи тајемној девчины уменшајут се од јеј страха.

- Еј, Ного! Свежите вы ју везалом! - говори он товаришам. Девчина чује великы страх, кторы wpłyваје јеј просто в главу заједно с кровју. Кде можно јест избегти? Стоји она без никакового движенја. Како можно охрани се / стрегти се? Мрак назираје к њеј со vsакој страны. Дожд шуми с великоју силоју. Никде не јест можност, да бы избегати, никде не јест можност да бы изојдти.

Једин из злочинцев хватаје девчину за руку. Он јест силны и девка ничто не може сделати. Он криви јеј руку. В том часу другы чловек хватаје јеј ногы. И уже не може она двигати се. Она пробује тргати се, силити се, да бы освободити се, але vsако движенје удаљаје много енергије. Дожд силно бије в окна. Крик, глас! Зачто она јешче не кричи?

Покушаје она тутчас, пробује, стараје се. Ничто. Пробује поменшити свой страх. Ничто. Јеј глас не изходи из јеј грла, не проходи чрез јеј уста. Јеј крик јест каковы стары, мокры папир, котры дере се на мале фрагменты. Јест тихы, слабы.

Једин из мужев, тој, котрого предже другы чловек је презвал “Нога”, хче утишити дѣвчину фрагментом везала. Он даваје длањ до јеј уст. Она в том моменту покушаје изкористати тутој шанс и кусаје злочинца в руку тако силно, како то јест можно. Хвала тому она може освободити се из везала. Упадаје она на земју.

Ааа!!! - Нога кричи гласно - глупа жена!

Он хватаје јеј плашч и ударјаје в лице. Великы бољ одимаје јеј всаку силу. Она је пробовала. Принајменје пробовала. Упадаје на земју и двигаје руку в страну главној улице. Срэбрны грош, котры она је достала од тајемного младца лежи там. Третји злочинец, котры јест најблизко, бере туту монету и говори:

- Лепје не делај ничто против нам...

И в том моменту можно услышати гласны трѣск бича. Цѣлы хребет, цѣла задња чест тела начинаје силно болѣти, горѣти како огоњ. Уста наполњајут се желѣзным вкусом крви. Они ју нашли, победили, она тутчас проиграла. Катастрофа. Тајемна дѣвчина не види тутчас уже ничто выше, кромѣ темној улице и дожда, котры лије се великыми струјами.

Раздел 3. Посред дожда

Нахослав уже види светло изнутри крчмы "Под Орлјим Пером". Улица тут немного возвышаје се, итак младец иде мење быстро. Он размысљаје о тој чудној ситуацији, ктора је пред моментом случила се. Нахослав такоже имаје мисију, подобно како тамта дѣвчина, он такоже имаје заданје, кторо јему јест потребно сдѣлати. Ако ли он того не сдѣлаје, тогда јего родно село буде умрети под снегом.

Зајмливо јест, како вѣчи сут случили се тамтој дѣвкѣ. Зачто она је имѣла таковы проблем, да бы доверјати Нахославу, да бы быти јему благосклонна? Други људи сут смејали се из њѣј? Јест ли то правда, что точно никто јѣј не је верил? Она заисто је имѣла велико нещѣстје. Каменоград јест заправду чудно мѣсто. Он уже имаје выше, неж сто годов. Давнѣје он је был једна из првых људских колониј в тутом региону. В давном часу все људске племена и роды жили како номади / кочевники. Агрикултура не је была људам знајема, зато Каменоград је был нѣчто полно ново, нѣчто безприкладно. Дружество из западных стран је смогло быстро организовати се, устројити свој способ житја на тутој територији. Јест то великы сукцес, великы успѣх. А они сут починали без ничего, од цѣлого почетка, всечто будовали и творили од нула.

Најпрво до тутого региона пришли сут номади. Људи сут поставили прве села / посѣљенја. Они там сут начинали жити со својими родинами и уже выше не сут были кочевники. Они сут опушчали свој живот, кторы сут ведли и начинали сејати зрна и зеленину. Начинали сут они хватати звѣри и држати јих в оборах. Неколько столѣтиј позднѣје тут было уже неколько-надсет сел и невеликих колониј. Јих хисторија је была дружна, они всегда сут

жили близко себе, итак они остали сут в близком контакту. Једно из тутых сел начело расти выше быстро, неж друге.

Туто село је было в географично користном пункту, зато в њем је начинало жити выше и выше људиј. Туто село быстро стало градом. Тој град јест како врата, како двери до източного света, хот в тамтом часу тој свет не је был велико богаты. Източне крајины сут имели много праздној територије, ктора аж призиваје, аж проси, да бы ју колонизовати, да бы ју зајмати. В том часу град је растл выше и выше, даље и даље.

Тогда људи сут помыслили, же јест потребно изтворити право и сделати сојуз. Они сут сјединили се под једну заставу / хоругву. И туто јест правдоподобно прва хоругва људској расы. Људи начели именовати ту унију "Западноје Волдјство", что на јихном језыку означаје "Западно Владство". В тамтом часу тој највеликы източны град људи сут почели называти Каменоград. Вокруг града израстл је дрэвены охранны плот. Хоругвы, кторе имајут колор неба начели висети на највысоких вежах и баштах. Тутдењ в Каменограду живе около четыри тысечи (4000) људи. Тутој град јест глобалны феномен, он јест прва тако компликована социјална структура. А принајменје тако о њеј мыслет граджани, ктори тут живут.

Одкогда је начел се развој, одтогда такоже сут пришли проблемы. До града сут начели приходити различни људи, ктори не имели добре замыслы. И зато вси говорет: "не дискутуј со странными људами, не интересуј се, не входи в бизнесы града". В главном граду Западного Владства начинаје бити много злочинцев, много људи, ктори крадут и делајут кривду другим људам. Одкогда људи сут начели жити в великом дружству, одтогда не је было тако саморазумно кто јест кто, не было тако

Вторы удар јест јешче выше болесны. Девчина затискаје очи. Јеј уста тресут се быстро, она в панике пробује набирати воздух, поступаје како изјета из воды рыба. Всаки дых причинјаје се до великого боља. Зачто она јест така глупа! Јасны

гром! Зачто она јест тутчас в тој ситуацији? Проклеты град, проклеты људскы свет! Тутчас уже не јест никакы шанс, что она зможе исполнити своју мисију. Тута мысьл причињаје се до јеј плача. Склањаје се она, голтаје своје слане солзы и чекаје на третје ударјенје бича.

Але оно не приходи. Вмѣсто того нѣкто свезываје јеј ногы и руку. Дѣвчина поддаваје се, уступаје, губи надеју. Они тутчас будут ју забрати со собою. Будут они сделати јеј нѣчто зло. Или будут ју просто убити. Уже не јест можна никака помоч. Дождеве струје воды шумет гласно, како армија бојевников, котора марширује улицеју, или како великы дракон, которы из некакового незнајемого повода был бы в центру града. Дождевы шум, которы тяжело јест изтрпети, јест једины звук, которы дѣвка тутчас слыши. И она концентрује се на том безнадејном звуку. Она слыши, каковы вода въздыхала од боља. Она слыши, каковы дожд... въздыхал. Она слыши брызганје воды.

Допрва в неколко моментов она начинаје разумѣти, что то не јест дожд. Оdkрываје она своје очи и погледаје. Допрва тутчас она види, что злочинци уже не зајмајут се њеју. Види она тутчас једино неколко персонажев в ночном мраку. Види она, что једин из разбојников утрачаје баланс и опираје се о каменну стѣну. Потом он въздвигаје се и начинаје делати некаковы чудны... танец.

ᲑᲠᲗᲠᲗᲡ

Нахослав не је очекивал, что он увиди аж трех бандитов. И то јест јего погрѣшка, подобно како то, что он не имаје тутчас со собою меча и лука. Прѣд моментом Нахослав је смогл атаковати

једного чловека, але он моментално врачаје се до битвы. Јест силны. Ако ли Нашек не одскочил бы, тогда велика дрэвена палка ударила бы яго просто в лице. Једнако он имаје шчестје, хватаје он непријateľско оружје и држи яго силно. Он знаје како бојевати, он је треновал се в Белозорјах у војеводы. Противник не очекуваје того, а Нахослав забираје јему дрэвено оружје просто из руки.

В последном моменту. Ако ли он чекал бы выше долго, тогда не смог бы заблоковати ударјенје другога злочинца. Звук дрэвенога ударјенја несе се в воздухе. Они начинајут серію быстрых ударов. Тој чловека не бојује велико добро, Нашек чује, что он не јест уверјены в том, что делаје. Једнако разбојники имајут предност, зато что они сут три, а Нахослав јест једин. Непријатель ударјаје слепо, без погледанја, он често не достигаје цель, но имаје он велику силу. Једин удар, другы, третји, потом јешче три быстрые звуки дрэвеној палкы, последны из њих звучи выше како треск. Како ламана ветва / галуз.

Исто, то јест звук ламаного дрэва - злочинец је изнишчил своју палку.

- Ааа! Јасны Перуне! Тфу - он плываје напред. Нахослав примечаје, что тој разбојник дыхаје велико тяжело. Но он не јест уморјены бојеванјем. То јест яго својство. Он дыхаје, каковы курил премного цигарет. Яго глас звучи металично, железно.

В том часу другы злочинец подходи ближе к Нахославу. Третји јест взаду и држи бич. С тутым чловеком битва буде најтежка, бич јест дост долги. Младец одскакаје. Разбојник, ктому Нашек је украдл дрэвену палку, не имаје никако друго оружје, једино голе длањи. Он быстро бежи к Нахославу и покушаје яго ударјати. Але јунак избегаје. И тутчас наново можно услышати дрэвены треск. Тамтој злочинец, кторы је ламал

своју палку, тутчас dokonчаје туто и моментално имаје две, кратше палкы. Буде ли он је тутчас оддалити? Буде ли он бојевати с голыми рукамі подобно како тамтој другы? Не... он држи тутчас две кратке, остре, дрэвене палкы.

Не јест једнако никакы час, да бы даље абсервовати, что деје се. Тамтој првы чловек јест тврдый. Он је был ударжэны палкоју в брјуху, але стоји просто, не упадаје. Он не имаје панцыр, једино граджанско облечэње. Једнако, како тамти други лъуди. Можно јего кошуля из коже заглушила силу нахославового удара? Јему сдаваје се, что он је ударил много силно.

Тој чловек с двома палкамі бэжи на нього. Нахослав имаје проблем! Не јест за нього можливо обојдти се с двома злочинцамі једночасно! Но разбојник јест уже при њем. Он быстро блокује ударжэње Нахослава. Младец даже не је увидэл, же взадy, за собоју имаје стэну нэкакового дома. Он опираје се о њy, тамти назирајут на нього. Јест поважно, јест грозно. Једин злочинец украчаје дистанцију меджу њим, а Нашком. Он покушаје хранити се, але другы бандит уже зможе взети нахославову палку. Нашек, да бы освободити се, пушчаје оружје из длањи. Быстро ударјаје ногоју и хвала тому одпхаје злочинца од себе.

В том моменту ситуација изгледаје тако: взадy младец имаје стэну, влэво јест главна улица, вправо јест разбојник, кторы је забрал јему оружје. Спреду јест другы, кторы јест уже готовы, да бы бити јего голыми рукамі. Там даље вправо правдоподобно јест јэшче тамтој чловек с бичем. Јест ли он там? Или не јест? Нахослав не може увидети. Не јест час, да бы мыслити, потребно бранити се, скрыти се пред ударами. Тутчас дрэвена палка близ ударјаје јего в брјуху / трбух. На шчестје Нашек зможе

заслонити се. Он делаје вертикалны обрат при стене. Палка једино легко яго тыче.

“Нехај то гром бије! Кде јест тој третји?” - мысли младец. Капуца излетаје из яго главы и опадаје на рамена. Свезане без порядка власы разрушајут се. Позираје он и пробује помислити о всем. Тути два разбојники тутчас имајут предност, сут они в лепшеј ситуацији. Како јест можно јих покорити / победити? Потребно јест избегати? Нахослав в том моменту за собоју имаје главну улицу. Тутчас јест можливо, да бы избегти и избавити се. Але что тогда буде с дівчиноју?

Она лежи и не двигаје се. Јест несвѣдома, непритомна. И она лежи за злочинцами, на хладној, каменној улици. Не јест возможно обојдти јих, не јест никакы шанс. Але... кде јест тутчас тој третји человек? Он је негде пропадл. Је ли он избегл в туту темну алеју? Зачто? Но тако заисто јест, не јествује никака друга опција. То не јест возможно, да бы он избегл на главну улицу, зато что Нахослав увидѣл бы яго тогда. Ох, великы Перуне! Что делати? Можно потребно јест изменити стратегију? Можно потребно јест покушати избегти и привабити јих до себе а потом бегати тако долго, что он јих изгуби? А потом могл бы вратити се тут и забрати дівчину. Але... кде јест тој третји злочинец? Когда Нахослав избегл бы од тутых двох, тогда тамтој могл бы вратити се и похытити дівку.

Нахослав зможе сделати једин крок, а једин момент позднеје он чује силно ударѣнје в хребет. То јест третји разбојник. Он је зашел Нахослава из зада, од страны главной улицы и ударил је бичем. Они сут победили яго. Тутчас два мужи хватајут яго длањи, а третји поновно ударјаје. Нашек чује великы бољ в телу. Он никогда бы не помислил, что реченје “не входи ты в бизнесы града” може быти тако болесно. В том

моменту он не може уже учинити ничто, не може ничто сдѣлати. Саморазумно он пробује изтргнути се од непријатѣлев, но уже јест замного слабы. Некто ударјаје јего в главу. Сила того ударјенја привидно јест од тој ламаној дрѣвеној палкы. Он зможе једино помислити о тутом, а потом утрачаје свѣдомост. Последна веч, котору он је змогл услышати јест шум дожда. Тој шум уже не јест тако спокојны, како је был јешче неколико-надсет минут тому. Дождливы шум, которы тяжело јест изтрпети.

Летечи Трамвај

Раздѣл 4. Ты јеси ми спадла из неба!

Понекогда сны сут странне. Оне сут најстранне, когда человек иде спати в необычајны способ. Можно тогда услышати различне гласы. Туте гласы говорет нешто до нас, понекогда видимо некакове криве образы / погледы. Јест тогда можливост, же туте фантастичне халуцинације могу нам припоминати нешто логично и знајемо. То може быти крајобраз, јавјенје, случај или реченје, или даже једно слово. Туте слово може быти наприклад "ливады", что означаје "пољаны". А во сну мы можемо мыслити, что туте слово ничто не означаје.

Точно тако тутчас чује се Нахослав, когда отварјаје очи. Слово "ливады" одбиваје се ехом внутри јего главы, а потом исчезаје / пропадаје. Он не види ничто. Тут јест без малого никако светло. Он ничто не види, але он чује, что лежи на хладној, тврдој земји. Моментално он начинаје чути бољ в брјуху и над грстами / над пестами / в запестју.

- Кх! - он криви се. Руки болят, бок тела такоже. Итак лежи он тутчас статично, без двиганја се.

Наследна ствар, ктору он чује, јест хлад. Мимовольно до главы врачајут се јему вспомненја, образы из недавного часа. Ах, ну да. Последне моменты он не је был в "Орлјем Перу". Он је был в хладном дожду. Сут ли тамти злочинци побили јего и оставили на улици? Он того не знаје. Бере глубоки дых до внутри тела и изпушчаје јего. Целы час он лежи в једној позицији. Тело боли.

Наследно до јего ушиј впадаје тихы шум. Тој шум јест дожд. Але јест каковы негде далеко. Вода падаје из неба, але не тут. Тут јест сухо. Итак Нахослав јест в месту, кде дожд не може дојти, да?

Он помало двигаје длањ напред. Он хче подпорити се и воздвигнути се. Једнако он быстро зможе дотыкати стѣну. Он тыче ју в темности. Стѣна јѣст хладна. Он може тутчас угледѣти јѣј сиво-жолты колор. Камень јѣст видимы в некаком блѣску. Одкуд јѣст туто свѣтло? Потрѣбно јѣст воздвигнути се и проверити туто.

Тутчас Нахослав разумеје, же јѣго руку сут свезане. Покушаје двигати ногу. Оне такоже сут свезане. То може быти тежко, але јѣст можливо, что он зможе сести на земји и подпорити се о тамту каменну стѣну.

Он пробује тако сделати. То јѣст тежко, наскроз јѣго тела изнова прѣходи бољ. Краткы момент позднѣје он уже сѣди.

Јѣст он в некаковој коморѣ. До тутој коморы впадаје свѣтло. Олејна лампа стоји на столу. Меджу Нахославом а тутоју лампоју сут... желѣзне штангы...

“Ну да...” - мысли Нахослав - “проклето везѣнје, дурна тјурма!”. Младец усмѣхаје се иронично. Они сут закључили јѣго в некаковој темници. Не јѣст вѣројѣтно возможно, да бы было јѣшче выше зло! Что тутчас?

Он гледаје вокруг. Види каменне стѣны. Никаково окно. Вмѣсто двери сут тамте желѣзные штангы. Јасны гром, там нормално могли быти двери. Зачто штангы? Возможно јѣст, что људи, ктори сут јѣго тут привлекли, приспособили туту комору до такового цѣља. Штангова конструкција имаје нормално закључѣнје. Тако како обычајне двери. Јѣст потрѣбно имѣти кључ, да бы је разкључити. Нахослав ползе ближе ко входу, да бы увидѣти нешто выше, неж тамтој стол и лампу.

- Нога! Ја иду, да бы зајѣти се тутым прѣвозом. Људи од Навосуда уверјѣно будут интересовани нашим добытјѣм, кторо мы јѣсмо уловили. И так, тобѣ јѣст потрѣбно чувати! - говори

некто налево од штанг. Глас иде из коридора. Звук влетаје до темнице, а такоже лети вправо, далеко, а потом врачаје се с одгласом. Нахослав задрживаје се и чекаје.

- Дааа, јасно - други глас говори выше близко, при железных штангах - то не јест проблем, да бы чувати без малого мртвых људиј.

Глас того другого человека такоже иде заједно с великим ехом. И уже наново јест глубока тишина.

“Коридор јест налево и направо. Он јест дост долги” - мысли Нахослав. Не јест ли то једина темница? Можливо, что јест јих там выше. Младец пробује услышати все можливе звуки. Мысли, что може он буде смогти услышати нечто выше из глубины коридора.

И допрва тутчас слышаје легкы звук дыханја. Близ при њем. То дѣвчина спи на подлоге. Нахослав види ју и ставаје выше спокојны. Она јест жива, спи.

“Јест потребно некако изојдти одтуд” - мысли он и покушаје одгадати кака чест дња тутчас јест. Колико часа они уже тут сут? Неколико часин? Можно неколико дњев? Облеченје младца јест слегка мокро од воды, итак, можливо, что минуло је једино немного часин. Јего сон је был тежкы и тврды, и он не знаје колико часа он је спал. Ако ли је прошло неколико-надсет часин тогда, Бритомир уверјено обмысљаје, где јест јего пријатељ. Ах, Велесе! Нахослав потребује быти на трговишчу! Јего брати и сестры в Белозорјах... они не будут чекати вечност, потребно јест нечто измыслити.

Бољ не дозвољаје јему свободно мыслити. Он сѣди без никакового движенја и позираје в лампу. Слыши он понекогда, что Нога двигаје се. Он јест налево, близко входа до темнице. Нахослав мысли, что тутчас најдобро буде быти тихым.

Меджучасово он пробује освободити се. Можно буде можливо ослабити свезанје. Но что сделати потом?

Девчина тресе се легко и въздыхаје тихо. Она јест бита выше силно. Кров на ногє је уже усохнула. Плашч на хребету јест раздреты и одкрываје он сукњу, ктора уверјено је давнеје была бела. Тутчас облеченје имаје колор крви и уличного праха.

Уверјено то не може бити конец! Что злочинци хчут тутчас с њими сделати? Будут ли они мучити јих до смрти? Ах, кака жалост, что Нахослав не је взял со собоју тогда свој меч, или хот бы свој ловительскы лук. Он могл бы јих секти мечем, застрелити луком и не был бы никакы проблем. Глупы град!

Младец припоминаје себе о пурпурном камењу. Тыче он тела и угледаје, что у њего на шији не јест камењ! Они сут украдли јего! Нехај Перун туто все порази! Глупци сут украдли јего камењ!

А что с грошами? Такоже јих немаје! Они сут украдли всечто! Злочинци! Крадци! Даже обувкы они сут јему избрали! Даже дурно везало за власы! Принајменје они сут оставили плашч и облеченје. На жалост јего ногавице и кошуља сут премного унишчене. Сут ли они је изнишчили когда он је спал? Или что? Можно туто је случило се, когда Нахослав је бил се с тамтыми? Он нервозно стискаје длањи. В том моменту прєстрашаје се, зато что Нога делаје велико страшны звук. Правдоподобно он зєваје, але то звучи тако, како бы на коридору было стадо волков. Потом разбојник въздвигаје се. Нахослав јест прєстрашены. Не делаје он даже најменше движенје. Нога ставаје при железных штангах и закрываје светло из лампы својим великым телом. Он делаје некакы чудны, грозны звук, а у јего шије блєскаје пурпурна искра. То... пурпурны камењ! Тој проклеты идиот имаје нахославовы камењ!

Нога стоји. Веројетно он погледаје, чи сут ли људи в тјурме достаточнo увезани. На шчестје Нахослав не је покушал маршировати наскроз целој коморы, да бы разведати, кде они сут јего закључили. Тутчас он изгледаје, како бы седел в куту коморы и спал. Најправдоподобно злочинец мысли, же туто јест обычајно, зато что он ничто не делаје. В једном моменту он просто иде од штанг налево в коридор и изчезаје. Привидно он буде вратити се. То јест потребно евентуално очекивати. Потребно чувати.

Нахослав пробује ползати ближе до штанг. Он не види ничто выше. Там јест једино стол, на њем лежи немного предметов и тамта лампа. До коморы приходи выше блеска, итак там уверјено јест јешче выше ламп или свеч. Он једнако не може јих угледати. Он не види ничто конкретно, ничто надобычајно, ничто помочно. После једној или двох минут до јего носа приходи воњ курјеној цигареты. Итак Нога је пошел пушити цигарету, да? Зачто он не делаје того тут в коридору...?

Нахослав одвращаје се и наново ползе до места, в ктором је се пробудил. Он види, что дѣвчина позираје на њего.

- Јеси ты пробудила се - говори он и покушаје ползти к њеј, хот целы час јест свезаны везалом - јест ли всечто в порядку?

- Д... да - одговарјаје она. Једнако она криви се. Ничто не јест в порядку. Јеј тело преполњаје бољ. Великы бољ.

Бедно дѣвче лежи в затворјеној позицији, не може одгнути се, не може лежати просто. Јеј очи даже в темности издавајут се блѣскати чрвеным светлом. Помимо того тој блѣск изгледаје слабо, безсилно. Она јест дробна / мала, а тутчас, когда лежи, она изгледаје јешче выше мало, дробно, деликатно. Закрываје се она плашчем и тресе се по причине хлада. Долге власы падајут на јеј лице. Длањи сут чрвене од везала.

- Почекај - Нашек говори и пробује помогти јеј ослабити шнур / повраз. Зачто злочинци сут јих кыднули до једној коморы? Тутчас они могут просто развезати се и освободити. Чудно.

- Ај! - воздыхаје дѣвчина. Всако движенје причињаје се до боља в хребету, кторы пали како огоњ.

Недалеко јест можно услышати закашљенје. И потом поновно јест тишина. Разбојник-чуватељ не врачаје се, але он там јест. Нахослав знаје туто. Везало не јест тако просто, да бы јего развезати. После неколико минут Нахослав сможе невелико ослабити повраз, да бы легко освободити руку дѣвчины.

- Каково јест твоје име? - питаје он на почеток. Прѣдже он је забыл о том, да бы запытати.

- Ф... Фиаломира - дѣвче шепче тихо.

"Хмм, Фиаломира звучи дост природно, нормално" - помысљаје младец. Он је был уверјены, что јеј име буде фантастично, како из бајкы.

- Ја... ја јесм Нахослав из Белозорјеј - рече он јеј поновно - покушај, прошу, тутчас мамити, что ты даље јеси силно увезана, добро? Нехај злочинци тако мыслет. Ја буду помыслити о том, како мы можемо избегти одтуд...

Она кываје главоју и поновно криви се од боља.

- Јест ли то силны бољ? - Нашек запытываје, а в јего главе вкључаје се режим "белозорјанској добродушности".

- Хребет... - одговарјаје дѣвчина - и глава...

"Заисто глава?" - мысли Нахослав. Он не припоминаје себе, да бы она имела некакову рану на главе или нешто тако. Сут ли тамти људи ударили ју в главу? Можно когда он јешче не је там был? Или...

Ах, ну да... похмелје. Бољ главы од алкохола. Нахослав начинаје туто разумети и чује, что тута информација јест за нього дост забавна. Меджучасово он ослабјаје шнур на јеј ногах.

- Хвала... - говори она, а в јеј гласу јест можно услышати тој необычајны језычны изговор. Потом она хче помогти Нахославу развезати јего, но когда она двигаје се, тогда бољ преходи наскроз јеј тела.

- Спокојно - он говори јеј. Он покушаје ослабити везало при длањах, але то јест замного тяжело за нього.

- Давај... тут... - говори Фиаломира тихо. Он подаваје своје длањи ко јеј длањам. Деликатно и помало она одвезываје оковы. Јеј мале прсты у рук выше добро обходит се с везалом. Она остражно погледаје на шнур и концентрује се, да бы развезати туту загадку.

- Помилуј... за всечто... - говори она после долгого момента и набираје дых носом.

- Не јест за что, Фиаломиро - Нахослав одговарјаје јеј - то не јест твоја вина.

- Фиалка - она погледаје на нього. Младец ничто не одрекаје, але погледаје он на њу тако, како он бы хтел запытати, о чем она говори.

- Пријатељи именујут мене Фиалка - она поправјаје се и говори выше точно. На јеј лицу јест тутчас руменец, она не позираје јему в очи.

- Или Фиала - додаваје моментално.

- Ја разумеју - говори Нахослав - ...Фиалко.

Тутчас она ставаје цело чрвена од срамоты.

- Говорју ја тобе зато, что ты јеси ми поверил! И јеси ми помогл! Ну и такоже зато, что ја јесм причинила се до того, что ты јеси тут в тој темници! И не чују се с тутым добро! - рече она гласно и

нервозно стискаје длањи. Она чује се некомфортно в тутчасној ситуацији. Изгледаје то тако, како бы она једночасно хтела и не хтела сказати јему своје име.

- Ыыыы, да... саморазумно - младец удивјаје се по причине јеј различных емоциј.

- Нашек... или Нашко - говори он какобы интуитивно, какобы то было нешто формално, что јест потребно сказати.

- Хмп! - Фиаломира изгледаје тутчас тако, како бы была уражена, а јеј лице тако, како в моменту, когда крчмар је приказал јеј идти вон из крчмы "Под Орлјим Пером". Она поврачаје се до развезыванја оковов Нахослава и концентрује се једино на тутом деланју.

- Ајј! Јасны гром! - криви се она по поводу порањенја тела. Она изгледаје тако, како бы была гневна на бољ, что он је смел војдти в јеј тело и гостити в њем.

В краткы час они ничто не говорет. Потом Фиаломира начинаје:

- Ја полно не разумеју зашто ја тут јесм - рече она.

- Тут? В темници? - питаје он.

- Не - дєвчина въздыхаје тежко - тут, в тутом свету.

Туто реченје правдиво звучи велико тајемно. Нашко моментално хче познати выше детаљев. Тутчас, једнако, он не потребује питати, зато что дєвчина начинаје смєста говорити:

- Ја... значи... туто было... некако... направду ја не знају... Не знају когда. Тутчас кончаје се зима и јест млада весна.

Она пробује числити нешто на прстах у длањи.

- Ја не знају - продолжаје она говорити - можливо неколико-надсет месецев? Или може должеје? Заисто!

Она јест разчуљена тым, что тутчас говори.

- Ја јесм се пробудила в тутој крајине без никакового сразуменја зашто ја тут јесм. Але... ја јесм спадла из облаков, из мојеґо света, из неба. Тако ја мысљу, тако је требовало быти...

- Јеси ли спадла? Из Короны Прадрева? - запытываје Нашек. Корона Аси Сўе:та јест напавду, напавду високо. Она јест выше, неж највысоке врхы. Даже никакы дракон уверјено не смогл бы летати тако високо. Никто не смогл бы прежити, ако он бы спадл из таковој высокости. Хот... Фиаломира говори, что она је имела крила, како птица. Тогда можливо, же она пережила бы...

- Облечене Долины, моја крајина. Она је одрвала се, одтргала од Короны Древа в Дењ Премены, когда Ледовы Змиј је разил половину света својим мразом. Але она не је упадла в дол. Из некаковој причины она је задржала се в воздухе, на небу. И она тутчас летаје меджу облаками.

- Туто звучи... велико очароватељно... и страшно! - одговарјаје Нахослав. Он јешче никогда не је слышал о крајине, ктора летаје меджу облаками на небу.

- Но моју крајину не је можно увидети тако просто. Моји брати и сестры, жители Облеченых Долин, они сут смогли изкористати доступну магију да бы магично укрыти наш свет. Да бы војдти до Долин, јест потребно какобы разкључити магичну бариеру, итак даже дракони не могут там прилетети - Фиаломира говори, а в јеј гласу јест гордост.

Меджучасово она воздвигаје се и седаје при њем. Тутчас они обадва позирајут на блескајучу лампу. Фиаломирино тело понекогда преходи бољ, но в тој час она како бы того не чује. Она је смогла најдти субеседника, в концу. Нахослав слушаје ју с великым интересом. В темници јест уже немного выше тепло. Они сут могли даже немного обсохнути од воды.

- Јест ли нешто зло с тамтым светом тутчас? - пытаје Нашек.

Она молчи, мысли.

- Лему огражаје целковито, комплетно замраженје... - одговарјаје дєвчина велико тихо, а младец чује бојазнь. Он не допытываје даље. Једнако она говори:

- В Дењ Прємєны Облєченє Долины сут были в таком мєсту, же когда Лєдовы Дракон поразил је свет својим мразным громом, они сут были јєдино немного доткнутє. Од тамтого момента мој свет помало, помало ставаје вышє мразны и вышє зимовы. Но... моји родитєљи знајут магичны обред, хвала кторому можно јєст оддалити снєг и мраз. Мимоходом... моји родитєљи сут цар и царица Облєченых Долин.

Фиала наново звучи, како бы хтєла побудити в Нахославу обдивјєнје.

Јунак слушаје и мимовольно игнорује последно рєчєнје. Он је услышал, что јєј род знаје магију, јєј родитєљи могут дєлати ритуал, кторы може оддалити снєг... то звучи идеално како разрєшєнје јєговых проблемов! Могут ли они одстранити Вєчну Зиму од Белозорјєј?

- Фиало! Ты јєси ми спадла из неба! Ты јєси разрєшєнје проблема! - одговарјаје Нахослав радостно.

- Еее... - дєвчина јєст удивјєна - да, ну да... ја јєсм... спадла из неба. Зачто ты...? Момент! Слушал ли ты, что ја до тебе говорју?! - пытаје нервозно.

- пытаје нервозно.

- Твоји родитєљи могут оддалити зиму, да? - пытаје он моментално.

- Хмм, да. Ну да. Они дєлајут то од давна. Мы тако обходимо се с Мразом, кторы абсорбує наш свет - одговарјаје она.

- Слушај... мыслиш, же ако ли ја бых помогл тобє најдти Облєченє Долины и пријдти там, тогда твоји родитєљи могли бы помогти мојєму сєлу? Мы там уже јєдно и пол года имајємо зиму.

“Најдти Облєчене Долины”. Фиаломира чекала је на туто одкогда она паметаје. Тутчас она мимовољно игнорује последно реченје. Неконтролована радост и веселје расту в њеј. Из почетка она не је доверјала Нахославу, тутчас једнако начинаје она чути веру в то, что јеј сон може стати реалны. Јест ли то легковєрност? Или желанје? Јеј очи блєскајут кровноју чрвеностју. В наследном моменту тутє все емоције пропадајут, а она покушаје имєти неутрално лице. Изгледаје то дост неприродно.

- Ну... знајєш... то сүт цар и царица, ја не знају могут ли они најдти час на таковє глупости - одговарјаје она, и јєст велико добро слышно, что она речє туто иронично. Нахослав јєст удивјєны како проста јєст Фиаломира и како просто она дозвољаје, да бы емоције њу владали. Он погледаје на њу и перфектно знаје, что она внутри себе правдиво је сказала: “Да, да! Ја буду привести тебе до њих. Прошу ја, поможи ми најдти моју крајину!”.

Јєст можливо, что Нахослав уже разумеје туту чест характера дєвчины. Он покушаје играти в јеј игру, пријмаје неутрално лице и начинаје говорити иронично:

- А, ну да. Тогда ја тобє не буду помог...

- Ааааааа!!! - в јєдном моменту Фиаломира начинаје кричати с великоју, автєнтичноју, правдивоју бојазњу.

- Что јєст?! - Нашек такожє прєстрашаје сє.

- Т...т...т...т...там! - она двигаје руку и указываје напред.

На земји иде невеликы павук. Он иде помало и зајмаје сє својими павучими вєчами. Он увєрјєно јєст прєстрашєны Нахославом тако, како Нахослав јєст прєстрашєны кричанјєм Фиаломиры. Младєц позираје на њу. Она изгледаје тако, како бы замрзла. Јеј зєницє в очах поменшајут сє, а своје зрєнје

концентрује она на малом инсекту. Она погледаје на њего тако, како бы он был Ледовы Дракон, кторы, ако ли бы хтел, могл бы замразити такоже и втору половину всесвета. Тој страх јест правдивы. Не јест ироничны. Јест велико, велико поважны.

Нашко једным движенјем длањи убијаје нешчестного павука. Монстр умираје. Не имаје он никакы шанс с тако добрым војевником, како белозорјанскы ловитель.

- Принајменје тутчас ја јесм смогл тебе охранили од злого... - говори он и легко усмехаје се. Фиала седи статично и безпрерывно својеју рукоју указываје место, кде јест мртвы павук. Имаје бледо лице.

Наскроз коридора сместа двигаје се звук чловека, кторы быстро бежи. Ну да... Нога тако или иначе наконец порватил бы се. Тутчас принајменје они могут чувати при њем. Или скореје он при њих.

- Нехај то јасны гром! Вы глупе змије! Что вы тут делајете?! - кричи разбојник. Ехо несе звук в целој тјурме. Они саморазумно не одговарјајут. Пурпурны камењ поновно блескаје у шији злочинца. Нахослав јест нервозны.

- Не пробујте вы делати ничто глупо! - он грози јим - а ты, дурна идиотко... ты... будеш ми заплатити за туто! Ја буду мстити се!

Нога указываје јеј чрвены одтиск на својеј длањи. Туто јест след од јеј зубов, кторы она је сделала, когда јего је грызла в тамтој улици. Страж пропадаје за стеноју. Они не видит јего, але такоже не слышет звуков од кроков, итак туто означаје, что он седи при стене, близ при штангах.

Добро было бы, когда он бы изјаснил, зашто они сут јих тут закључили...

ᑭᑭᑭᑭᑭᑭ

После некакого долгого часа Нога поновно негде иде, а субтилна воњ цигареты несе се в темници. Јест можливо, что разбојник изходи вне дома. Можно некто јему не дозвољаје курити внутри. Или то јест некаковы странны обычај.

Јест абсолютна тишина.

- Итак говориш ты, что из некакој причины твоји земјаки послали сут тебе тут, до тутој крајины, но ты не паметајеш зашто? - Нашек говори шепотом, кторы тако и иначе несе се по целој тјурме. Нога уже знаје, что они могут сделать много шума, але помимо того младец јест остражны.

- Да... когда ја јесм спадла из неба, тогда ја јесм... *атокрылыло...* се...

- Атокры... что? Что то означаје?

- То буде... ја јесм одкрылила се... каковы. То јест момент, когда ты губиш своју магичну силу. В другом случају ја бых тако тутчас не изгледала - рече Фиаломира како бы была уражена. Всаки человек требује то знати. Привидно...

- Но зашто ты јеси изгубила своју силу...?

- Ја не јесм то сделала по мојеј мысли! Јеси ли ты одперал?! То је тако просто случилось се, але ја не знају зашто!

- Итак... ты јеси спадла из облаков и потом была тут, на земји... и...

- И од тамтого дња ја ходжу и ишчу можност и помоч, да бых ја могла вратити се.

- Хмм, правдиво то јест проблематично, зато что люди не знајут магију. И јешче выше проблематично, ако ли они мыслет, что ты јеси безумник...

- Кого ты именујеш "безумник"?! - Фиаломира нервозно затискаје длањи.

- О, виджу ја, же тобе јест уже лепје - говори Нахослав спокојно и равнодушно. Он целы час мысли о том, како избегти из темнице. Позираје он на спокојну лампу, ктора од почетка јест јих светлы товариш. В том самом часу Фиалка говори сама до себе:

- Ну да! Ох, *Стрыбаг'е*! Зачто ја јесм така глупа?! Ја даже не могу смогти сама прежити в тутој крајине... ја јесм сама-једна на тутом свету... тако долго... а они там... ја даже не знају что там тутчас деје се, како изгледаје ситуација... - јеј очи наполњајут се солзами и ставајут мокре - они сут мене тут послали, а ја из некакој причины не паметају за что. Ја јесм изгубила своју магију, људи мене неколико-кратно омамјали, неколико-кратно ја јесм умрла, ја јесм требовала красти, просити о хлеб... ја...

"Привидно ты јеси требовала просити о гроше на пиво..." - тута мысль јави се Нахославу в главе. Лампа свети радостно и на једин момент пламењ јест выше силны. Нашек погледаје на њу поновно.

- ... а јешче потом некаки злочинци сут мене нападли, побили, похытили, закључили в везенју и ја јесм вплетла невиноватого човека в своје дела...! Зачто ја јесм така глупа?! Зачто јесм така неодговорна, така неостражна, така... - она затискаје уста и плаче како мало дете. Солзы падајут на подлогу. Држи она силно своје длањи и воздыхаје од боља, кторы безконечно припоминаје јеј о собе.

- Они... будут нас убити... мучити до смрти... - Фиаломира неустало говори. Паникује. Јеј дых ставаје выше быстры. В сравњенју с њеју Нахослав јест статична, недвижима, каменна

статуја, ктора стабилно погледаје в једно место и покушаје измыслити некаковы план. Он одвращаје се к њеј:

- Хеј... - говори спокојно. Она погледаје на њего заплакаными очами - мы будемо најдти способ, да бы пријдти до твојеј крајины.

Фиаломира моментално успокајаје се и начинаје дыхати спокојно. Каку силу имаје тој чловек, кторы тутчас при њеј седи? Она чује какобы легко тыченје, кторо тыче просто в јеј каменну, хладну душу. В јеј срдцу, в абсолютной темоности разсветљаје се блёск надеје. Але то јест абсурдно! Они даже не знајут, како можно најдти Облечене Долины, а јешче заисто јест потребно познати, что јест потребно јеј братам и сестрам там на горе, меджу облаками. Але слова "мы будемо најдти способ" сут достаточне за Фиаломиру. Туте прсте слова сут жалостно забавне. Их нереална форма и крајна позитивност творет комичну мешанину. Помимо того парадокса туте прсте слова могли војдти глубоко в болёсно срдце дёвчины. Глупост, смёшка. Неможливість. Помимо того туте прсте слова исполњајут тутчас туту праздность, ктору она имаје в срдцу. Можливо јест, же то он пришел до њеј просто из неба, а не она до њего. В тутом једном, кратком моменту она могла бы забыти всечто, воздвигнути се и бёгти за Нахославом, да бы он взял ју там, кде она је хтела быти уже тако давно. Јест ли то лежковерность? Глупост, абсурд...

Јеј очи моментално начинајут блёскати. Искра танцује, танцује и пропадаје, а Фиаломира изгледаје тутчас спокојно.

- Не плачи ты. Заисто најдемо некаковы способ, да бы избёгти одтуд.

А јеј очи изнова наполњајут се солзами. Она усмёхаје се легко.

- Да...! Прошу, да...! - шепче, а солзова струја тече јеј по лицу. Јеј чрвене зенице наново блескајут. Погледаје она в дол, какобы со срамотоју односно того, что она не може овладнути своје емоције. Нахослав усмехаје се взајемно к њеј. Он такоже чује спокој, когда види, что она јест выше спокојна.

Искра в јеј очах поновно разсветљаје се. Младец ставаје интересованы тутым јавјењем. Приближаје се к Фиаломире. И поновно види он кровно-чрвены блеск.

- Хеј... Нашек... что делајеш? - она чује некомфортност и оддаљаје се од њего.

Поновно нешто блескаје. Она мигаје очами неколико-кратно. Туто светло... одбијаје се в јеј очах... Светло од лампы... а там нешто... блескаје...

Нахослав воздвигаје се тихо. Фиаломира јест удивјена, але разумеје, же нешто је случило се. Он је нешто увидел. Погледаје она на њего и јест полна надеје.

Младец воздвигаје стопы, да бы позрети на стол и на лампу, ктора на њем стоји. Делаје он једин крок вперед. На столу јест неколико предметов. Он позираје детаљно: кроме лампы на столу лежи пас в каштановом колору, при њем лежи повлака из коже и привидно овинуто куриво за цигареты. Потом Нахослав види неколико грошев и јешче једин предмет. Тој, кторы блескаје. Тутчас он гледаје, же туто јест свезок кључев. Једин из њих јест немного выше богаты, детаљно украшены некакыми орнаментами, кторе блескајут в светлу олејној лампы.

- Туто јест кључ из крчмы! - Нашек приближаје се к земје и шепче к Фиаломире - тути глупи разбојники сут присједнили кључ од коморы в крчме до својих кључиј!

Фиаломира не разумеје абсолютно ничто.

- Мы будемо избегти! - шепче он с радостју.

- Але како?! - питаје она - а стражи?

Нашек седаје при њеј.

- Јест једино једин чуватељ.

- А одкуд ты знајеш?

- Когда ты јеси спала тогда једин је пошел. А други је остал тут и чуваје нас - он говори најтихо како може.

- А третји? А можно јих јест јешче выше? Уверјено јест јих јешче выше!

- Не, никто тут не јест. Всаки звук иде наскроз тутых коридоров велико гласно. А једин из чуватељев је дыхал гласно како дракон. Ја бых јего уверјено услышал. Ја јесм уверјены, же кроме нас и Ногы никто тут не јест - Нахослав указываје длању в место, кде за стеноју обычајно седи злочинец, кторы недавно је изшел - да бы изојдти одтуд, јест потребно иди налево, около тридесет кроков. Направо јест велико долги коридор, а там јест јешче выше комор. Или оне сут целком пусте или закључени људи сут прёмного, прёмного тихо.

Фиаломира јест удивјена, како много информациј он је познал без изходженја из јих коморы.

- Але... како мы сможемо разтворити туге желёзне штангы?

- Погледи ты там - рече Нахослав и воздвигаје се - видиш ли ты тамтој кључ? Знајеш, что јест тој кључ?

Раздел 5. В тамту страну

Како то јест потребно изректи? Нахослав је говорио тогдa с крчмарем! Крчмар јему је казао... ах! Потребно прво слово...! После тогo уже буде просто, једно реченје, потoм друго!

Нахослав стоји в средине коморы и воздвигаје своју руку. Изгледаје дост забавно. Бежевы плашч облекаје јего проникливо. Нашек изгледаје како жрец, кторы делаје чудне магичне обреди. Он концентрује своје чување на крчмовом кључу, кторы лежи по другој стране тјурмы, за штангами.

В моменту, когдa он је был максимално уверјены, что Нога јест далеко, начел он делати свој амбициозны план. Они сут расплетли везала. Тутчас Нахослав стоји в чудној позе и покушаје магично привлекти кључ до себе. Тој блескајучи кључ привидно је изгледал интересно за разбојников, и они хтели бы јего негде продати. Најправдоподобно они не знајут тогo, же предмет имаје магично својство: он врачаје се к својему властнику.

Једины недостаток в тутом гениалном плану може быти малы детаљ, о ктором Нахослав не хче тутчас говорити. То јест каковы дост глупо и срамотно за нього...

- Ты не паметајеш магичној клетвы, правда ли? - Фиаломира быстро познаје тој детаљ - пффф, кака срамооооота! - коментује она јего слабост до паметанја слов и речениј.

- Буд ты тиха! Ја пробују концентровати се!

- Ах, помилујте, драгы господине, что ја вас разстрајају - одговарјаје она и субтилно изсмејаје се из нього. Подходи она ближе к њему. Туто изгледаје тако, како бы јеј порањено тело регенеровало се, когдa она јего уражаје / обиджаје.

Глава Нахослава ври од мысљенја. Он ишче магичну формулу в целом мозгу. Јасны гром! Нога може вратити се во всаком моменту. То уже не јест смешно!

- "Вот јест чаровник без науки...

Пријди кључу до мојеј руки!"

Свезок кључев свистаје и летаје из једного краја темнице до другог. Фиала затискаје длањ. Она имаје все кључе. Стоји она при Нахославу, кторы јешче не може сразумети, что тутчас је случило се. Радостны металичны кључ из крчмы "Под Орлјим Пером" блескаје тако, каковы он смејал се из Нашка.

Зачто туто дурно рымованје работаје? Је ли то была магична клетва? Она уверјено тако не звучи! То потребује быти нешто друго!

Фиаломира тихо покушаје разтворити висечи при железных штангах замок.

- То јест магија. То не јест како работа в пољу, ловјенје зверев или будованје домов. Чаровне формулы не потребујут быти точне - информује она.

- Заисто? Но зачто...? Тој кључ имаје врачати се до властника. А ја јесм властник!

- Ну да, але то јест проста магија. Тако проста, что без проблема јест можно ју обмамити.

- Что... - Нахослав не доверјаје в то, что је увидел - але... ты привидно јеси утратила своју магичну силу!

- Да, но одкрылјенје не избираје тебе целој силы. Ја могу користати магију.

- Але... - Нахослав даље того не разумеје. Како могутно јестество је была дєвчина пред тым, како она је утратила своју моч? Она говори, же јест слаба, але смогла привлекти до себе тој кључ. То јест абсурдно! Что јест магија, кторој људи тако не разумејут?

Људско друштво уживаје једино некакове просте магичне предмети, кторе сут изтворјене выше магичными расами из далеких крајин. Јест ли можливо негде научити се магију?

Замок при штангах трескаје тихо. Једин из кључев шчестливо је догодил. Фиаломира подаваје кључе Нашку.

- Не јест важно, что ты говориш, але то, что ты чујеш в средине, в собе. И важно јест, какы јест твој цель. Рымованје додаваје силу до магије. Выше просто јест чаровати с поезијеју на устах. Не забуди того, можно некогда туто буде за тебе помочно.

- Добро - удивјены Нахослав говори и бере од њеј кључе.

Они помало изходит из коморы. Нашек је имел правду: налево јест краткы коридор, а направо долги. Там такоже јест неколико-надсет других комор. Он иде налево и рукоју призываје дєвчину к собе. Не одвращаје се он и небыстро иде в коридор. Једнако когда он постанавјаје погледати назад он види, что Фиаломира... стоји при столу с лампоју. Она огледаје сребрне монеты.

"Дурна!" - Нашек не говори, а једно безшумно двигаје уста и силно показываје руками, да бы она пришла до њего. Приходи она быстро и једночасно схранјаје гроше в кешењи плашча. При стенах блескајут свече, кторе стојет в на-стенных држаках. Налево, близ при железных штангах стоји седишче / кресло, кторо тутчас јест пусто. Јим не јест знајемо, кде јест тутчас Нога, але они уверјено будут јего увидети в недалеки момент. Јест потребно удивити јего предже, пред тым како он удиви јих.

В безшумном избеженју Нахославу и Фиаломире помагајут босе стопы. Они не имајут обувок и хвала тому не делајут они никакового звука. Земја в темници јест дост хладна, но јих душе сут жарке од тој мысли, же они будут избегти. Они уже сут в половине коридора, кторы даље иде вправо. В тој час ситуација

јест више компликована, зато што в около пет кроков в правој стене јест пауза. То јест некакы вход до коморы, без двериј. Светло од свеч падаје избежатељам на ноги. Тути разбојники привидно велико не љубет двери.

Ако ли там јест Нога, тогда они могут јего престрашити. Једнако како они могут безшумно војдти до внутри коморы? Тутчас нехај буде једин неостражны крок и злочинец јих увиди. Нахослав двигаје руку и зауставјаје Фиаломиру. Она чекаје. Он иде напред. Јест потребно некако пројдти даље.

Младец делаје једин крок. Он уже дост много знаје односно того места, итак он може немного ризиковати. Слушаје он, слушаје... и слыши: долги дых и легко смрканје носом. Але оно не јест тут. Оно јест даље, в глубине коридора. То најправдоподобно јест Нога! Итак он не јест в тутој коморе!

Он делаје уверјены, быстры скок. Тут јест праздно. Комора јест мала. Јест в њеј једино малы стол, а на њем наследна олејна лампа. В тутом моменту Нашек уже имаје смелы и ризиковны план. Он указываје пусты кут коморы и говори тихо:

- О... павук...

На одговор Фиаломиры не јест потребно долго чекати. Великы, гласны крик исполњаје целу темницу. Нашек даже затискаје своје уши. Она стоји без никакого движенја, држи длань при главе и целы час кричи. Јеј лице указываје највеликы можливы страх. Нагло младец хватаје јеј руку и привлекаје к себе до внутри коморы. Он одвращаје ју, обимаје силно, кладе длань на јеј уста и шепче в ухо:

- Помилуј, Фиаломиро, тысеч-кратно помилуј! Тут не јест никакы павук, помилуј! Ја јесм лгал тебе, ничто страшно тут не јест! Але тутчас превелико тебе прошу, не кричи тутчас, уже не кричи, велико прошу! Ја извињају се најсилно како могу! Помилуј!

Когда он извињаје себе најсилно како може, она најсилно како може грызе јего длањ. Он држи ју тако силно, абсолютно игнорује јеј болесне раны на телу! Дурењ! Глупец! Туто боли! Нехај он тутчас трпи заједно с њеју!

До темнице помало приходи Нога. Злочинец уже не спешу се. Привидно он је смогл уже привикнути до бурливого характера јеговој закључилнице.

- Младче! Ако ли ты хчеш, ја могу оставити вас и не безпокојити вас, скажи ми ты једино једно слово, хехе - говори Нога гласом пијаного уја на сватбеној забаве.

Он обходи комору, в кторој Фиаломира и Нахослав скрывајут се тутчас в абсолютној тишинѐ. Кров тече јунаку из длањи, ктору он држи на устах безшумно гневној дѣвки. Она направду силно зможе грызти. Он не јест удивјены, же Нога имаје таковы след на руке. На жалост, что рањены Нашек буде требовати бити се с великым разбојником.

Нога јест силны, имаје велико тело. Нахослав не паметаје уже, кторого из злочинцев он је ударил в брјуху, але паметаје, что тамтој даже не двигал се, једино он је стал в једном месту. То повышаје страх в младцу. Нога јест уже близ коморы, в кторој они сут были закључени. Он држи цигарету, ктора гори спокојно.

Тутчас. То јест најдобры час. Злочинец удивјено погледаје в тјурму и починаје разумети, что је се случило. Он види разкључене штангы, а во внутри коморы никто не јест.

- Бежи! Быстро! - Нахослав кричи до Фиаломиры, а сам такоже бежи з великоју быстростју. Јест он неколико кроков даље, когда слыши трѣск ламаного древа. Он прѣстрашаје се и гледаје назад.

Дѣвчина стоји за њим, а своју ногу држи в горе. При њеј лежи изнишчены стол. Олеј из лампы је уже разлил се на подлоге и всечто начинаје горѣти.

- Ты јеси дурна! Всечто спалиш в огњу!

- То јест Каменоград, всечто тут јест из камењев! Ничто тут не може горети! Хахаха! - говори она прву глупост, ктора јеј приходи до главы и силно ламаје једну доску од масакрованого стола. Колико силы имаје тут побита и јешче немного пијана дѣвчина? Всечто зајмаје једино неколико кратких моментов.

Нога јест уже в половине трасы до Нахослава, когда Фиаломира скаче на њего из коморы. Она држи доску од стола. Дѣвчина быстро прибежаје до бандита и без никакового мыслѣња начинаје она бити јего тутым импровизованым оружјем. Нахослав даже не је имел смелости, да бы мыслити о тако доброј ситуацији. Нога утрачаје баланс и упадаје пред Фиалоју. Она бије јего јешче једно-кратно. Он охрањаје се руками.

- Ты смрдливы гноју! Одкуд ты јеси имел смелост, да бы мене схватати и закључити?! Зачто... јеси... мене... свезал...!!!

Последне чѣтыри слова она говори равнобежно с ударјенјаи доски. В четврто ударјенје Нога хватаје дрѣвно, позираје на Фиаломиру и усмѣхаје се глупо. Она прѣстрашаје се. В том самом моменту Нахослав уже ударјаје злочинца босоју стопоју над брјухом тако, что Нога изнова упадаје и лежи на хребѣту. Младец доскакаје до њего и изтргаје пурпурны камењ из јего шије. Изнишчѣны стол начинаје велико горети и во внутри темнице јест уже прѣмного сивого дыма.

- Вы... лихе гниды!!! - Нога воздвигаје се, да бы даље бити се. Он бежи до стола с лампоју в глубинѣ коридора, до того на ктором закључѣны сѣт нашли магичны кључ. В том часу Нашек одврачаје се в страну изхода из темнице и начинаје бѣгти. Разбојник начинаје нѣчто искати на столу. Он види, же јест некакы недостаток. Ишче он посрѣд всих прѣдметов. Неколико метров

даље стоји Фиаломира, ктора цели в нього блёскајучим, чрным
ножем. В другој руке она држи кожену ножницу, кторој размер
годи се с размером ножа.

- Того ли ишчеш?

- Ты... - Нога говори и затискаје зубы. Да, уверјено он того ишче.
Нахослав, кторы глядаје целу ситуацију из недалекости, допрва
тутчас разумеје, что Фиаломира украдла не једино гроше, но
такоже туто оружје. Нога привидно начинаје разумети, же не
имаје много шансов в тутој битве. Они сут јего омамили како
дете, он јих не респектовал и замного уменшал јих силу. Он
привидно мысли тутчас једино о том, како они сут смогли изојдти
из тјурмы.

Фиаломира одвращаје се триумфално и добегаје до
Нахослава. Нога уже даже јих не гони. Младец последно-кратно
позираје на разбојника.

- Одкуд ты јеси имел смелост, да бы мене обкрасти... гноју? -
говори он с уверјеностју в гласу, зато да бы чути се лепје и
такоже да бы спустити из себе немного жарких емоциј.

Фиала и Нашек быстро избегајут на ступенишче и од-тамтуд
до горы, до изхода из дома. Нахослав знаје, что Нога не буде јих
гонити. Ако ли тамто јест јих важна бандитска централа, тогда он
буде покушати схранити ју од пожара.

ᲑᲠᲗᲠᲗᲡᲗᲠ

Незнајема улица, незнајемы дом, середина ночи. То јест
всечто, что Нахослав знаје односно јих географичного
положенја. Дожд поздравјаје јих радостно, когда они избегајут
вне. Они идут влево, тамо, кде они мыслет, же јест градскы

- Води ты мене... - рече он.

Град не јест великы. После десети минут они сут уже в центру. Ако ли то был бы дењ, тогда то было бы јешче выше просто. Девчина иде уверјеным кроком и тихо певаје под носом некакову радостну мелодију.

Тута мелодија даваје јеј неустрашеност. Можливо, что она јест некака песња из Облеченых Долин. Фиаломира того не паметаје. Можливо такоже, что девчина је измыслила туту мелодију и она хче верити, что в тутых веселых нотах јест некакы глубоки смысл. Глупа мелодија јест за њу како медичны лек на всако зло, лек на емоције, лек на стрес. Једнако во внутри срдца Фиала трпи. Трпи она из боља, трпи од всего, что је случилось се јеј. Она чује такоже много трпенја од момента, котры допрва буде пријдти, од того, что потребује случити се недолго. И Фиаломира потребује соочити се с тутым моментом, погодити се с тутым случајем. А тутој момент приходи тутчас.

Когда они ставајут в центру града тогда дєвчина обрачаје се до Нахослава и говори:

- До крчмы јест потрібно иди в тамту страну.

Она потребује разојдти се с њим. Он је освободил ју, а тутчас она не може просити јего ничто выше. Когда она је паниковала там на долу, в темници, тогда он је успокајал ју, уверјал, же они будут најдти способ, же будут најдти... јеј крајину.

Она хче плакати. Але јест потрібно најдти силу. Она буде избегти из Каменограда, она буде искати и наконец она буде најдти скрите в облаках Облечене Долины. Она позираје на својего избавитеља. Ако ли он бы јеј не помогл, тогда она никогда бы не избегла од тутој темној тјурмы. Можливо јест, что они бы ју мучили до смрти. Фиаломира јест благодарна Нахославу. Она знаје, что тој просты чловек уже навеки остане

записаны в јеј души. Он јест тако милы и добры, даже когда она јест недоверна и вулгарна односно њего. Нашек стоји тутчас в изнишченом плашчу в центру, близ при њеј. Јего очи в колору пива тутчас сут целком чрне од мрака. В темности целы он јест чрны.

Јего власы сут в непорядку. Јего лице јест худо, јего возраст - обычајны. По јего изгледу тяжело бы было познати правдиву натуру того човека. Он изгледаје тако, какобы не могл покорити / надиграти даже најпростого противника, а једночасно он је змогл измыслити компликованы план бегства, потом исполнити јего, и даже не је указал никакы страх! То јест надобычајно.

Фиаломира указываје једну из улиц, ктора иде негде в гору. Иде ли она негде вправо или влево или можно иде просто? В темности ничто не јест можно увидети. Мрак јест тако глубоки, чрны и густы, что дєвчина чује, какобы он входил до јеј смутного срдца.

- Хвала тобе за освободженје... помилуј за то, что ја јесм тебе грызла в руку... - рече она, а јеј очи ставајут мокре од солз - ја јесм тобе хтела дати тамте гроше, кторе ја јесм украдла, але... ја имам диру в плашчу... и...

Жаљ не дозвољаје јеј говорити даље. Она је изгубила монеты. Једино туто могла бы јему дати.

Але, момент!

Она имаје тој нож. Изимаје она јего из другој кешењи.

- Але ја имам туто! - говори она и даваје јему ножницу из кожи, в кторој јест нож - Ја...

Дєвка затискаје уста и затварјаје заплакане очи. Опушчаје она главу безнадејно. Она мысли уже једино о том, кде јест можно најди схрањенје в туту ноч. Она је уже пережила тут

неколико мразных зим, итак такова рања весна не јест за њу страшна...

Нахослав хватаје нож, кторы Фиаломира држи пред њим. Неочекивано он двигаје руку дівчины легко налево. И ничто выше. Он не пушчаје јей руку, целы час држи ју, а Фиаломира целы час двигаје туту ножницу. Дівка отварјаје очи.

Он тутчас стоји при њеј, тако, же они погледајут в једну страну. Оружје мери в тамту улицу, ктору она је указала јему.

- Там, в приграду живе мој пријатељ. Нам јест потрібно иди јешче неколико-надсет минут. Буде ли то за тебе тяжело или не?

"Нам"? Тутто слово звучи в фиаломириной главе.

- Але... како...? Але...

- Але ја јесм тебе сказан, что мы будемо најди способ, да бы пријди до твојей крајны - рече он, усмехаје се, пушчаје јей длањ и иде напред - давај! Нам јест потрібно пријди там пред тым, како Солнце изојде.

- Зачекај! Момент! - она говори удивјена - зашто ты ми хчеш помогти? Ты јеси близ умрл по причине тој ситуације, в ктору ја јесм тебе вплетла!

Она јего не разумјеје.

- Твоји родитељи могут оддалити магију Вечној Зимы, правда ли?

- Д... да. Веројетно да. Момент, Вечна Зима јест Клетва Мраза?

- Ч... что? Ја не знају. Але ја мысљу, что наше крајины имајут једин, тојже проблем. Моје село од долгого часа бори се с зимоју, ктора не може се укончити. Ја јесм тебе говорил. Ја бых хтел просити твојих родитељев о помоч.

- Но... но то јест скрыта крајина - каже она и потом повтарјаје гласно - СКРЫТА!

- Итак... то буде интересно ју искати, не? - одвращаје се он и усмехаје к њеј.

- Ты не знајеш, што ты хчеш сдѣлати... ја...

- Итак ты ми скажеш, да?

Фиаломира јест гневна на њего. Она чује, какобы он делал туто всечто из жалости и јеј се туто не подобаје.

- Ах! Ты ничто не слушајеш што ја до тебе говорју!

- Фиала! - он хватаје јеј руку. То јест дост некомфортно за њу итак она чује се дост странно - хчеш ли ты вратити се до дома? До својих братов?

- Д... да... - одвращаје она главу од Нахослава и одговарјаје по кратком моменту.

- Хчеш ли ты помоч? - он питаје велико конкретно - или лепје јест за тебе врачати се до тамтој темној улици или Перун знаје кде јешче?

Јест долга тишина. Фиаломира имаје тутчас прѣмного емоциј и питаниј. Она бојује сама со собою. Од долгого часа она је уже бојала се просити помоч. Она чује, же туто јест за њу пониженје. Једночасно она чује велику благодарност, же некто хче јеј помогти.

Мысли она о тутых всих мразных ночах, кторе она је жила на улици или в некаких пивничных коморах, кде тресла се од хлада. Она чује, же не може уже выше лгати, же она не потребује помоч. Једнако она чује такоже, же јест замного рано, да бы на питање Нахослава уверјено одговорити: "да". Он тутчас велико одважно је вшел в глубину јеј душе. Але... из другој страны...

Тутто јест тргованје. То јест измена, јего услуга за јеј услугу. Јест ли тако, правда? Она начинаје тако о том мыслити. Он хче најди Облечене Долины, да бы најди рѣшенје јего проблема, он хче просити цара и царицу о помоч. Да, туто јест тргованје.

Услуга за услугу. Ако ли мыслити о том тако, тогда туто јест выше пријемливо, туто јест можно акцептовати...

Она тресе се легко и ослобађаје се из јего објетја. Начинаје она ићи напред.

- Неколико-надсет минут пехотоју...? Ја смогу нормално ићи... - говори уверјено, како бы она была аристократична кнежна, ктора имаје пет лет и ктора уже выше не може нормално ићи. Она недолго буде требовати сделати всечто, что јест можно, да бы јеј мати и отец сут помогли Нахославу оддалити вон туту Вечну Зиму.

Нахослав иде за дѣвчиноју. Тутчас он певаје тихо некакову измысльену мелодију.

"Зачто ты ми хчеш помогти?" - туто пытанје звучи в јего главе какобы выше гласно. Он не знаје одговор.

"Јест ли то из жалости?" - он мысли. Того такоже он не јест уверјены. Чује он, что јему не иде једино о Белозорје. Помагаје ли он јеј зато, что он јеј туто је обѣчал в темници? Не... то такоже не јест правда. Једина емоција, ктору он тутчас имаје јест спокој, помимо того, что је случило се мење, неж једну часину назад. Он даже јест в некакы способ шчестливы, что он је изшел тогда на туту походку из крчмы. Хвала тому он је могл помогти другому човеку.

Неколико-надсет минут позднеје они стукајут в старе, дрѣвене двери.

Justyna Orlikowska

Раздел 6. Срасты

Нешчестје нікогда не јест једно. Всегда сут прынајменје два. Можливо, што Бритомир точно тако је помыслил, когда он је увидел двох људиј пред дветрами својего дома. Когда они сут застукали, он је прыбегл до дветри со страхом, и мыслил, кого јему Лихо је прынесло, и зашто. Он стоји пред њими в ночној кошуље и држи малу олејну лампу, ктора разсветљаје јих фігуры.

Он види двох људи, ктори изгледајут, како бы прежили некакову катастрофу. Допрва в тој час Нахослав разумеје, што они сут были в везенју једино неколко часин, и што јест тута нощ, в ктору он је говорил с Бритомиром во крчме. Туту успокајаје јего немного. Он јест целы нечисты, како бы он купал се в блате. Имаје он мале раны, јест драпаны на целом телу, а јегово облеченје јест раздрето и изнишчено.

Бритомир смеґта познаваје, же при Нашку стоји тамта чудна дівка из крчмы. Не јест тежко ју познати чрез то, што она је там сдѣлала. Правдиво, јеј очи блескајут кровно-чрвеним колором. Она јест в јешче выше злом станју, неж Нахослав. Јеј плашч ледва држи се на њеј, а сукња јест целком изнишчена. На јеј лице јест можно увидѣти великы бољ.

- Мати Земјо! - кричи Бритомир - Нашек, што тут је случило се?!
Је ли Велес разлил на вас свој гнев?!

Он прызываје јих до дома и проси детаљно изјасњенје ситуације. Он веде јих чрез краткы коридор и указываје јим комору направо, кухњу. Они седајут при древеним столу, а Брит делаје чај из сушеној меты. Потом он изходи из кухње на дост долги час. Нашко и Фиала ничто не говорет. Они једино грејут своје длањи жаркыми чашками с чајем. Тутчас они заисто

изгледајут како два нещестја. Нахослав јест уморјены. Он мечтаје једино о купанју в теплој воде, и о спанју. Руки Фиаломиры тресут се. Возпомненја тутој ночи сут свеже, болесне, тежке. Они обыдва проживајут туто всечто в својих главах, јешче једнократно, и јешче, и јешче, мимовольно. Јихно уморјенје јест тутчас велико, а теплост бритомирового дома гости в јих телах. Они хчут, да бы туто тепло уже никогда не одшло. В тој час јест тако пријетно, тако мило...

После некакого часа Брит врачаје се с колбасоју и темным хлебом из жита. Он седаје напротив јих, а они једајут, пијут и грејут се. Меджучасово Нахослав разказываје целу хисторију.

Кухња јест невелика, а вокруг стола лежи премного различных предметов. Брит живе сам-једин, а јего дом јест тако и место за житје, како и складишче за различные тргове товары из четырех стран света. Нахослав је тут бывал неколико-кратно и всегда мыслил је о том, чи домаы торговцев изгледајут једнаково / равноко. Бритомир имаје тут много вечи, а во всаки час тута "многост" ставаје се целком другоју "многостју". Тој дом јест без малого како правдивы трг, во всаки момент нечто тут измењаје се. Ничто надобычајно, зато что туте все предметы правдиво сут товары, кторыми Бритомир тргује в целом Западном Владству.

При окнах стојет глинене грны с различными цветами. Половину из њих Нахослав не знаје како звати, другу половину он никогда в житју не је видел. Некде на подлоге под окном лежи некакы војенны железны шлем, кторы можно јест изтворјены негде в далеких крајинах, а можно даже в других светах. Хот ако погледети на то, что тој шлем лежи на земји, тако можливо он не имаје велику цену. Близ при шлему стоји кресло, а на њем лежи неколико древеных фигур, все оне изгледајут како животины - лисице, пси, орли, јелени.

Даже каменно, кухонно огнище изгледаје како бы оно было не из того света. Подобно грнец, в котром Брит је сделал метовы чај. Глинене талирky с једанјем и чашky с напитком изгледајут дост обычајно, можно бы помыслити, же оне не годет се с другими предметами, кторe сyт в кухњи.

На подлоге такоже лежи премного ствариј. Тут сyт некакове бежеве кружky, кторe сyт привидно элементы аграрных орудий, при њих сyт дивне, чрне кыје / пруты, даље лежи мала книга, некако везало и јешче неколико других малых предметов, кторe даже тяжело јест счислити.

Тут јест даже људскы череп, кторы погледаје на всечто својим мртвым, костјаным зренјем. Он могл бы быти дост страшны, но на горе имаје он диру, ктора јест место на свечу. Тој череп / лобања јест једина веч, кроме чашек и талирек, ктора лежи на чистом, древеном столу. Стол јест чисты, сделаны из неколико досок. Он не јест лихы, але ако ли пијана Фиаломира хтела бы обтестовати на њем свој бојевы стил и гневны удар ногоју, тако стол уверјено умрл бы и пошел бы до столного раја, кде могл бы увидети својего мртового брата из темници.

Рука дѣвчины ударјаје тутчас в тој стол. Он тресе се тревожно, како бы он правдиво прѣстрашил се од визије быстрој смрти. Жаркы, метовы чај вибрује в чашках.

- И тогда ја ударјају тој стол ногоју! Зачем не! - рече Фиаломира и уже не прво-кратно входи Нахославу в јегове слова.

- Ох, Перуне! То јест страшно! - Бритомир одговарјаје. Он слушаје јих со страхом и немалым интересом.

- Мы јесмо смогли освободити се, але они сyт нам украдли всечто, даже обувкы - додаваје Нашко.

- А ми они ничто не забрaли, но ја такоже ничто не јесм имела... - одговарјаје правдиво Фиаломира.

Когда познавајемо нового човека и мы јесмо в јего дому, тогда у нас јест срамота и мы чујемо тој особливы руменец. В том моменту Фиаломира уже близ јего не чује. Она чује выше и выше свободно. Когда она говори о самој собе и о својих надобычајных делах, тогда она быстро регенерује силы.

- Але! Ја јесм од њих забрала туто!

Она изимаје из кешењи ножницу и подаваје Бриту. Девка уже знаје, что торговец јест предметовы эксперт, зналец, кторы буде ценити јеј трофеј. И она не је погрешила: Брит остражно бере ствар в руку и изимаје нож. Пригледаје се он јему долго.

- Јесте ли вы дотуд возили се коњем? - запытываје он и једночасно глади своју браду.

- Не, ја јесм преферовал ийти просто тут, и не заходити в крчмову стају. Прво, ја не знају, нашел ли ја бых там стајара, кторы могл бы ми оддати мојего коња. Друго, тяжело јест возити се коњем в темном граду. Третје, лепје јест не провоковати Дољу и не ходити в граду, когда потенциално разбојники гонет за тобоју - говори Нахослав.

- Ну... да... - одказываје торговец - але вы не привели јесте тут товаришев-злочинцев, правда ли?

- Брит, брате, ты знајеш мене. Знајеш ты, что ја јесм остражны и чујны - одговарјаје Нашко. Он јему не лже. Ако ли Белозорјанин бы не был уверјены, чи идут ли злочинци за њими, тогда не пришел бы тут по простој трасе. Покушал бы он јих изпрва изгубити.

- Ну да, ну да - Бритомир слушаје и једночасно гледаје нож - правдиво добра работа - говори он об оружју и оддаваје јего Фиаломире - он привидно јест изтворјены в ритовршских ковальнях, в подземных крајинах.

Острје ножа имаје долгост около тридесет центиметров и изгледаје близ како бы было ново. На њем јест видно једино немного следов јего разбојничского живота. Острје јест невелико криво на концу, а в светлу свеч оно блескаје чрно-сребрно-модрым колором. Оружје јест мало и добро лежи в длањи. Имаје оно дрвено, полаковано држало, кторо комфортно можно држати в руке. Тута рукојет јест декорована малими, темными, блескајучими камењами и изгледаје она просто одлично. Можно бы помислити, же она јешче пред моментом лежала је при тутых различных предметах из дома Бритомира.

- Туто сут чрне диаманты, драгоценне камење из тамтых крајин. Јест јасно видно, же туто јест ритовршскы способ кованја.

- Красны, правда ли?! - питаје Фиаломира со очарованјем в гласу и проникливо погледаје на нож - туто давнеје је был мој но... значи... ммм... то давнеје је было моје мечтанје, мој сон, да бы имети таково оружје! - смеје се она нервозно.

- Около једно лето тому, на трговој трасе... мы уже јесмо были в територији Западного Владства... мы јесмо врачали се од централных крајин... - Брит припоминаје собе некакову хисторију - мы јесмо везли различные товары точно из Ритоврха. И тогда банда разбојников је нас нападла...

Очи Фиаломиры разблескајут легко. Нахослав примечаје туто, а Бритомир говори даље.

- Мы не имали јесмо никаких шансов... мыслю ја, что нож јест точно из тамтого транспорта... јест добро, что никто из наших људиј је не был рањены. Цела тамта ситуација је была... чудна...

Он позираје негде в пред себе.

- Ну да... таково тут јест житје. Не всегда јест успех, правда? - усмехаје се - и вы такоже јесте имели заисто шчестје, что вы јесте цели и здрави.

Фиалка седи и погледаје в блёск свёчи, ктора пали се в черепу на столу.

- Ја подгревају воду в лазњи. Мысльу, что она јест уже достаточно тепла - Брит обрачаје се к младици - иди ты, обкупај се. То буде за тебе добро...

Последно реченје Бритомир каже и једночасно погледаје на Нахослава. Јунак знаје, что слова: "то буде за тебе добро" тако напавду означајут, что то буде добро за Нашка и трговца. Они обадва чујут, что дёвчина заправду давно не је имела никаковы шанс, да бы могли изкупати се. Она позираје на Брита со руменцем. Трговец имаје почутје, что јеј разбурјене, непоредне власы хтели бы велико гласно кричати: "благодаримо!!!".

- Ај... хвала - говори Фиаломира тихо. По кратком, некомфортном моменту она воздвигаје се и иде до купаљње, ктору јеј указываје Брит. Комора јест на првом етажу дома, итак когда изходи се од кухње, тогда јест потребно иди направо, а потом ступенишчем на гору. Ступенишче туто двакратно поврачаје се вправо, а на првом етажу јест краткы коридор. На концу коридора сут једне двери, направо сут друге. Туте прве сут вход до лазње.

- Вот и тут, прошу, ты можеш изкористати туто, и туто, и... туто... и туто такоже... - Брит указываје јеј различне фляшкы, в кторых сут колорове густе текутины, некакове шампоны и мыла. Оне привидно сут некакове иноземне продукты из далеких крајин. Уверјено сут оне велико коштовне. Всечто стоји на малом столу. Комора не јест велика, в средине стоји ванна, полна од теплој воды. При ванне стоји зрцало, кторо половично јест покрыто водноју пароју. Зрцало имаје богато декоровану оправу.

- А там... там јест ручник, ты можеш обтрети се, а туто... туто можеш облёкти позднеје... - говори трговец и указываје наследне вечи. Он привидно имаје тут всечто, что јест потребно.

Фиаломира јешче долго стоји в средине купалње после того, како Бритомир је изшел. Мило тепло разходи се по подлоге и по јеј стопах.

ፆረዓኒት

- Велико, велико дивна хисторија... мыслиш ли ты, же она може тебе помогти? - запытвае Бритомир Нахослава и наливае себе метовы чај.
- Туто изгледае тако, же привидно цар јејној крајины имаје магичну силу, ктора може одогнати вон Вечну Зиму.
- Кто бы помыслил, же она јест из целком другога света... - торговец стишае свој глас и указывае длању в страну купалње - на почетку то је звучало дост чудно. Ја не јесм никогда слышал о тутых... Облеченых Крајинах, тако?
- Облеченых Долинах - Нахослав яго корыгује.
- Точно - Бритомир целы час говори шепотом - но тој... из-звук, изговор... јеј способ говорјења јест... јест немного други.
- Правда ли? Ја такоже јесм туто приметил.
- То, что она говори, заисто имаје смысл. Друге јестества, кторе имајут контакт с људами, такоже користајут друге језыкы, неж наш, кторы мы имајемо. Хот оне сут некако подобне к нашему. Језыкы вијут и плетут се в чудны способ... особливо в сључају људи, или других јестестов, кторе живут в заключеных дружствах, в изоляции. В тутых группах највыше често можно услышати туту... деформацију...
- Ја јесм целком уверјены в тутом - рече Нахослав.

- Дева, ктора давнєје је имела крила, без малого како орел, потом она спадла из неба... Але како? Она тогдa уже не имела тутых крил? Или потом она јих је утратила?
- Ја туто разумеју тако, же она јих утратила потом. Хот она сама не јест уверјена. Тако или иначе... она не смогла бы прежити упад из такој вышины. То јест тако високо... просто логично не јест можливо туто прежити...
- Потом она чрез незнајемы час ходила по Западному Владству...
- мысли Брит.
- Мы не знајемо точно, кде она је упадла... јеј крајина је могла тогдa быти в некаком другом месту...
- Ах, да. Ну наконец она једнако јест тут. И ако на њу позрити... она не жила је тут велико богато...
- Да... - Нашек говори и погледаје на чашку с чајем.
- Познај ты од њеј выше. Туто изгледаје тако, что она јест из магичној расы, и она може имати велике чаровне ресурсы. Туто заправду звучи како помоч за Белозорје.
- Ну... имају ја надеју, что цар и царица будут согласити се со мноју и будут нам дати туту помоч.
- Не може ли дєвчина сама-једна изгнати вон Вєчну Зиму?
- Хмм... - ловитель обмысљаје - привидно не, зато что она је говорила, что утратила она своју силу. Она је смогла употребити магију, да бы привлекти до себе кључ, але... унишчити тако много снега? Ја мысљу, что туто не јест возможно тутчас за Фиаломиру...
- Ну да... итак цар и царица могут быти остаточны шанс...

Они замолкнули. Бритомир разумеје, како Нахослав се чује. Он воздвигаје се и изходи до другој коморы, напротив кухње. Он полно вери, что дєвчина говори правду. Слышал је он и видєл уже премного во свету, итак за њего то јест правда. Хисторија

Фиаломира јест преогромно уморјена. Она стоји в праздној лазњи, в кторој јест прёмного водној пары. Уморјенје дёвчины изходи из њеј. Она гледаје вокруг себе. Допрва тутчас она види, что под стеноју, в куту коморы стоји мала талирка, а на њеј фрагмент сладкого колача. Туто јест једанје за домовиков, ктори

живут в Људској Крајинѐ. Они често скривајут се в теплых избах, в кторых живут људи. Домовики сут за њих велико помочни. Когда људи давајут јим једанје, тогда они помагајут в работе, в дому и в господарству, а когда никако једанје за њих не оставаје, тогда они мстет се на својих господарах и безпокојет јих - они нишчет талиркы, страшет људи, бијут дети, а даже могут призывати зле упыри, духы или вампири.

Итак, лепје јест жити с њими заједно в пријазњи. Они тогда одплачајут и помагајут господарам. Домовики, с кторыми људи добро обходит се, творет добро устројене дружины. Всаки домовик може делати различне вѣчи: једни шијут тканины, други дојет кравы, јешче други ремонтујут дом, стрегут кухњу, а понекогда они помагајут в выше компликованых бизнесах. Јест велико можливо, что неколико домовиков работаје с Бритомиром в секрету. Најважны из њих јест водж, кторого име јест Домовик, Домовы или Хранитель Дома.

Јествује такоже домовик, кторы служи в лазњи. Он јешче пред моментом је тутај привидно был. Он глядал је огоњ под ванноју, заметал он подлогу и размѣшчал ароматичне косметики равно на столу. Он привидно позираје тутчас уккрыты негде в некакој дирѐ, можно за зрцалом, и чуваје. Ако ли он там јест, тогда уверјено погледаје он охотно на глинену талирку со сладкым колачем.

Фиаломира зри в зрцало и замысљаје се. Она чује нешто какобы благодарност за малого гнома, кторы исто је усиловал сделати, да бы тут, в тутој купалњи дѣвчина чула се добро, тепло, комфортно. Зрцало, кторо стоји налево од двери, јест слегка нечисто, хот не тако нечисто како она. Допрва тутчас дева пригледаје се собе в свој одблѣск в сребрном стеклу.

- В котром моменту ја јесм стала така... - шепче она туто питање. Она стоји в бежевој сукњи, ктора изгледаје како великы мешек. Облеченје јест раздрето и изнишчено, нечисто од крви и блата. Она склањаје се и тутчас чује то, что она је игнорувала од неколико часин. Вот кров на јеј хребету усохнула је и прилепила се до јеј долного облеченја. Туто означаје, что тутдењ јешче не јест конец боља.

Она быстро обнажаје сукњу и наново погледаје в свој одблеск. Долга кошуља од јеј долного облеченја такоже јест изнишчена. Она јест немного выше бела, неж бежева сукња, але даље она јест раздрета, нечиста, мокра. Даље она имаје слёды крви и блата. Фиаломира стоји долго и гледи. Јеј јасне власы разходит се на все страны и тутчас она выше и выше изгледаје како стара метла. Воздвигаје она своје руки и хватаје облеченје негде на хребету...

Како туто сдёлати? Како одлєпити облеченје од раны?

Она чује бољ и въздыхаје.

Можно на "три"? Једин... два...

Не. Момент. До тутого јест потрібно приготовити се. Она изнова въздыхаје. Ако ли она уже урве, тргне туту кошуљу, тогда она буде чути бољ. Але после того уже буде добро.

- Фиала? - она слыши глас Нахослава из-за себе.

- Да? - рече она и не одвращаје се, а руками нервозно затискаје тканину.

- Ја имају лекры. Помогу ја тобе помазати твоје раны.

- Что? Не! Не входи! - каже она тврдо.

Он не може јеј тутчас увидети! Не в тутом стању!

- Але...

- Ја смогу сама-једна! - говори она замотаным гласом - остави ми ты туту медицину... пред дверами, ја... да... ја смогу сама-једна.

- Ты сможеш сама-једна, зато что ты силно тргнеш туту кошуљу, а потом будеш кричати, да?

Момент. Одкуд он знаје, что она не јест облечена в сукњу?

- Одкуд ты...?

- Ты јеси оставила разтворјене двери... - говори Нашек спокојно. Он стоји пред лазњу.

- Ааа! - кричи Фиаломира и одврачаје се к њему. Она быстро бере некакову флашку с косметиком и кыдаје в њего. Јест она чрвена од срамоты. Нахослав спокојно хватаје летајучи предмет, а јего лице изгледаје прेमного равнодушно. Он не јест удивјены, что Фиаломира поновно добываје своју енергију, когда јест потребно уражати некого или показати, что она јест најлепша. Он гледаје на њу со скрупулозным спокојем и воздвигаје втору руку, в кторој имаје лек и бандаж. Девчина изгледаје тутчас тако, како бы она разумела, что помимо нахославового спокоја, јего реална емоција говори, что он буде изтргнути туту облеченје из њеј, даже ако ли он буде трєбовати изтргнути фиаломирину кожу.

- Еееееххххх - воздыхаје она безнадејно - добро, нехај и буде... - каже она, а потом говори тихо - дурењ...

- Но остражно!!! - кричи она јешче.

- Даа, дааа... ја буду остражны... - он говори и приходи к њеј. Он јест уморјены, то јест видно. Видно јест такоже, что он приготовил се до тој компликованој, лекарској операције, в кторој гневна Фиаломира могла бы оддалити все јего зубы.

- И ЗАКЉУЧИ ОЧИ! - додаваје девчина. Нахослав заисто не може увидети јеј, когда она јест ГОЛА! То јест преступанје всих границ! То јест нечестигодно, непристојно!!!

- Дааа...

- Ја тобе дозвољају једино зато, что ты...

- ...зато, что ја сама боју се...

- Что? Не!

- Јеси ли ты готова? - питаје он и хватаје јеј кошуљу негде на хребету. Она чује туто и престаје двигати се.

- Ч... что? Н... н... не...!

- То буде болесно... - Нахослав шепче.

- Ја з... знам... - Фиаломира затискаје уста.

- Три...

- Сделај ты туто... быстро.... п... прошу ја...

- Два...

Она затварјаје очи...

- Једин...

Он тргаје силно а Фиаломира чује огромны бољ. Она въздыхаје легко, але уверјено тако великы бољ заслуживаје на неколико минут кричанја и плаканја. Она силно стискаје зубы и цѣлы час имаје затворјене очи.

- Јест добро! Највыше зла чест је уже минула.

Он лже. Он знаје, что дезинфекција тутој раны то буде трагедија.

- Н...н...н...не... гледај... - говори дѣвчина и тресе се од страха, уморјења, боља, безнадеје и трпѣња. Допрва тутчас она начинаје плакати. Она хватаје кошуљу и начинаје небыстро оцбнажати ју.

- Ја не смогу видѣти, кде потребно дезинфектовати рану... не буд ты глупа...

- Кх... - цвили она тихо.

-Добро, добро. Ја не буду гледати, да? Једино рану и ничто друго... добро ли?

Операција не иде зло. Најсилны бољ уже је минул. Она цѣла обнажаје се. Јеј тело гори од боља и срамоты.

- О... стражно... - каже она.

Нахослав орашаје чисты утирак текутиноюу из првој фляшкы. Еликсир имаје воњ различных лекарских растений и алкоголя. Младец знаје, что означаје тут воњ. Он знаје что буде, когда он дода алкоголь до раны. Приближаје он велжну тканину до хребета дѣвчины. Потом завршаје се на момент. Тут заисто зада јѣј прѣмного боља. Он... не хче того делати. Но јѣст потребно.

Нашек могл бы счислити все кости Фиаломиры. Јѣј хребет јѣст малы, слабы. Јунак обмысљаје, каково брѣме несут јѣј слабе, деликатне рамена. Од дола до горы на јѣј телу јѣст велика рана од бича. Јѣј лопаткы стрчет высоко понад хребет. Немного ближе, од лопаток до средины сут два срасты. Оне не сут обычајне, изгледајут специјално, нетипично. На левом рамену она такоже имаје некаковы сраст, хот тој јѣст нормалны, од дост глубокој раны. Какова јѣст минулост тутој дѣвчины? Что в јѣј житју је случило се?

- Тутчас, остражно! - шепче Нашек. Она стоји како је стала и затискаје длањи. Јѣшче выше силно затискаје она уста и зубы. Јѣшче выше силно она покушаје затворити очи. Надармо. Непотребно.

Зато что когда ловитель тыче раны утираком, тогда Фиала начинаје бучати, выти, плакати. Она не може душиити и глушити тутој крик. Бољ јѣст најсилны. Он пали, гори, жже, жари. Дѣвчина хтела бы запасти се под земјеју, избегти одтуд и никогда не врачати се.

Помимо того она стоји храбро, како најодважны муж. Мочно, силно. Проклеты бољ јѣст в њѣј како некакы демон, кторы имаје тело, изтворјено из чрвеного, жаркого желѣза. Фиаломира кричи, плаче, клне всих богов, да бы и немного поменшити тутој бољ. Ехо иде по целој коморѣ и по целому дому.

Бритомир седи в кухњи и кончаје пити свој метовы чај. Позираје он спокојно в чашку и беземоцијно слушаје симфонију кричанја и писканја. За окном јест темно, але недолго буде днити се. Потребно јест идти в трговишче.

ᲑᲠᲓᲙᲓᲣ

Втора фляшка јест магичны еликсир. Тако је сказан Бритомир. Она јест густа текутина. Фиаломира очекуваје највелико зло, але правдиво лек заисто оддаљаје од њеј бољ. Он делаје, же она быстро забываје туто трпєње, кторо јест в јеј телу. Јеј дых быстро успокајаје се.

Нахослав најпрво равно и помало маже јеј раны еликсиром, с помочу чистого утирака. Он делаје туто деликатно и скрупулозно, хот в средине души он јест шокованы тутым, како Фиала је трпела јешче пред моментом. Јеј кричанје јест в јеговој памети, хот дєвчина јест уже спокојна. Он чује, каковы изкусил је тој бољ заједно с њеју.

- Помилуј... - говори он конечно.

- Не... јест... никакы... проблем... заисто... Нахославе... хвала тебе... за туто...

И ставаје тишина. После краткого момента младец говори:

- Туте... срасты. Оне сут... по крилах... да? - питаје он.

- Хмм - она говори и усмєхаје се - да... когда ты имајеш полную силу, тогда можеш делати тако, что оне указывајут се, а потом укрывајут. Тако како ты хчеш. Але когда ты *открылјајеш* се... тогда...

- ...оне исчезајут навека - Нашек кончаје јеј речєње.

- Но оне могут вратити се - говори Фиаломира, а в јеј гласу јест надеја - не знају ја, како то точно сделати, не знају колико чаровној сили јест потребно, але... когда ја уже најду Облечене Долины... там уверјено јест некаковы способ...

- А тутој сраст на левом рамену? Јест ли то след после некакового бојеванја с волками или нешто? - питаје правдиво интересованы Нахослав, за которого сраст изгледаје како след после угрызенја некаковој огромној животины. Јего професија ловитеља активује се. Он никогда не је видел зверев, ктори оставјајут такове следы од угрызенј.

- Ах, туто... хе... - одговарјаје дѣва - ну знајеш ты... ја заисто... не имам никаковој идеје... и точно за то ја тако огромно боју се того, что је могло случити се с Облечеными Долинами.

- Јест ли то сраст од некакового монстра из Долин?

- Ја... ја не знам... когда ја јесм пробудила се в тутом свету, тогда тутој сраст уже был је на мојем телу... ја не знам зашто... но туто означаје, что там, в горѣ, нешто је тогда случилось се. Привидно. Тако ја мысљу. В тој дењ, в кторы ја јесм упадла из краја Облеченых Долин, там в мојем свету нешто... нешто недобро је случилось се...

- Ја разумѐм...

Она не јест зла за туто, же он је запытал. Он хче познати выше, але мысли, же он не буде пытати даље. Туто не јест најдобра можност до тутого разговора.

- А кроме того - она додаваје - ты јеси сказал, же ты будеш закључити своје очи.

В јеј гласу јест слышно велико уморјенје. Нашек въздыхаје.

- Да. Ну да... помилуј. - говори он поважно. Он тутчас примечаје, что дѣвчина јест целком гола, и она уверјено не чује се комфортно в тутој ситуацији.

- Ты јеси лжееееец - она рече, хот помимо тој уразы јей глас јест велико пријатељскы. Привидно она заисто јест велико уморјена. После краткогo момента она говори уже немного менје пријатељско:

- Ах, мимоходом! Ако ли ты поновно будеш мене страшити павуками... тогда ја... одгрызу тебе руку. Зубами - говори она, одвращаје главу влево и усмехаје се до нього безвинно. Тутчас в јей гласу можно услышати глас ста тысечи ползајучих, токсичных змиј.

Она отварјаје очи и види себе и Нахослава в зрцалу. Она сместа румени се и быстро оддаљаје Нахослава из лазње. Когда он је уже пошел, тогда она проверјаје, что она добро закључила двери до купалње. Потом она входи до жаркој воды. Быстро, але остражно, да бы поновно не отворити магично леченых ран. Она начинаје велико долги процес мытја. Она уживаје все косметики, кторе Бритомир јей је указал. Всаку фляшку она отварјаје велико помало, како бы то был некакы религиозны ритуал. Она гледаје, отварјаје, њухаје, долго позираје, потом разливаје на длањи. Лаванда, мед, цвет Деваны, тымијан, мета, а такоже неколико-надсет других воњиј / запахов, кторых она даже предже не је знала. Комора тутчас цела прекрасно воњаје.

После велико долгогo часа она конечно чује се свежа, тако свежа, како она не је чула уже велико долго. Она мысли, что јей последно мытје је было выше, неж сто лет тому. Власы наконец успокајајут се. Оне сут тутчас слегка мокре и одпочивајут оне на јей раменах. Она позираје негде в кут коморы и размысљаје. Припоминаје себе она давне лета, возпоминаје минулост. В тутој жаркој воде јест велико просто, да бы тако размысљати. Фиаломира закључаје очи и в средине души она иде назад, до часа, когда она је жила в Облеченых Долинах.

Раздел 7. Жоламыро

Водна пара в лазњи выше и выше начинаје изгледати како облакы. Можно бы помыслити, что комора приближаје се к небу. Всечто ставаје јасно од чрвеного светла, кторо јест заклето в великој, магичној куљи. Тута куља јест огъевы артефакт, кторы Дабог везе својим конным возилом. Куља је была изтворјена давно, давно тому из Вечного Огъа. Је изтворил ју Сварог, а вси иманујут ју како Хорс, Дабог, Сварог или Солнце. Тутчас она издаваје се гледати в страну Луны, богыње Месеца, ночи и темности. Луна допрва возходи из-над горизонта. Она опушчаје једну из својих дочерок, кторој име јест Звезда. Приходи вечер. Обсветљене солнечным светлом облакы красно блёскајут. Из внутри једного из њих излетајут три птице. Ако ли једнако погледети внимательно / детаљно, тогда можно бы приметити, что туге птице сут људи. Људи, ктори имајут крила, како орли. Они летајут тако быстро, что резајут воздух. Они летет в страну Дабога, кторы везе Солнце. Ако ли бы быти близко њих, тогда можно бы услышати смех детиј.

Заисто тути људи сут дети, кторе имајут орлје крила. Кде оне летајут? Никто не знаје. Тутто изгледаје како забава. Спреду лети чрновласы хлапец об очах в колору неба. За њим сут две мале дѣвчинкы: једна имаје очи в колору глубокого морја, очи другој сут чрвене, како кров, блёскајуче в светлу Солнца. Тројка детиј јест облечена в аристократичне, богато декороване, светочне облеченја. Сукъне дѣвчинок блёскајут и сут како красне заставы / хоругвы / знамена. Облеченје хлапца прилегаје до јего тела, и хвала тому он може летати выше быстро, а ветр не мути јего.

- Брзеје! Брзеје! - кричи он на дэвчінкы - Јороко! Јолоко! Быстрые!

Смеје се он гласно и летаје тако быстро, како дозвољаје јему јего сила.

- А ты не буд такы увержены! В момент ја буду тебе достигнути, Бустрче! - кричи чрвеноока дэвка и силно махаје крилами. Она воздвигаје руку напред, да бы јего схватати. Тројка дэти впадаје в белы, меккы облак, кторы разплываје се. В момент всечто ставаје мглісто, а појавјаје се новы образ.

И тој образ јест прекрасны, одличны. На огромных облаках стоји правдива, тврда земја. Земскы остров јест окружены неколико меншими островами на облаках. Туто изгледаје тако, како бы некто је взел најкрасны морскы архипелаг и навесил јего в небесах. На белых облаках, кторе изгледајут како овче, можно јест увидэти врхы высоких гор. Оне творет круг, в кторого средине јест долина. На тамтых менших облаках такоже сут мале горы, а никто не знаје, кака сила држи је в тамтом месту тако, что оне не упадајут в дол. Да бы псријдти до тутых гор, привидно јест потрібно имати некакового дракона, кторы смог бы летэти между једным облаком, а другим.

Највысоке горы сут оснежене. Горскы круг од внешнеј страны имаје облакы, и не јест можно увидэти долину в средине. Ако ли некто хтел бы идти до долины, тогда он починал бы од каменној подлогы, ктора изгледаје како прстењ вокруг центра. Најпрво тој человек требовал бы возојдти немного в гору, на горске врхы. Ако ли бы идти од внутри, тогда потрібно јест идти прёмного в гору. Долина јест велико глубоко. Из врха можно јест увидэти целу крајину внутри.

Истинно од того јест име "Облечене Долины", зато что горы цело облакајут централну крајину. Итак, что јест ниже? Ако ли

идти од врхов, тогда потрібно јест идти в дол. После третјеј чести трасы, на тутој вышине начинајут расти трава и мале дрэва. Чим ниже, тым выше и выше густо расте тута зeleнь. Трава јест выше густа, а дрэва выше велике. Ако ли дојдти до того места, тогда в долине можно увидети прेमного зеленој територије, прेमного дрэв. Кроме зелености, јест можно такоже приметити прेमного пурпура. Туте пурпурне земје сут пољаны *фиалетников*. Фиалетники сут цветы, кторе растут в тутој крајине. Оне често растут в пурпурној траве, ктора называје се лива. Ако ли идти јешче ниже, тогда можно дојдти до лесов, в которых живут различные животные. Оне сут напрымер звери, ктори изгледајут како мешанина земских јелењев и коњев, или такове, кторе сут каковы бобр с ушами зајеца, или напрымер дике свиње с долгими хвостами.

Равнины обрастајут в овочне дрэва, которых име јест *сладже*. Из јих овочев жители тутој крајины творет превкусне вина. Тути жители сут именовани Крилани или Орлји Људи. Они сут подобни до человека, а на хребету имајут они магичне, огромне крила с птачјими перами. Крилани обычајно сут высоки, много често они имајут темне власы и очи о небеском колору. Јих мале села находит се при различных горах, а в центре крајины јест великы град. Дома в том граду сут поставјене из камења и дрэва. Много домов имаје декорацију - небеске камење, привидно из криланских копалнеј. Декорација јест богата, зато что Крилани уже од давна копајут драгоценне камење, кторе называјут се *белескы*. Туте камење сут заисто прекрасне. Они изкористујут јих до творјенја различных рабочих инструментов, оружја и декорациј. Главны град, кторы јест в середине долины, имаје свој центр, кторы јест окружены додаточным, каменным,

обранним плотом. В самом центре јест храм / црква, а немного даље на изток јест замок.

“На изток” у Криланов означаје нешто друго, неж у људиј. Облечене Долины летајут в небесах, что означаје, что оне могут обрачати се. Когда оне обрачајут се, тогда ориентација односительно до солнечного Дабога измењаје се. Они могут магично контроловати одношенје крајины в простору, итак они покушајут целы час држати једну ориентацију од Солнца.

Малы храм јест тутчас праздны, никто там не јест, хот тутдењ вечером он буде заполнити се људами. Буде тако, зато что царска дочерка буде имети свој светок: Сплетины.

На западној терасе замка стоји дѣвчина. Она имаје долгу сукњу в колору морја. У јеј главы венец из пурпурных цветов. Јеј власы сут разплетене. За њеју стоји дост стары муж, кторы имаје плашч в равно небеском колору, с бѣлыми орнаментами из срсти некаких животин. На главе имаје он корону, ктора привидно јест изтворјена из спомнѣных пред моментом, богатых камењев.

- Јоламыро... - говори он до дѣвчины. Тутто слово јест име “Фиаломира” в облѣченском језыку, језыку Криланов.

- Ах! Отче! - одговарјаје она и усмѣхаје се до њего - тутто јешче не јест моје име!

- Тутто од всегда јест твоје име, одкогда ты јеси народила се - рече спокојно цар.

- Јолоко! Ја јесм Јолоко! - кричи она и бежи к отцу. Обимаје јего срдочно.

- Ах! Видиш ли ты како красно...

Младица одврачаје се. Он подходи к терасовој балустраде и позираје високо в горске врхы.

- Снег. Он не всегда је там был... знајеш ли тутто?

Мала Фиаломира позираје с удивенјем.

- Правда ли то? Там највысоко снег такоже не је был? - запытвае она.

- Не. Там некогда были сут дрэва і травы. Тако, како тут, в долине - он рукоју указывае долну чест краіны. Пурпурне поляны, кде растуць фіалетнікі, блэскаюць в светлу Сонца.

- Когда тысяч і паловіну тысяча лет тому Ледавы Дракон је замразіў паловіну света, тагда нашы горы сместа сут пакрылі се мразным ледом. І той лед прыходзіць к нам. Ніжэ і ніжэ.

- Бррр! - Фіала поглядае на вярхі кабоды ўражана - але Мразовы Ритуал, каторы ты і мама делаеце в храме, памагае, да?

Он памагае. Ака лі бы яны не ўпрымялі тутэ магічныя рытуалы, іх свет брыстро стал бы замрзлы, а людзі наіправдападобна ўмрылі бы. Ёсць можна опоздніць Клетву Мраза, да бы не была така сора. Яны іднака не знаюць, ёсць лі можна цэлкам іу аддаліць. Од момента, в каторым іх краіна је ізгубіла фізічныя сувязі с Каронаю Прадавнага Дрэва, яна такоже ўтратіла магічныя сувязі с цэлою Осю Света. Облечены Долены сут како бы яблэка, кторо је ўпалло із ябланы і пачынае гніць. Цыркуляцыя магіе в прыродзе делае, што яна абнаўяе се і можна іу ізкарыстаць до разлічных вешч, падобна како можна ізкарыстаць дрэва, да бы разпаліць агнішчэ в зіму і агрэць се. Позднее растуць новыя дрэва, але яны патрэбуюць часа. І такоже магія патрэбуе часа, да бы ўказаць се нанова.

Облечены Долены імаюць сваё магічнае срдцэ, але яно, пасля ізгубення с'ядінення с Прастарым Дрэвам ёсць велікаслаба. Крыланы пакушаюць ўжываць тутэ срдцэ до абраны сваёй краіны. Конкретныя деланя і рытуалы могуць паменшаць паследства Клетвы Мраза. Но то не ёсць вшэшто: яны трэбуюць такоже држачы іх свет в Чару Замгланя, хвала каторому цэнная краіна ёсць невідіма за нікого із-вне. Нікто не може іеі

увидети. Крилани могли бы вместо того искать помоч, једнако они мыслет о тутом како о конечној конечности, и они не хчут того делати.

Свет летаје во воздуху без јих магичној работы. Они до тутчас не сут сразумели, зашто тако јест. Саморазумно тој процес летанја такоже користаје малу чест магије. Магичне ресурсы сут ограничене, и јест потрібно работати с њими остражно. Хот ситуација може изгледати дост трагично, то правдиво они могут нормално жити в тутој крајине уже чрез долге столетја, а јих свет јест красны и колорovy.

Цар легко глади дѣвчину по главе тако, да бы не унишчити јеј пурпурного венца.

- Да. Мразовы Ритуал заисто помагаје. А и ты в некакы момент будеш имати достаточну силу, да бы оддаљати тој страшны чар. Можно некто сдѣлаје ли туто конечно тако, же мраз и хлад исчезнут навеки?

В коморѣ, из кторој они сут изшли на терасу, можно јест услышати смех. Двоје дѣти, Јороко и Бустрок, стојет в дверях. Они имајут церемонијално облѣченје. Младец имаје небеску кошуљу, а младица имаје идентичну сукњу како Фиалка. На хребетах, недалеко лопаток они имајут мале отворы. Туто сут места на крила. Туто јест зато, что они могут магично указати и скрыти своје крила. Ако ли они хчут јих указати, тогда јест просто жалъ изнишчити јих драгоценне облѣченја.

Велика мгла моментално закрываје тој образ. Облакы летет тутчас наскроз фиаломириној памети. В Облеченых Долинах, кторе она тутчас возпоминаје в својеј главе прѣходит тутчас долге лета. Она припоминаје собе добре часы, кторе је ведла с родиноју. Она слыши долге бесѣды посрѣд облѣченских дрѣв и цвѣтов. Она види ловы в лѣсу, замок, велике светочне балы и

церемоније, ритуалы и обреди. Види она всакоденно житје својих земјаков, пријательев, својих криланских братов, котори работајут в пољах и виноградах.

Прекрасны час...

Она изображаје себе, что ходи она тутчас по великом граджанском центру. Цветы разцветајут в њем јешче выше красно, неж в дењ јейных Сплетин. Она јест тутчас дорастла дівчина, а неколико часин назад она проводила свој првы Мразовы Ритуал. Можно бы помыслити, же ничто не случилось се. Фиаломира изходи из замка и иде в страну Солнца, которо в недолгы час буде заходити за горизонт. Иде теплы, лётны вечер. Возможно ли, что ледовы прстењ вокруг крајины, которы стоји на всих горских врхах, је уменьшил се невелико? Она не може тутого увидети из центра. Итак она иде до краја града, кде јест постранны, каменны, обранны плот. Туто не јест далеко. Когда она пријде, тогда стане она там, позри в гору, и можно тогда нешто буде приметити. Долга походка јест добра за здравје.

И поновно приходи сива мгла. Тутчас Фиаломира бежи по некакој трасе. Она не имаје обувок, јест уморјена, измучена. Бежи она и паникује, але она не знаје зашто. Она бежи тако быстро, како може. В јей души јест великы страх, а не знаје она, что тутчас деје се.

Наследно возпомненје јест в темној улици. Она седи тихо и оплетаје своје колена руками. Она не знаје колико уже часа јест в тутом иностранном свету. Тут сут људи, котори дали сут јей једанје и питје или облеченје. Но сут такоже таки, котори обезчешчајут ју, плувајут на њу и изгањајут вон. Никто јей не вери. Кде сут Долины? Кде јест замок? Кде јест јей дом? Кде сут туте красне облакы? Кде сут јей крила? И в том моменту некто

приходи к њеј. Сивы, мглисты персонаж мигаје и изчезаје во мгле.

Фиаломира отварјаје очи. Јест легко престашена. Седи она в ванне, в лазњи, в теплој воде. Всекаде јест премного водној пары. Привидно она је заснула. На шчестје чаровны еликсир је смогл немного успокојити јеј бољ. Она буде потребовати просити Бритомира јешче једну фљашку, то јест велико помочно. Наконец она може се немного успокојити.

Justyna Orlikowska

Раздел 8. До цѣља

“Потребно јест јим привезти једанје, питје, а потом... хмм...” - думаје Нашек. Тутчас он јест во ванне. Мысли он о Белозорјах. Он јест немного непокојены ситуацијеју, хот јешче не јест велико зло. Уверјено најпрво јест потребно транспортовати там једанје и друге потребне вечи. Он в мыслях преноси се до села, види он, како јего отец и мати поздравјајут јего, види, како дети приходет до највеликого дома, в котором вси сељани једајут, пијут, танцујут и смејут се.

Белозорјанско дружество не је утратило својеј срдечности и крепкости, даже после без малого двох лет Вечној Зимы. Весну јест можно чути уже без малого всегде. Јешче једино седм дњев, и буде Јарово Равноденство. Час дња и ночи буде тогда равны, а потом дењ буде должејши, неж ноч. Ако ли бы тако можно оддалити Вечну Зиму тутчас. Сељани могли бы спокојно иди и работати в пољу. Нахослав могл бы тогда иди поновно на ловы. Лесне животины привидно јешче долго бы не врачали се до белозорјанских лесов, але ако ли бы Вечна Зима пропадла, тогда было бы выше свободы, да бы возити се негде даље. Он могл бы тогда наведити Бритомира, купити од њего некакове зајмливе приборы, како наприклад туте магичне пасти, орудја за ловјенје зверев. Велика жалост, же ловитель не имел је никаковој okazji да бы выше попробовати / покусити, како функцијонујут туте ствари.

Магична паст за животины јест велико компликована. Ју јест потребно положити в лесу на земји или наприклад навесити на древо. Она изгледаје приближно како светлика, како папирна лампа, или како мала, пол-сферична скринья / складище. Когда звер јест достаточно близко, тогда тута паст открываје се

быстро, отварјаје и привидно стрелаје нечим, што изгледаје како сет / мрежа. Бедна животна жртва јест тогдa закључена в средине и не може она освободити се. Нахослав једнако никогдa не је точно видел, како работаје тутa веч.

Предмет јест настројены тако, што он не буде напасти човека. Ако ли ты хчеш уловити птицу, тогдa навеси ты паст на древу. Ако ли хчеш закључити јелења или дику свињу, тогдa остави клетку на земји. Проста веч. Нахослав имаје жалъ, што он не је могл должеје забавјати се тутыми стварами. Можно туто не јест честигодно, и не годи се тако ловити зверев, але Нахослав је постановил, што он буде уловити тутым способом принајмење једну животину.

В некакы час он близно даже је змогл нешто уловити. Паст је активовала се, но звер змогл изнишчити мрежу и освободити се. Бритомир говорил је, што магичне сети сут велико силне, итак Нашек не могл је того сразумети. Сут две можности: или пасти не сут тако силне, како говори торговец, или тамтој звер је был велико силны. То је могла не быти обычајна животина. Можно некаковы огъевы дракон? То могла бы быти правда, зато што паст је была на високом древу, а место, кде жртва је впадна в мреже, је было велико изнишчено. Там были следы малого пожара и кратког бојеванја с тутыми сетами. Тежко јему јест точно назвати, што там је случило се. Он паметаје ламане древене ветвы и отворјену, активовану паст. В средине ничто не је было, итак жртва привидно је разрвала мрежу и је понесла ју негде далеко. В час, когда он првократно је увидел туто бојевишче, всечто уже је было тонко покрыто снегом, итак он не могл је одгадати, што там је случило се.

На жалост потом пришла је тамта бурја, после кторој је настала тутa проклета Вечна Зима. Было је потребно рубати

дрєва, готовити запасы једанја, и не је был час, да бы забавјати се магичными пастами. Јасны гром! А потом јешче тута глупа Зима остала је с њими цело лето.

Ну але тутчас, когда је појавила се Фиаломира... можно буде можливост, да бы нешто изменити. Нашек думаје, како јест там, в Облеченых Долинах. Јест ли там целы час весна, зато что они магично оддаљајут зиму и мраз? Како изгледаје тутој ритуал? Он заисто јест зајмливы. Јест ли можливо, же људи из Облеченых Долин смогут цело оддалити Зиму? Или јест тако, же она безпрерывно јим огражаје?

Привидно туто друго реченје јест правдиво, зато что они требујут, ако ли Нахослав добро разумеје, повтарјати тутој обред. Он обмысљаје, чи буде ли цар имати охоту, да бы јего слушати. Можно Фиаломира буде с њим говорити о тутом? Але чи она буде ли хтети, да бы јему помогти?

Ахх, туто не јест тутчас најважно! Она уверјено јему буде помогти. Он буде просити ју. А ако ли не ју, тогда он буде просити самого цара! Уверјено јествује некаковы способ, да бы оддалити Вечну Зиму! И он... тутој способ... он јест скрыты негде там, в облаках.

А что јест там? Какове там сут проблемы? Из некакого повода Фиаломира јест послана тут до људској крајины, до Средограда. Она не паметаје зашто. Утратила је она туто вспомненје, зато что она пережила је туто... како то она је говорила? "Одкрыљенје"? Чудно слово. Оно привидно јест свезано с крилами, и с тутым, что туте крила в тајемном процесу "одкрыљенја" исчезајут, и не јест јих потом можно користати. Како то јест возможно? Како то работаје? Она је рекла, что она не хтела того. Означаје ли туто, что јест можно "одкрылити" се

безвољно, безсвідомо? Всечто изгледаје, что то јест можливо. То јест дост страшно и каковы... неправо.

А тутој ритовршскы нож? Нахослав је привидно услышал, что Фиала сказала је, что давнеје то је было јеј оружје, или нечто тако. Але она потом быстро је поправила се, и сказала нечто друго. Зајмливо. Чи означаје ли то, что она је имала тутој нож давнеје? Можно она је упадла из облаков заједно с тутым ножем. Но Бритомир говори, что тој нож је был привезены с некакым транспортом. И на тутој транспорт нападли сут разбојники. Можно ли она јего потом је нашла, или купила? Когда она говорила, изледало је, что она јест нервозна.

Велико много мысліј имаје младец в главе. Он думаје, же ако ли буде можливост, тогда он буде запытати ју о всечто туто. До того момента он не је много пытал, да бы дати девчине простор, да бы она је могла оддохнути немного. Заисто тяжело јим буде најдти чаровну крајину негде в небесах. Туто не јест нечто, что људи делајут всакодневно. Но из другој страны он делаје нечто подобно компликовано: он покушаје најдти способ, да бы одчаровати јего село...

Пурпурны камењ разсветљаје се у јеговој шије. Он измыслил је, что он буде јего носити всегда на собе. Можно он не знаје, что заисто јест тутој камењ, але тако или иначе то јест подарок, белозорјанскы сувенир, симбол јего бојеванја с Вечноју Зимоју. Возможно јест ли то некакы талисман, кторы приноси јему шчестје? Он хче верити в туто. Хот најправдоподобно тутој камењ јест ничто выше, неж просты доказ добродушности жрици Доброславы. Она је дала јему јего и нечто сказала... како то је было?

“Камењ буде указати цель”. Кде јест цель? А потом она је рекла туто: “нехај пољаны...” - како то је было даље?

Водна пара делаје, что во воздуху јест много мокроты. Жарка вода успокајаје Нахослава. Он тутчас чује, же охотно пошел бы спати. Брит је оставил јим чисте облеченја и повезл се на трговишче, да бы делати своје дела. Он такоже је сказан, же он буде поговорити с другими трговцами, и буде најдти некакове запасы дља Белозорјанов.

Ловитељ наконец изходи из ванны. Јест он уморјены. Он погледаје на малу, праздну талирку, ктора лежи недалеко зрцала. Усмехаје се он легко.

Он изходи из лазње, облечены в ночну кошуљу. Погледаје он налево, а там, в коморе при окну стоји просто лежишче. Једино неколико досок и постелина, ничто надобычајно. А в њем спи надобычајна дѣвчина, ктора целы час говори, что давнеје она је имела орлје крила, и что она смогла летати како птица, и такоже, что она јест из некакој бајковој крајины из неба. Она спи глубоко, покрыта теплоју постелиноју. При лежишчу, на малом столу стоји скрыты в ножници нож и беспоредно развите бандаже, а такоже пуста фляшка од магичного, здравительного еликсира.

Дѣвка после купѣли и кратког леченја изгледаје уже выше добро. Мокре од воды власы разплывајут се на лежишчу. Нашек стоји и кратко погледаје на царевну. Затварјаје легко двери и иде ступенишчем в дол, на приземје дома, до спальње напротив кухње. Он кладе се на једнаково лежишче, како то, в ктором спи Фиаломира, и моментално начинаје спати. Он не имаје уже силы на ничто выше.

Раздэл 9. Изрва окована ледом

Понекогда сны сут странне. Оне сут најстранне, когда чловек иде спаці в необычайны спосаб. Можна тогда услышаці разлічне гласы. Туте гласы гаворет нешто до нас, понекогда влімно некакові крліве абразы. Оне мешајут се со звукамі і ароматамі. Во снах мы прліходлімо в месці, в кторых мы јесмо блілі в послелдны дењ: разкошны, але мрачны град, тепла, домашна крчма, тајемна і хладна тјурма. А туто вселто, што влімно, сједліњаје се со олімноју потребоју, да бы најдці разрешенје прблема, да бы најдці ізход. Постојанно, безпрерывно, целы час, наново, наново. А на позадју тутых абразов і звуков јест јешче премного другых велчлј.

Туто наплрмер јест нечлј глас. Ілі смех. І аромат. Тој одлічны аромат мяса, кторы расте і расте, заједно со звуком скврчанја, со шумом. Туто вселто мешаје се. Град ставаје меккы і разплываје се како вода, тјурма воздвлгаје се в гору, крчма спадаје в дол. Потом сут јешче кратке чрвене іскры, какобы блеск надобычайных очлј. Потом уже једліно гласны, ненатурално гласны і реалны смех.

Нахослав отварјаје очл. Смах, кторы јего будл, јест јему знајемы, хот јест он какобы выше спокојны, мење нервозны. Аромат, кторы впадаје до јего носа, разбуджаје јего. Вокруг јест темно, але вала легкого, танцујучего свелта впадаје до јего коморы од корлдора. Нахослав јест в малол спалњи наплротлв кухње, в коморе с једным окном, до кторого впадаје остаток велчерного свелта.

Он прлवलдно је спал целы дењ. Тутчас он чује се выше добро. Он размысльаје, чл Флаломлра такоже лл оддыхнула је немного. Јеј веселы глас даваје јему доказ, што правдліво тако јест. Делчліна

бесе́дује с Бритом, она јест велико интригована тутоју бесе́доју. Младе́ц возди́гаје се и иде до лазње, да бы быстро чистити лице.

- ...и мы јесмо не видели једин друго́го! А служка уже десет минут погледаје на нас! - Фиаломира смеје се гласно. В моменту, в котро́м Нашек приходи до кухње, он види, что налиты до глине́ној чашкы напиток поддрживаје настроје́нје Фиаломиры. Девка стоји в средине́ коморы. Јест она облечена в просту, сиву сукњу, поддржану једнако простым појасом. Јеј власы сут свезане в долгу плетенку. В дла́ни држи она кухонну ложичу. Фиала изгледаје... друго... све́жо, радостно. Јеј поза, в котрој стоји с чашкоју и ложкоју, јест уверје́на, силна. Туто все́что јест тако немо́жливо просто, аж чаровно.

Бритомир смеје се заједно с дево́кју, але је́го смех јест тихы, скрыты, оглушены сме́хом Фиаломиры. Он се́ди при столу и држи дла́нь на подобној чашке. Је́го младо лице изгледаје дост неприродно, ако ли бы погледати на фа́кт, же он имаје сиву браду. Глади он ју легко второ́ју дла́њу. Је́го сиво-каштанове власы такоже изгледају́т неприродно, зато что он целы изгледаје велико младо. Когда он смо́гл је тако быстро осиве́ти?

Он уже давно је врати́л се, зато что он имаје на себе́ домашно облече́нје, сиву кошу́љу, ктора годи се с колором је́го власов. На је́го радостном лицу сут два алкохолне руме́нце. Тутчас изгледаје он дост забавно. Се́ди и концентри́ровано погледаје на дево́чину, ктора рассказы́ваје тутчас не́каку хистори́ју.

- Але како? - питаје и смеје се - вы јесте потом избе́гли?

- Ну да, хаха! - Фиаломира од сме́ха имаје солзы в очах - но отец потом не је был радостны, хаха!

Брит кымаје главоју тако, како бы он услышал тутчас надобычајну хисторију.

- Быстрок, тој хлапец - говори даље Фиала - просто је полетел в гору! А мы заједно за ым!

- Але вы јесте не летели далеко вне Облеченых Долин, правда ли?

- Не, не, не. Абсолютно не. Не јест можно летети замного далеко, зато что можно јест полетети вне магичној сферы, ктора облекаје крајину. А потом јест велико тяжело, да бы се вратити. Јест потрібно уживати некаку компликовану магију или јешче нечто подобно - Фиаломира ставаје сериозна.

- Нашек! Јеси ли ты добро спал? - Бритомир рече ко младцу, кторы стоји при входу до кухње.

- О, ты јеси пробудил се! - Фиаломира одвращаје се к ьему. Моментално она румени се на лицу, зато что она припоминаје себе, како Нахослав је лечил јеј раны на хребету. Кака срамота, какы стыд!

Нашек види блёск јеј чрвеных зёниц в очах, и смёста разумеје, что ако ли поновно буде така ситуација, тогда Фиаломира уже буде смогти сама всечто сделать и не буде јеј потрібна никакова помоч. А ако ли ловитель буде пробовати јеј помогти, тогда она буде пробовати поламати јею руки. Она затискаје силно длањ на кухонној ложици. И тутчас Белозорјанин починаје разумети јешче једно: тутчасны образ кухње изгледаје тако, како бы Фиаломира готовила једанје. Једночасно образ за окном предлагаје, что туто једанје јест вечерја. Аромат јест одличны.

- Что там делајеш? - пытаје Нашек смёста.

- Туто јест специјално облеченско једанје: месо од *бежака* в ароматичној подливке. И тут јест моја авторска мешанина различној зеленины.

- Од јелења - Брит коригује дѣвчину.
- Ах, да. Од јелења или нешто тако - рече Фиала.
- Ах, да - Нашек кымаје главоју и указываје сразуменје.
- Она је додала всечто, что имело за њу красны аромат - каже Брит поновно. Фиаломира погледаје на њого хладным зренјем. Трговец пије напиток из чашкы и бере фляшку, ктора стоји негде на подлоге. Он наливаје златы напиток до третјеј чашкы.
- Ах, да - поновно рече Нашек.
- Ах да! - одговарјаје дѣвчина.
- Ну хмм... то јест заправду добры аромат - каже младец. И в том моменту лице Фиаломиры ставаје возбуждено, а очи блескајут радостно.
- Правда ли?! - запытываје она.

Подходи она к железному грнцу, кторы стоји на каменном печу, а в ктором вари се некака сива подливка. Фиаломира начинаје пѣвати нешто тихо и мешати једиво.

- Држи ты и пиј, брате - Бритомир подаваје Нахославу чашку. Младец пије немного. Ну да, медовина, златы напој, најдостојны алкоголь из всих алкоголов, дар од Сладаны, богыње медовины и вина. Алкогол најдостојны и привидно огромно ценны. И так, из того повода тут јест тако весело. Божска сладкост разпливаје се в устах Нахослава, и он такоже быстро ставаје веселы. После неколико минут он уже јест активны субесѣдник. Или активны слушатель, зато что најчесто говори Фиаломира.

Подливка уже је уварила се, и они сѣдет тутчас при столу и јѣдајут. Бѣсѣдованје стало тихо, а вси концентрујут се на јѣданју.

- Бритомире - рече весело младица - ты јеси много путовал, правда ли? Видѣл ли ты јеси много крајин во својем путованју?
- Мхм, да - одговарјаје трговец и јѣдночасно жује кус мяса.

- Чи был ли јеси ты такоже в других светах? - питаје Фиала интересовано.

- Хмм, не - говори он - але ја јесм премного о њих слышал.

- Да? Что наприклад?

- Ну видиш... видите вы... - каже Брит ко њим. Он седаје на својеј столке тако, како бы он был стары бајар, кторы знаје премного легенд и басњи - туто не јест тако просто, како војдти на древо или высокы врх. Да бы ходити меджу различными светами, јест потребно или имети магичну силу, или имети некакы уговор с богами и духами. Или велико огромну силу в души, да бы то сделати. Просто јест потребно, да бы человек был готовы, что он може уже никогда не вратити се назад.

Фиаломира погледаје на њего со страхом. Она думаје тутчас об Облеченых Долинах. Јест ли заисто тако тяжело? Бритомир сместа види туто.

- Ты не имајеш повода, да бы быти тревожна, дєвчино. Ја мыслю, что с твојим домом јест невелико друга ситуација. Когда твоја крајина је одрвала се од Короны Древа, тогда она стала каковы... чест Средограда. Каковы јего... територија, разумејеш. Но тако или иначе она правдиво јест много высоко.

Тутто немного успокајаје дєву.

- Итак, не јест возможно тако просто возити се до Ритоврха? - интересовано запытываје Нахослав.

- Ну не. Ритоврх не јест земска крајина, ктора јест негде тут в Средограду.

- Ох... - Белозорјанин јест немного разочарованы. Он разумеје, але тако или иначе тутто удивјаје јего.

- Ну, ако ли бы точно говорити, тако с тутыми великими светами не јест многы проблем, зато что вышне расы и јестества обработали много возможности комуникације. Јествујут преправы,

преходы и порталы, а такоже негрозне, безопасне / безгрозне трасы. Помимо того Прадавна Аси Сѣ:та не јест обычајно древо. Даже не јест способ, да бы говорити о том, како оно јест велико. А заисто, верите вы мнѣ, оно јест огромно како наш Средоград. Имаје оно велико километров в гору и в дол. И что выше, час и простор вокруг Прадрѣва кривет се и мешајут, вијут и развивајут. Заисто тежко јест најдти курс, просто јест изгубити цель. Меджу другыми из тутого повода мы јего не видимо тутчас, хот оно уверјено јасно свети силноју магијеју. Једнако, ако ли бы некто направду, направду хтел иди там в пут, и ако ли тој человек имел бы велику силу в души, да бы то сдѣлати, тогда он смог бы конечно дојдти до Ритоврха, до Зеленолеса, до Острице и Чрнојамы - Бритомир кончаје свој говор назвами неколико друго-земских крајин.

- А Нав? А Рај? - допытываје Нашек.

- А нехај тобѣ Велес не дозволи! Хчеш ли ты, да бы боги тебе спалили, и да бы остал се по тобѣ једино прах? Чим выше в Корону Дрѣва и чим ниже в Корење, тым јест за нас выше грозно. Мы, људи, не јесмо јестества, котрым јест можно мешати се в бизнесы Всесвета - говори тврдо торговец - ты добро видиш, Нашко, како јест тежко, да бы дојдти до Изрвы, до крајины, ктора давнѣје была је чест Средограда. А даље? Там, где Крајишче, и там, где Мразовина?

Туте две крајины, о котрых говори Бритомир, такоже давнѣје сут были чест Крајины Људиј. Фиаломира је слышала хисторије о том, же в тутых крајинах сут живе, каменне статује, кторе в велико давных часах сут помагали богу Перуну, владцу громов, да бы охранити јего дом. Тути каменни људи сут смогли сдѣлати туто хвала тому, что над Средоградом они сут поставили каменну, сферичну куполу. Фиала је слышала такоже, что давно,

- ...и тогда камење и дрѣва сѹт сложили се, како папир! - трговец
немного колорује своје хисторије, зато что он је испил уже дост
много сладкој медовины.

- Итак друге краіны такоже могуць се знішчыць? - пытае Фіаломира, ктара такоже ўжэ ёсць некалькі піяна.

- Ну вядзіш ты... ніяка краіна не ёсць вечна. Я ёсць ўжэ слышав некалькі гісторыяў аб старых, мёртвых светам.

- Тут годзі се з гісторыяў Облеченых Долин... - прызначае Нашко.

- Правда тое. Долины држы магичны чар, да? - Брыт пытае, а Фіала кымае галаву - ітак без магіі яны могуць некалькі ўмерці.

Атмосфера ставае мрачна, а бесіда менш фантастычна і баікова.

- Я ёсць напрыклад слышав аб краіне - гаворы Брытомир таёмна - ктара цэла ё ё стала чорна. Яна ё абрасла некалькі магичною клетваю ці сам Перун ведае чым.

Младзец і младаца поглядаюць з недавером. Медовіна ў іх крыві дэлае, же ўсяка тут гісторыя ёсць яшчэ вышэ інтэресна і зацікава, дажэ за ловіцеля, кторы ўсе тут паводкі слышав ўжэ прамнога-кратна.

- Усё. Дрэва, паланы, кветы, палы. Усё чорна! Чорна і мёртва. Хот адначасна каковы, на свой спосаб жывы. Я дажэ не ведаю, каковы можа ёсць тут сразумеці.

Трговец піе з чашкі.

- Ці напрыклад свет, ў кторм жыве страшны монстр! О тавом такожэ ёсць я слышав. І ніхто тутаго монстра не ё вядэ. Ёсць ведаемо адно, што яна мае прамнога очы ў колору яснаго мора.

Фіаломира чуе велікі страх. Яшчэ прад моментам яна ё мысліла, што кгда яна ўжэ дапаможа Облеченым Долинам, тагда пойдэ яна ў далёку пт. Тутчас яна думае, што тое ёсць злая ідэя і не мае яна ніякаго охоты, да бы тута здэлаті.

- В јешче другом свету - продолжаје Брит - живе страшна, безумна ведма, ктора изнишчила је своју крајину, а самој себе магијеју помешала в главе. Она живе негде далеко, в другој чести Всесвета.

- А не јест ли тако, же монстр с очами в колору јасного морја и тута безумна ведма живут в једној крајине? - додаваје Нахослав. Брит глади своју браду.

- Ах да! Правда! Туте хисторије уже начинајут мешати се в мојеј главе. Привидно тако је было...

- Ја јесм слышал туту поведку в Белозорјах, бабушка Доброслава некогда ју говорила. Туто јест једна из хисториј од тамтого легендарного путника, кторы привидно в некакы час је прешел чрез наше село. Ты уверјено јеси слышал...

Бритомир кымаје главоју. Правдиво, он слышал давнеје некакову хисторију од Доброславы.

- Но... тута чрна клетва... - продолжаје младец - звучи страшно. Кде сут стражи тамтых меджу-светов? Како то јест можливо, же они дозволили тутым крајинам тако слабети и умрети?

- Ну видиш ты. Различне хисторије о далеких крајинах јествујут, сут меджу нами. Мимоходом, погледај ты на Изрву, на крајину, ктора лежи при нашеј крајине. Тутдењ Изрва јест мразна и хладна. Она јест в суседству со Средоградом. Пред Изрвоју ты имајеш једино каменне горы и врхы. Не мыслиш ли ты, же туто јест причина проблема?

Нахослав не знаје, что ректи. Он драпе се в главу.

- В каком смысле, Брите?

- Погледај ты - Бритомир даваје длањ на стол - в Дењ Премёны Ледовы Змиј је замразил половину Всесвета. Од тамтого дња Облечене Долины имајут Клетву Мраза. Зима приходи до њих од

врхов до долины, јест ли тако? - даваје питање к Фиаломире. Она кымаје главоју.

- Можно јест тако, же ваша белозорјанска Вечна Зима јест такоже влив од Изрвы? Мразна Крајина разширјаје своју територију и уже је пришла до вашого села?

- Ну да, мы јесмо говорили о тутом вчера в крчмѣ. Зимовы свет разширјаје се? Але что бы боги сказали на туто? Зачто тако јест?

- Не знају ја, не знају, од Дња Прѣмены всечто јест иначе, всечто јест друго. Можливо туто не јест велико быстры процес. Погледај ты на зиму. В смыслу часа в лѣту, сезона, фрагмента лѣтного цикла.

- Ну да. Једно-кратно в лѣту цѣла земја замрзаје. Обычајна зима. Јест ли тут нечто тајно, что ја не разумеју?

Фиаломира на момент утрачаје концентрацију. Она погледаје в окно и не слушаје, что они точно говорѣт. Медова сладкост разпываје се по јѣј телу. В јѣј главѣ звучи слово "Изрва".

- Ну, говорју ја. Ничто не јест вѣчно, всечто измењаје се. Даже Ледовы Дракон сѣди тутчас в велесовых подземјах и грызе Корење Оси Свѣта.

- Хммм, ја бых хтел увидѣти того великого монстра - мечтаје Нахослав.

- Ну, саморазумно. И то бы была последна вѣч в твојѣм животу, котору ты быс смогл увидѣти. Привидно сам Велес требовал бы тебе охранити, да бы Дракон тебе смѣста не убил - каже торговец и пије немного медовины - мимоходом, ја знају повѣдку о двох дѣтах, ктори сут пошли до Нава, до подземного царства Велеса. Хчете ли послушати?

- Изрва - говори Фиала пијаным гласом. Брит и Нашко удивјено погледајут на њу - там сут Облечене Долины...

Она воздвигаје длањ и погледаје на њих. Смеје се она кратко, хот она не изгледаје како бы хтела се смејати. Она не знаје, что точно јест Мразна Крајина, але она је смогла сразумети, же јест премного, премного тежко, да бы там дојдти.

- Что? - питаје Нашек - але когда ты јеси пришла до Каменограда, ты не шла јеси од Мразној Крајины, не?

- Але можливо ја јесм прилетела крилами... - примечаје. Кладе она главу на руках и погледаје в окно, в котром она види једино блёск кухње. Внє дома јест абсолютно чрно.

Туто имаје смысл. Тако думаје Нахослав. Он јешче много не разумеје, але туто начинаје имети смысл. Облечене Долины заисто могут тутчас летати над вечным ледом мразној Изрвы... Фиаломира правдиво могла је прилетети до Средограда, котры јест выше пријатељскы за житје. Он тако думаје. А туто означаје, что они тако или иначе потребујут некакым способом дојдти до Крајины Мраза. Он могл бы мимоходом познати, јест ли можливо, да бы Изрва могла разширити своју територију и замразити околичне регионы. Ако ли тако јест, тогда одговор јест јасны: јест потрібно без гледанја на ничто оставити Белозорје взаду и најдти ново место за житје.

Але како плановати тако путованје до далекој, снеговој крајины? Саморазумно јест потрібно взети много запасов једанја. Везенје се коњами могло бы опростити всечто, але не целком. После Границы Леда, уже в Изрве коњи привидно могли бы умрети. Људи такоже. Хот можно там јест потреба једино имати добро, тепло облеченје, и тогда јест возможно, да бы прежити немного выше долго.

- Не - Брит кладе длањ на јего руку и задрживаје јего мысли. Јегово лице јест румено - туто не јест проста веч, але ако ли то

буде потрібно, тако ја буду приготувити тебе до тутој путі најдобро, како ја могу, добро ли?

- Хвала, брате... - каже Нашко. Он позираје на својого пријатеља. Потом на Фиаломиру. Девчина... спи, а в јеј глиненој чашке јешче остал сладкы мед.

Она починаје тяжело храпати. Брит смеје се.

- Проводи ты ју до спалње. Можно тутчас она буде спати спокојно.

- Что? Не је ли она спала предже? - младец удивјаје се.

- Од-когда ја јесм повратил се од трговишча, тогда не. Она прегледала је кухњу и складишче, да бы приготувити вечерју.

Нашек усмехаје се. Он види, како девчина пробудје, како усилије одплатити. Он буде требовати благодарити јеј за туто једанје, когда она пробуди се. Хот привидно тогда она буде руменити се и бити јего.

- Потом она је избегла до лазње и была там около једну часину. Делала је там она туге все женске вѣчи: плетла је власы, користала косметикы и тако даље.

Тута измена Фиалы радује Нахослава. Јего мысли о њеј такоже изменили се. Он начинаје заправду хтети помогти јеј, да бы дојдти до јеј братов и сестр. Ранеје он је мысил о том, како о тргованју.

- Добро, итак она заисто требује спати - говори Нашко и возвращаје се к девчине - Фиалка, иди ты со мноју, ја приведу тебе до спалње.

- Мммммммхм - рече она нечто нејасно.

- Она хче быти тврда, але в средине она јест добра дѣва. Ја верју, же вы будете најдти јеј свет. И ја желају вам туто. Зајутра ја приготују вам некаке нове облеченја. Старе сут уже изнишчене.

- Хвала... Бритомире. Ја не знају, како ја буду тобе одплатити - рече Нахослав. Он веде дѣвчину до спалње на првом етажу дома. Кладе он ју на лежишчу и закрываје теплоју, меккоју покрывоју.

- *До перијој!* - каже јему Фиаломира, а своју руку држи просто. Он не разумјеје, что дѣвчина говори, але он мысли, же привидно туто јест некако поздравјенје, кторо он не знаје. Или дѣвка јест уже тако пијана, же она сама не знаје что говори.

- Да, да... пе...ријој - одговарјаје неуверјено и такоже држи руку просто. Потом он врачаје се до кухње и јешче немного бесѣдује с Бритомиром. Трговец једнако быстро иде спати, итак Нашко сѣди сам в кухњи и позираје в окно, в мрак. Можливо јест ли, же он буде недолго возити се до Мразној Крајины? Он не хче туто признати, але чује он, же тајност Облеченых Долин јест за њего выше интересна, неж секрет Вечној Зимы.

Јешче потом долго часа прошло до момента, в ктором Нахослав могл конѣчно заснути.

Раздѣл 10. Искры и блѣск

Прошли сут два днѣе. Дабог щедро дари Каменоград својим Солнцем. Град имаје тутчас колоры младој весны. Вѣтр радостно двигаје модре хоругвы, на кторых намаљевано јѣст сиво, орлѣ перо. Оне стојет гордо на вежах и каменных плотах. Главны град Западного Владства изгледаје гордо, но скромно. Помимо својеј великости, менталност житељев града целы час јѣст дост селска и проста. На улицах јѣст много људиј, а најмного в центру. Трговище изгледаје тутчас како пољана, на кторој јѣст велико много различно-колоровых цветов. Квадратны простор гладкој земје меджу будынками изгледаје цѣлком друго в дењ, неж в ночи. Нахослав не могл бы даже помыслити, что они сут были тут неколико днѣв назад, окружени темностју и мраком, полни страха и бојазњи. Страх и бојазнь сут туте элементы, кторе сједињајут тамту ноч и тутој дењ. Јѣст тако, зато что Белозорјанин јѣст тревожны и не чује се добро, когда он ходи меджу трговыми магазинами. Кто може знати, како добро организована јѣст тамта група, ктора јих тогда похытила и закључила в тјурме? Изгледаје, же јих јѣст выше, неж трѣх разбојников. Правдиво младец и дѣвчина сут в граду прво-кратно од тамтого момента. Но тако или инако, јѣст потрѣбно тут сдѣлати неколико дѣл. Неочекувано он чује тргнутје за свој рукав. Фиаломира оглушаје јего чрне мыслѣи и врачаје јего до реалности. Указываје она длању некаково стојище с женским украшенјем. Они идут там. Дѣвчина спокојно гледаје блѣскајуче предметы. Нашијники, красне наушнице, појасы и различну другу бижутерију. Туто јѣст рај за всако дѣвче из мешчанској класы. Дѣвку не зајмаје ничто друго. Можно ли она имаје правду? Чи будут ли разбојники пријдти тут, когда јѣст јасны дењ?

Девчина држи в длані малы предмет. Туто јест запонка / брош за облеченје. Оздоба имаје форму зорјанској розы. Туто јест симбол Богыње Вечера, тој, ктора румени се, когда види заход Солнца. Тој, кторој име јест Зорја. Он јест бронзовы, а в јего средине јест чрвены, пол-прозрачны камень. Тута чрвеност јест како искра в очах Фиаломиры. Она кратко стоји и гледаје бижутерију, а потом быстро бежи к наследному стојишчу. А можно ли бы тако...?

Без никаких слов Нахослав и торговец од того стојишча погледајут на себе. Купец показываје длань и неколико прстов. Ловитель быстро изимаје монеты из малого мешка, подаваје он је купцу, ховаје оздобу до кешењи и скоро бежи до Фиаломиры.

“Ако ли мы уже будемо најди јеј дом и одчаровати Вечну Зиму, тогда ја буду дати јеј туто, како благодарјенје” - мысли Нашек и моментално румени се на лицу.

“Туто јест добра идеја” - он требује изјаснити туто себе самому.

Монеты... монеты сут истинно кругле порције драгоценного метала. В многости других, неж Средоград, крајин творет се монеты, але Каменоград јест јешче дост млады град, итак он не имаје своје гроше.

Нашко уже смогл је взети своје приборы из крчмы “Под Орлјим Пером”. Он конечно имаје свој меч и лук. Желёзно оружје јест на појасу при јего боку, а лук јест облечены тетивоју о руку. Ловитель на хребету имаје кожевы содржник, в котором јест неколико-надсет стрел. Он хвала тому чује се немного выше уверјено и силно. Он јест приучены војевник, кторы знаје, како се бити, како рубати и резати непријатељев. Правдиво он никогда јешче не је имел okazji, да бы проверити своје уменје в правдивом боју, але он јест готовы. Велико готовы.

Всако племе, кторо јест в Западном Владству, регуларно изставјаје својих бојевников, да бы они могли стражити најважне стратегичне регионы и места, како наприклад Каменоград. Всечто туто јест делано "на всаке случај", зато что Западно Владство јест високо организовано. Выше, неж всако друго људско племе. Западно Владство помало разширјаје своју територију на Изток и на Југ. Крај предлагаје такове користи и выгоды, же правдиво никто не хче с њим бојевати, а вси вместо того прикључајут се до сојуза. Јасно-модре заставы / флагы пишут прве страницы људској хисторије. Хисторије државности и политики.

Неколико секунд позднеје они сут уже неколико-надсет кроков даље. Они ишчут некакового облеченја за путованје. Фиаломира дост добро замедљаје тутој процес, зато что она задрживаје се при всаком стојишчу и тыче она приближно всаку веч, ктору може ткнути. Она погледаје тканину всакој сукње, всакој кошуље. Оцењаје она меккост шалов и плашчев. И једночасно она радује се како дете. Когда дєвчина приходи до једного стојишча, тогда јеј очи блєскајут выше силно, неж обычајно.

"Мхм, тутчас будемо изгубити немного грошев" - мысли Нашко. И он мысли правду. Потом, једнако, он ставаје удивјены. На тргу, при ктором они тутчас сут, можно јест увидети различне кожене облеченја, једнако туте облеченја изгледајут дост... мрачно. Трговец уверјено продаваје тут ствари за "ловитељев пригод". За мужев. Једнако, Фиаломира не јест безпокојена тутым. Она уже је смогла иди до малој коморкы при тргу. Комора јест изтворјена из древеных досок и тканиновој завєсы, ктора оддєљаје човека, кторы јест в срединє, од целого света, итак он може свободно преоблекти се в облеченје, кторо можно потом буде купити. Продаватель, кторы стоји при тргу, уже једноју

рукоју тре о другу руку. Он имаје долге, чрне вусы, сукњу торговца и хтивы / лакомы усмех. Не изгледаје он како некаковы измамитель, котры хче једино омамита / обманути своїх клиентов. Јест просто целком јасно, же из всих вѣчиј во всесвету, он најмного љуби гроше. Нашко лениво прегледаје кожене облечења, привидно выше чекаје он Фиаломиру, неж ишче нешто за себе. По кратком моменту она изходи из древној коморы.

- И како? Како?! - запытываје она Нахослава с гласом полным емоциј.

Ловитель не знаје слов, кторе можно тутчас сказати. Он могл бы рѣкти, же облеченје добро годи се с фиаломириноју фигуроју, але туто јест замного мало. Темно-модры колор облеченја јест идеалны контраст до јей чрвеных очиј. Она имаје на собе тесне, чрне, мужске ногавице. Јей льнена кошуља, ктору она је достала од Бритомира, јест вложена в туге ногавице. Фиала је облекла на кошуљу чрны плашч, а на јей руках сут чрне рукавице, кторе блѣскајут небескым колором во вечерном светлу. На рукавицах јест нашиты квадратны, чрвены орнамент.

Она имаје такоже темне, долге, немного высоке обувкы, кторе сут везане долгими везалами. Она изгледаје... привидно најдобро како може. Привидно никако друго облеченје не было бы выше добро. Принајменје туто думаје Нахослав. Фиаломира изгледаје како злодушны мрзавец, како быстры разбојник, котры в ночи зможе обкрасти неколико-надсет тргов, але једночасно она јест тако елегантна, шикарна и достојна, же vsака жена хтела бы тако изгледати. Кто могл бы помыслити, же тяжело, мужско облеченје може на њей изгледати тако добро?

- Прекрасно, одлично, драга господино! - говори торговец првы, пред тым, како Нашко даже зможе сказати једно слово. На лицу Фиаломиры јест тутчас радост из купованја и облеканја се, а

лице јеј, можно бы помислити, блэскаје вышэ, неж сам сонечны Дабог.

- Јест идеално, не тако ли? - допытываје она младца.

- Д... да... - одговарјаје он и румени се.

- А ты зашто јеси се тако *заливил*? Хаха! - она примечаје јего реакцију и смэста коментује ју, а употребјаје до тутого некаково чудно слово, кторо знаје привидно једино она.

Једночасно она одвращаје се и делаје тутој карактеристичны танец, кторы чловек делаје, когда облекаје ново облэченје и хче погледати в зрцало, како он изгледаје.

- Ну... туто облэченје не јест добро за достојны бал, але идеално за далеку пут - говори она велико радостно - тутчас ты!

Она својеју длању указываје Нахослава и погледаје на облэченја, кторе лежет на стојишчу. Дэвчина изгледаје тако, како бы она магично подкрэпила своје очи и руки, да бы могла она быстро најди најдобро облэченје за Нашка. Из другој страны ловитель чује се неудобно, недобро. За нього Каменоград и тутој трг јест замного великы, он не може постановити никакы избор, не може свободно најди ничто за себе. В тутој час, когда он јест изгубјены, Фиаломира зможе уже тысеч-кратно приложити до нього и мэрити некакове кошуље и плашче. Потом она даваје јему неколико различных одежиј и быстро изгањаје јего до досковој коморы. Когда он иде до коморы и пропадаје в срединэ, да бы облекти одэжду, она стоји нетрпеливо и чекаје јего. Јеј настројенје привидно прэходи на младца, зато что он начинаје чути веселје и оживјеност. Правдиво он никогда давнэје не је имэл никакој можности, да бы купити собе добро облэченје.

На шчестје он је смогл заработать немного грошев, когда Бритомир неколико лэт назад је привезл се до Белозорјеј.

Трговец је купио тогдa од сељанов немого пшенице и волны, а од Нахослава он је купио ловитељске предмети: животинске коже, кости, клы и немого обдымјеного мяса. Он говорио је тогдa Нахославу, кторы не је доверјао, да бы он је взял тутe гроше, зато что јегове товары сyт заисто велико ценне. В селу Нашко не је могл изкористати тутe гроше, але наконeц в граду туто јест можно.

- Далеко ли вы идете, мила господинo? - запытываје купец.

- Ах, да... правдиво, велико далеко - одговарјаје немого удивјена Фиаломира - а добро јест, да бымо пригoтoвили се на всакы случај, итак, знајете вы...

Она говори туто в oдношенју ко какoсти / квалитету oблечениј, кторe купец продаваје на својем стојишчу. Уже из далекoсти можно јест увидети, же тут јест можно достати добро оружје - кожене појасы, плашче, а даже легке и силне броње / панцире. Туто правдиво јест трг за ловитељев. Ловитељев пригод и ловитељев звeриј. И за путоватељев.

- Ну да, видите, мила господинo, ја не јесм јешче никoгда видeл парy заљубјенцев, ктора имаје таково зајмливо хoби.

- Ну, знајете вы, ја...

"Момент. Чтoooo?! Заљубјенци?!" - Фиаломира допрва тутчас разумеје тутe слова. Она румени се и oдвращаје се.

- Мы... не... јесмо... за... за...! - она пробује сказати нечтo.

И тогдa из комoры изхoди Нашко, целы в чрном oблеченју.

- А зачтo у тебе таке руменце? - смeста пытаје он.

Он изгледаје подобно, како она. Бeла кошуља и чрне ногавице. Долге, немого высоке oбувки, кторe сyт везанe долгыми везалами. Чрны плашч. Јегове рукавице такоже сyт подобне до фиаломириных, но он не имаје тутых чрвeных декoрацијных eлeмeнтoв. Под плашчем, на кошуљи, јест тканина

в модно-чорном колоры, ктора работаје како ізоляцыя ад хлада і мразу. Он імае таксама аблечены свой кожны пояс.

Младзец чуе се тутчас како... наймны ўбіцца. Фіяломира, ктора је абрала яму тут аблеченне, імае чудна пачутце стыля, але за Нахослава тут не ёсць ніякіх праблем. Девчына хутка забывае тамто недарозуменне і паглядае тутчас на Нашка како на майстравска дэло. Ловіцель вядзі яе ачаравана зрэнне, вядзі он, како младаца паглядае на яго очамі полнымі чырвеных іскр, с абдымкам. Яму іздавае се дажэ, жэ она паглядае с некакім... заўлюбленнем?

- Я... ёсць... адлична! - гаворы яна і абдымае се тутым, како яна добра је змогла абраць тут аблеченне, катора тутчас на Нахославу ёсць тако веліка добродзеянства.

Ну да, самарозумна яна заўлюбляе се в сабе і в сваём пачутці стыля. То ёсць ясна і лагічна. Нашка ўсміхае се лёгка. Како зацікава дэвчына.

9999999999

Он је прэстаў усміхаць се, калі сразумел, што он абсалютна не ведае эфектыўна спосаб дэафармацыі цэны. Не је он ведаў, што тут аблечення сун такі дэацэнны. Он ёсць прасты чалавек із сёла, а грошы можа он тратыць толькі в гораду, веліка рэдка. Самарозумна, тут аблечення будуць ім патрэбны, але яго грошывы мешек ёсць тутчас... тыхы. Ёшчэ прэды некалькі момэнтамі звучал је он гласна металічным звукам. Тутчас он ёсць бэз малогэ прэды, а в срэдыне ёсць толькі некалькі монэт. А Фіяломира? Яна је змогла ізпрасіць ад трговца чырвёна вёзало за валасы. Бэзплатна! Ідэ яна тутчас і тыха пэвае некаку глупу

песњу, а сручно плете своје долге власы и веже је новоју оздобоју. Какова зајмлива дєвчина.

На трговишчу јест дост много људиј. Приходи вечер, а с њим приходет граджани. Они ходет меджу тргами и гледајут на товары. Можно ректи, же цело Западно Владство јест в добробыту хвала тутому трговишчу. Људи из недалеких сел привозет се до Каменограда со својими предметами и различными сыровинами, како наприклад пшеница и мука, метал и оружје, кожа и обљеченја. Хвала тому племенны сојуз развиваје се и економија разцвєтаје. Најчєсто тргованје јест внутришно, меджу сєлами а градом. Сєла продукујут јєданје и обљеченја, град различные инструменты и оружја. После тргованја вси имајут потрібне продукты. Понєкогда до центра града привозет се кочевники из других крајин. У њих такоже јест можно купити зајмливе вєчи, футра, оздобы и музикалне инструменты, нєкаковє талисманы и тому подобне. Понєкогда такоже до Каменограда привози се трговы конвој, котры делаје тргованје с Ритоврхом, котры јест подземна крајина. В тој час на трговишчу можно јест најдти ексклузивне изтворы од ритовршских ковачев, а такоже драгоцєнне камєнє. В замен за подземне продукты Ританци купујут пшеницу, муку, волну, кожеве изтворы, а такоже понєкогда пиво и медовину.

Нахослав јест радостны. Он несє обљечєнје, кторо Бритомир је дал јєму зајєм, и чуваје Фиаломиру, ктора целы час јєму нєкдє избегаје. Он начинаје гледати на људи.

А људи тут сут различные. Граджани, сєљани, кочевники. А вси кричєт. Правдиво всакы чловєк потрібује договорити цєну, числити монєты, погледати квалитєт продуктов и чувати своје бизнесы. Тргы и стојишча разцвєтајут како много-колорна пољана. Цєлы центр Каменограда изгледаје тутчас како дом

Бритомира, зато што всекаде тут сүт некаковe блэсковне оздобы, дэкарацыје i разлiчнe прeдмeты. Људы обходeт Нахослава, а некаторы поглядајут на њeго остражно, тако, како бы он изгледал како најeмны убијца. Јeдин члoвeк, ктoры јeго обходи, такожe изгледајe како најeмны убијца. Он имајe чрны плашч. Нахослав и тoј члoвeк глeдајут на сeбe бeстрo.

Ну, да, ничтo нe јeст мoжнo с тутым сдeлати, ловитeљ заистo изгледајe тутчас како профeсијoналны асaсин. Тако и инaчe ужe зајутра они тут нe будут. Јeднакo будут они на трасe дo Бeлoзорјeј. А пoзднeјe они најпpавдоподобнo будут прoбoвати пытати в разлiчных сeлах o нeкаковe нoвoсти oднoснo кooрдинат Облeчeных Дoлин. Самoразумнo никтo нe будe тутo знати дирeктнo, нo мoжe щуды знајут нeкаковe лeгeнды и басњe. Мoжнo заистo нeктo нeкoгдa нeчтo јe слышал. Алe Нашкo нe дoвeрјaјe, жe тутo будe пoмoчнo. Пoмимo тoгo јeст пoтрeбнo нeкакo начeти.

Пoнoвнo нeкаковы члoвeк пoглядајe на њeго. Он имајe oгpoмны срaст на лицу и изгледајe вeликo гpознo! Нашeк интyитивнo тyкaјe свoј мeшeк с мoнeтaми. На шчeстјe он дaљe јeст пpивeзаны дo јeгo пoјaca. Тутa ситyацијa јeст стрaннa. Фиaлa јeст нeкoликo-нaдсeт мeтрoв пpед њим. Стoји oнa пpи нeкaкoм стoјишчy и гoвoри с тргoвцeм. Нeбo стaвaјe вышe и вышe тeмнo. Сoлнцe ужe нeкoликo минyт нaзaд пpoпaдлo јe зa тpи-eтaжными кaмeнными дoмaми, низкo нaд хoризонтoм.

Нашкo oдвpачaјe сe. Тутчас он јaснo тутo види. Мeджy щyдaми јeст нeкoликo пepсoнaжeв, ктoри разлiчaјyт сe oд дpyгых. Хoт он нe јeст yвeрјeны. Јeдин члoвeк стoји пpи нeкaкoм тргy, алe нe глeдајe пpoдyкты. Он пoглядајe дaлeкo, пpостo на Нахослава. Дpyгы члoвeк идe кo млaдцy, а щуды обходeт јeгo пoмaлo.

Јешче два мужи быстро избегајут, когда Нашек одвращаје се. Тут о изгледаје тако, како бы они не хтели, да бы он јих увидел.

Јест ли то нахославова паника? Страх? Много различных људи јест на тутом трговишчу, але јест ли можливо, же...?

Но из другој страны ловитель је побил једино једного човека, а потом је избегл из некаковој тјурмы под земјеју. Дом не је спалил се в пожару од тамтого стола, кторы Фиаломира је изнишчила. Ако ли бы тако было, тогда целы град бы о тутом говорил. И так, что тутчас деје се? Сут ли они мстиви за тутој кључ од темнице, кторы он јим је украдл? Он јих даже не је взел из дома Бритомира, а клуч од коморы в крчме он је оставил уже у крчмара.

Нахослав начинаје поновно иди до Фиаломиры. Дева целы час јест спреду. Он потребује немного подумати пред тым, како он сдељаје некаковы неостражны крок. Покушаје он немного успокојити се и обмыслити план. Ако ли тута чудна ситуација буде ставати выше и выше грозна, тогда не буде добро, ако ли он буде изјети свој меч и лук. То не јест добра идеја, да бы бити се с разбојниками тут, на трговишчу.

Из другој страны он могл бы то свободно учинити, зато что он јест војевник Западного Владства. Ако ли он бы јих тут атаковал, тогда људи уверили бы јему и признали бы јему правост.

Но тут о јест глупост! Изставјати житје граджанов в јего приватном боју меджу њим а бандитами? Тут о јест потребно сделати выше умно и мудро. В тој момент најважно јест познати, колико јест непријатељев, какы јест јих цель, какы јест способ, да бы тој цель достигнути, и јест ли генерално некаковы правдивы повод, да бы бојати се.

Ну да, не јест потреба, да бы паниковати. Можно ли туто јест просто бојазнь, фобиа, ктору Нашко имаје, зато что не даље како три дње назад он је был закључены в тјурме? Они сут на крижишчу / разпутју / пресеченју једној трасы с другоју. Погледаје он вправо: јест праздно. Влево: привидно да, хот можно там јест једин человек. И в тутом смеру јест такоже крчма "Под Орлјим Пером". Тутчас Нахослав примечаје, же он стоји в месту, в котром они сут стали три дње назад. Трговишча јешче тогда не было в центру. Он види туту ситуацију в својеј главе. То тут Фиаломира је указала трасу и говорила, же до крчмы јест потребно иди в тамту страну.

Ну да, истинно то јест в тамту страну. Они тутдењ сут пришли из тој страны до трговишча, а пред тым Нашек је взел из крчмы своје оружје, појас и мешек с грошами. Он припоминаје собе тутчас, како просто было, да бы Фиаломира могла је најди смер и добру трасу, да бы тут свободно дојдти. А тогда је было темно и дождево. Како добро она знаје тутој град?

Момент, момент. Ако ли она тако добро знаје Каменоград, тогда туто привидно означаје, что она живе тут дост долго. Она знаје много информациј. Можно ли она буде знати такоже выше односно тутого, что деје се тутчас? Можно ли она сама јест... одговор?

- Фиаломиро - приходи он к њеј и говори тихо.

- Да? - запытываје она и гледаје некакове оздобы / украшенја.

- Зачто они тогда хтели сут тебе похытити?

- Ој, Нашко, долга јест тута хисторија - она легкодушно махаје рукоју.

- Знајеш ли ты нечто выше? Чи был ли туто једино случајны случај?

Фиала одвращаје се к њему. Тутчас она примечаје, что ловитель јест немного выше блёды на лицу.

- Тутто... привидно... не јест случај - она ставаје поважна - правдоподобно они мене... хм... како бы тутто сказати... преследујут и стигајут.

Нахослав јест тотално удивјены.

- Что? - он каже тихо - ты јест стигана некаковыми грозными разбојниками и тако легкодушно ходиш по граду?!

- Ах, да... спокојно - она усмехаје се легко - правдиво тутто јест мала разбојничска група. Они главно крадут. Ја јесм давнеје имела с њими невеликы конфликт, но они работајут в тајны способ, тако...

- ...тако - договарјаје Нашко - да бы никто не познал, что они сут устројена група. Итак они не указывајут се в граду в великих скупинах, да бы никто не начел јих искати, да?

- Ну да...

- Послушај ты, Фиала, ја јесм немного прэстрашены од того, колико различных информациј ты знајеш, але на тутто не јест час в том моменту. Зачто они сут тебе тогда стигали? Јеси ли ты јим нешто украдла? Или сделала нешто друго?

- Хмм... давнеје они сут измамили мене и потом изкористали до својих цељев, но... хм... ја јесм избегла...

- А тамти разбојники при крчме? Кто они были? Такоже тутта група?

- Тамтых ја не јесм знала... - она драпе се в главу.

- Что?! Итак тебе сут нападли некакови незнајеми људи, били тебе и закључили в темници, а једночасно говориш ты, же они не будут тебе искати и не будут хтети тебе похытити?!

Она молчи. Заисто она тако мысли. Тутчас она начинаје разумети, же тутто не имаје никакого смысла.

- Ако ли ты можеш быти за њих в некакы способ важна, тогда говори ты быстро, зато что, ако ли ја добро мысљу, тогда в не выше, неж десет минут, мы будемо тут имати много злых товаришев!

Она даље молчи. Он кладе јеј руку на раменах.

- Фиаломира! Нехај туто Велес! Мы не можемо тако ризиковати! Можливо јест ли туто, что они хчут тебе похытити? Можливо јест ли туто, что за њих туто јест важно? Можливо јест ли туто?!

- М... можно...

В тутом моменту Нахослав уже не чекаје выше. Он хватаје јеј длань, и помало иде в једну из улиц. Они идут спокојно и изгледајут тако, како бы гледали продукты на стојишчах. Нашко указываје дѣвчине различне предмети, тако како бы он је гледал. Меджучасово он числи, колико јест непријательских људи.

- Там сут три људи, они обсервујут нас - он говори к Фиаломире статус из левој улице, а гледаје в праву улицу - ја не јесм достаточно уверјены кто наравду може быти наш непријатељ, а кто не, але вери ты ми дѣвчино, там јест принајменје неколико-надсет људиј, ктори уверјено нас обсервујут.

Фиала јест целком прѣстрашена и паникована. До тутого момента она не је разумела, како важны цель она може быти за тамтых злочинцев. Привидно допрва Нахослав је помогл јеј туто сразумети. Тутчас тута информација приходи к њеј. Разбојничска група, до кторој Фиаломира је давнеје приступила, не хче, да бы некто познал о јеј егзистенцији. Але једночасно Фиала чује, же она може быти тако важна, же они могут покушати похытити ју. Она обычајно је смогла покорити неколико злочинцев. Избегала је она, или делала тако замѣшанје, же всегда смогла свободно убегти. Чим должеје једнако она јест в тутом свету, тым јест јеј

выше тяжело. Тяжко јест бојевати, тяжело јест достати гроше. Јеј бедны способ житја в тутој крајине нишчи јеј здравје и силу. Можно тутчас она бы смогла избегти од неколико бандитов, особливо зато, что она могла је немного оддыхнути в дому Бритомира. Але неколико-надсет злочинцев? То уже јест замного. Јест ли заисто она тако важна, что они хчут ју достати и похытити?

Девчина погледаје негде далеко меджу стојишчами, кторе јест можно угледети наскроз облечениј, кторе висет ближе њеј. Меджу тканинами она быстро догледаје нешто. Там стоји некаковы человек и гледаје просто на њих. Когда она јего види, тогда он одвращаје се.

Да. Она јест тако важна, же они хчут ју похытити. Допрва тутчас она начинаје абсолютно доверјати Нахославу. Она силно затискаје длањ.

- Там такоже... - говори она смутно и тихо.

- Да, ја јесм увидел. Послушај, мы идемо спокојно ко крчмѣ. Там недалеко, в стаји јест мој коњ. Мы идемо јего одбрати, потом будемо возити се до Бритомира непростоју, долгоју трасоју, добро ли?

- Да - одговарјаје она. В таковых случајох она всегда је имела шчестје, но тутчас она целком отдаваје се руководству Нашка. Она чује се полно безбранно, како рыцар без меча.

Негде далеко начинаје звонити звон. Туто јест сигнал, же приходи измена гражданској страже. За једных војинов јест конец работы, за других она начинаје се.

Сивы персонаж приходи до Фиаломиры из мглы. Она седи в малој, постранној улици. Туто јест јеј обычај од-когда она је спадла из облаков. Од момента, когда она је објавила се на тутој тајемној трасе в људској крајинѣ, она целы час боји се. Боји се, же некто буде сделати јеј нешто зло, боји се људиј. Јешче две седмице назад некто је изгнал дѣвчину из малого јаблочного сада, в ктором она је спала. Она была је там једино неколико дњев, но потом некто је помыслил, же она јест полудница, злы демон, и он ју прѣстрашил грабјаи и изгнал. Рѣдко је была ситуација, да бы некто дал јеј немного хлеба, воды или некаково старо, изнишчено облеченје.

Итак, дѣвчина често је сѣдела в темных, тесных улицах и говорила је нешто сама до себе. Она је често плакала, потом ставала нервозна, а потом не могла је владати својими емоцијаи. Туто не је помагало, когда она покушала увѣрити људи, же она је спадла из неба, и же она јест царска дочера, а не некака глупа безумничка. Једнако људи не сут разумѣли туто, и не могли увѣрити. Нектори, можно бы помыслити, же заисто сут верили јеј, але потом они сут оддаљали ју од себе, посылали до ведм и чаровниц, до здравитељев и лекарев. А потом они пропадали сут. Глупци. Они говорили сут једино неколико бессмыслных, жаловых и непомочных слов и одходили од њеј.

Она не је знала јешче тогда, что человек, кторы пришел к њеј, буде предлагати јеј помоч. Ако ли бы она тогда јему се одклонила и не пошла за њим... всечто было бы друго, всечто было бы инако.

Једнако како јест можно одклонити се человеку, кторы говори, что он доверјаје дѣвчинѣ во всако слово? Такому, кторы даваје једанје и дом? Правдиво "дом" је была каменна јама, а једанје не је было бесплатно. Једнако тој человек је хтел јеј

помогти најдти Облечене Долины. Зачто тогда одклањати се и не идти?

Наследне месеце она је была без малого једино в двох коморах. Прва комора је была кухња, втора: спалња. Једина вєч, ктору она потребовала је делати, было приготовјєнје једанја за житељєв и деланје поредков. Фиала је варила једанје за разбојников, злочинцев, ктори имали сут там своју централу. Понєкогда до њєј приходил је тој человек, кторы ју был нашел в улици. Он је говорил, како он много сделал, да бы најдти информације односно Облечєных Долин, с колико много људами је бесєдовал, колико следов уже је нашел. И то је было вєсєто, что он делал. Говорил он једино. Говорил туто, что она је хтела слышати. А она, легковєрна јєму вєрила је во вєако слово.

В јєдин дєњ богыња Доља је дала Фиаломирє шанс, да бы она могла изменити своју судьбу. После нєколико дњєв дєвчина уже была начєлничка јєдној бандитској скупини. Тута група је делала различне грабєжє и нєкакє нєлєгалнє бизнєсы. Разбојники из фиаломириној єкипы сут работали очевидно дља тамтој центрами, а сама Фиаломира долго не смогла увидєти, что она дєлаје вєсєто то, что злочински главники хчут, да бы она делала. Конєчно она обмыслила план својєго избєганја. В тој час до Каменограда из Ритоврха је врачал се трговскы конвој. Главник бандитов је хтєл обогатити се и послал је тогда группу Фиаломиры на грабєжску мисију...

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

Младец и младица идут тутчас чрєз трговишчє и држєт своје рукуы. Длањ Нахослава тыкаје длањ Фиаломиры, а туто

успокајаје дѣвчину. В нормалном случају она стала бы нервозна на нього за туто, что он ју тыкаје и привидно начела бы она бити јего. Јест ли видно, же она јест прѣстрашена? Она боји се того. Всака нетипична емоција на јеј лицу може ескаловати туту ситуацију. А что буде, ако ли скрыти злочинци уже сут сразумѣли, же Фиала и Нашко знајут об јих делах?

Они сут уже даље, неж двери од крчмы "Под Орлјим Пером". Идут они даље в дол. Они идут в страну, в ктору Нашек је шел в ноч, в ктору он познал је Фиалку. Солнце уже је зашло, а вечерно небо покрываје се мраком. Час бѣжи быстро и ставаје се јих непријатељ. Јест выше и выше темно, а правдоподобност, же в неколико моментов буде дејати се нешто зло, повишаје се.

Но правдиво, тут јест прѣмного каменоградских стражев! Како тути разбојники хчут похытити Фиаломиру, да бы стража јих не увидѣла? Не имајут ли они проблем, же некто јих буде разпознати? Ако ли они тутчас будут јих атаковати, тогда в неколико секунд тут буде бој, в котором буде бити се неколико-десет људиј. Градска стража, ктора делаје обход, прѣходи при њих тутчас дост често. Ако ли битва начела бы се, тогда начел бы се такоже абсолютны хаос. Стаја, до кторој они шли јест уже недалеко.

А злочинци? Они идут за њими. Три сут взаду, а једин в постранној улици. Кде сут остали? Нахослав не зможе того разпознати. Истинно зајмливо јест, сут ли уже злочинци сразумѣли, же ловитель и дѣвка уже знајут, же они јих стигајут. Можно ли Нашко и Фиала сут были неостражни? Думај ты, Нахославе, думај!

Каковы резултат хчут они достати? Каковы јест јих цель? Ако ли бы они хтели убити дѣвчину, тогда они уже бы туто сдѣлали три дње назад. Итак, привидно тут иде о нешто друго.

Најуверјено они хчут ју похытити. Из некакого повода она јест за њих ценна. Але одкуд они сут знали, же Фиаломира буде тутдењ на трговишчу? Белозорјанин и облеченска царевна од трех дњев не сут изходили из дома Бритомира. Ако ли бы злочинци знали, что они там сут, тогда могли бы они свободно пријдти и похытити Фиаломиру. Сивобрады купец такоже не оговарјал бы никому, же в јеговом дому јест необычајна пара гости, зато что он бојал бы се, же некто буде злонамерно изкористати туту информацију. Правдиво сут једино две можливости: прва јест така, же из некакого повода бандити сут познали, же Фиаломира буде тутдењ на трговишчу, но туто јест мало правдоподобно. Втора можливост јест, же они сут тако добро организовани, же когда увидели они сут, же дѣвка јест в центру града, тогда они смогли быстро собрати се до купы и начети реализовати план похыченја јеј.

Највыше разумно јест, да бы предположити хипотезу, что бандитска група може быстро комуниговати се и мењати вести. То могло бы добро изјаснити, зачто они тако быстро смогли сједнити се и тутчас они без малого целком неприметно реорганизујут своју команду на тутом малом и тихом бојевом пољу. Ако ли скупина јест тако добро организована, туто означаје такоже, что разбојников јест уверјено премного, премного выше, неж тути, кторых Нашко и Фиала смогли увидети. Премного выше злочинцев привидно тутчас скрываје се. Они сут професијоналисти, потрібно јест јих поважати.

Јасны Перуне! Како јему јест можно помогти? Мысльи Фиаломиры мешајут се в јеј главе. Она погледаје на Нахослава, кторы јест немного выше од њеј высокы. Младец погледаје негде в далекост својими фалшиво спокојными очами. Јест видно, что он велико силно анализује ситуацију. Јего каштанове зенице не обсервујут околиц. Оне стигајут мысльи, а ловитель твори план. Он погледаје, але једночасно каковы говори сам со собою, думаје. Чрны плащ, кторы јего окриваје, а такоже беспоредно свезане власы танцујут в легком ветру. Младец изгледаје тако, како он изгледал три дње тому, когда је дал дѣвчине грош и одшел в дожд.

В тутом јего изгледу јест нешто тајемно и чаровно. Она поновно затискаје јего длањ. Јешче недавно она је думала, же јеј јест можно привыкнути до страха. Једнако јест целком обратно: она чује, же јеј одпорност / имунитет на страх поменшаје се со всяким дњем. Нервозны бољ исполњаје јеј желудок и срдце, а силне емоције выше и выше често разстрајајут јеј организм. Јест ли то уморјеност? Она чује, же јеј силы кончајут се. Једнако когда она види Нахослава, кторы уверјено и одважно иде напред, тогда бољ ставаје выше лагодны. Туто не јест велика измена, але на тој момент то јест достаточно. На тој момент она смогла победити страх.

Царевна види тутчас јасно, что неколико странных људиј иде за њими. Она једнако покушаје не одврати се тако јавно и раскрыто, да бы они не смогли сразумети, же она уже знаје об јих плану. Спреду једин из људиј, кторого пред моментом указывал Нашко, говори с двома мужами, ктори далеко стојет и држет јасны светилник, кторы разсветљаје мрак. Возможно јест ли то једино некаковы случајны чловек? Она погледаје в дол и

пробује припомнети себе всечко, что може быти за њих тутчас важно и потребно.

И она припоминаје себе.

- Они не хчут нас убити... - говори она тихо.

- Да, знају ја. Ако ли бы хтели они, тогда уже давно бы то сделали - Нашко одговарјаје, а Фиала види, же он мысли велико быстро и уже смог сразумети јих цель. Како јест можно јему помогти?

- Они уверјено сут приготовили се, же мы будемо покушати избегати конно - говори дѣва.

- Да, такоже јесм о тутом думал. Но ја целы час не могу одгадати, одкуд они будут хтети нас напасти. Знајеш ли ты може нешто об јих стратегији?

- Ја никогда не јесм была на акцијах похычанја људиј - рече она быстро, и абсолютно не догледаје, же то, что она сказала јест велико, велико чудно и загадочно. Ловитель јест легко удивјены јеј необычајноју декларацијеју, но тутчас не јест час, да бы пытати о туто.

Нахослав покушаје обдумати некаковы план, некако оцѣнити ситуацију. Он јест уверјены, что никто не знаје, где они сут были чрез туге три дње. Он такоже јест уверјены, что никто не је могл знати, что они будут тутдењ на трговишчу. Привидно злочинци чекали јих. Но... нешто јему не годи се. Како то јест возможно, же моментално в центру је пришло тако много скрытых људиј? Ако ли они бы хтели јих следовати, тогда достаточно бы было, да бы послали они једного разумного человека. Тогда злочинци могли бы безпроблемно познати, где јест Фиаломира и Нахослав, докуд они идут и камо. Всечко бы можно тогда плановати выше детаљно и спокојно. Вмѣсто того јест јих тут неколико-надсет. Они ходет за њими, јасно јих следујут. Јешче

неколико минут и Нашко с Фиалоју будут при стајах, будут взети коња и возити се до дома. Что комбинујут тути злочинци?

До ушиј ловитеља долетаје тутчас... ничто, тишина. Вот градскы звон уже не звони. И он тутчас разумеје. Тутто означаје смену страже. Тутто јест момент, в ktorом стражев на улицах јест мење...

Јасны гром!

Они тако просто стали измамјени, тако просто дозволили привести себе на постранну улицу... тутто јест велика грешка...

Фиаломира в својеј главе види пурпурны блёск и мале, жолте искры, которе изгледајут како легкы прашек. Једночасно она слыши звук фајерверка. Она уже је видела такове вечи, в јаме разбојников, од ktorој покушала је она избегти. Тутчас она припоминаје собе: она једно-кратно была на акцији похычанја људиј, а јеј роља в тутој акцији была... жртва!

- Магичне пасти - рече она, а затискаје силно длањ на руке Нахослава.

Зёнице в очах младца поменшајут се од страха, когда он начинаје разумети ситуацију, в ktorој они тутчас сут. Чловек, которы јест спреду стоји тако, же Нашко види јего лице. Људи с лампоју, с ktorыми тој чловек говори, стојет тако, же младец види јих хребеты. Тути два мужи сут градски стражи! Туттој чловек возвращаје јих чуванје на себе. В том моменту Нашек и Фиалка сут на крижишчу меджу једноју трасоју а второју. Втора траса јест мала постранна улица, а при јеј входу лежи фигура, котора изгледаје како инструменты, с ktorыми он је уже забавјал се. Туте инструменты сут были магичне пасти, которе некогда Бритомир је дал јему. Магичне пасти, которе могут автоматично ловити животины.

Нахослав не думаје ничто выше, он моментално двигаје руки, ударјаје Фиаломиру в бок и тискаје дєвчиноју, а она упадаје на средину улици. Пурпурно светло блєскаје, а жолты прашек разбрызгаје се всекде. Из формы, ктора изгледаје како папирна лампа, стрелаје густа сєт / мрежа, ктора цєлком сплєтаје ловитєља. Ако ли бы он тискнул Фиаломиру јєдну сєкунду позднєје, тогда они обидва были бы тутчас похычени в паст.

Раздел 11. Чрвеност в натуралној обсредине

Фиаломира начинаје разумети, что је случило се неколико моментов позднеје, когда она уже лежи на земји. Нахослав јест сплетены в сети. Он зове ју, кричи, але она ничто не слыши. Види она, же ловитель двигаје своје уста, але не слыши никакы звук, никакы глас. Мрежа, в кторој он јест заплетены, начинаје двигати се и влече јего до тамтој темној улице. Привидно некто тегне паст до себе. Белозорјанин јест выше даље и даље. Хчут ли они јих разделити?

Фиаломира не думаје уже ничто выше. Она быстро бере свој нож.

- Хеј! Ты! Врачај се ты тут! Оддавај тудо! - некто кричи далеко. Царевна начинаје разумети, в какој она јест ситуацији. Чловек, кторы пред моментом је говорил со градскыми стражами, тутчас начинаје бегти в противну страну. Он повышаје удаљеност, а стражи начинајут јего гонити. Они не смогут увидети, же взадү нешто деје се.

Девка стоји тутчас окружена четыреми мужами, ктори имајут велике ноже. Она не може уже угледети Нахослава. Он је пропадл в постранној улици...

- Нашко! - кричи она.

И то јест всечто, что она смогла је помыслити спокојно. Разбојники начинајут атаку, вси заједно. Она склањаје се и скакаје неколико метров даље. Сместа она воздвигаје се и атакује једного злочинца. Он быстро одбиваје јеј удар. Железны звук оружја разлагаје се по околине. Она силно иде напред и користаје из того, что она на момент јест вне бандитского круга. Сместа такоже вторы чловек обмысљаје помогти својему колеге и

атакује. Фиала добро владаје тутым ножем. Он ідеално годі се к јей длањи. Девчине је было јего недостаток.

Битва изгледаје како тяжкы танец, в котром vsака погрешка јест велико ценна и може изгубити того, котры танцује. На некакы час Фиаломира смогла је оддалити тамтых двох. Остали сут взаду и пробујут обрањати тутых првых. Неочекивано девчина падаје на земју.

А принајменје тако туто изгледаје за непријателев. Фиала провргаје неостражного бандита и он падаје на земју. Тој вторы, котры стоји близко, сместа начинаје атаквати Фиаломиру ножем. Једнако она ефективно одражаје јего удары, хот тој чловек правдиво пробује усилно побити ју. Он кричи и гласно дыхаје а силно бије, и можно јест познати, же тута атака јест јегово сто процент силы и уменја.

Злочинец, котры лежи, пробује тутчас поддвигнути се. Он седи тутчас на земји. Фиаломира возскакаје на нього како красна танцерица и ударјаје јего ногами. Он поновно лежи.

- Разстрајате вы мене, милостивы господине - она усмєхаје се к ньему.

Она давно не је была тако шчестлива. Одлично оружје, чєтыри одлични противники. Конєчно јест можно забавити се!

Девчина скакаје високо, когда једин бандит покушаје секти ножем јей ногы. Он гласно воздыхаје, когда она возскакаје на нього своїми тяжкыми обувками. Хватаје он јей ногу и она утрачаје баланс. Гласно падаје она на земју.

Але вот вмісто упада она хытро делаје обрєт и вставаје неколико метров даље. Тамти атакујут без никаковој паузы. Она даже не зможе спокојно взети воздух. Одврачаје се она и махаје ножем.

Звук жезла поновно разлагаје се в околине. Фиаломира приметила, же выше мило и просто јест јей бојевати, когда она јест трезва.

- Уже никогда не буду пити алкохол! - кричи она и ударјаје в лице разбојника, кторы јест најблизко. Он упадаје и изпушчаје свој нож из руки. Вторы непријатељ быстро бежи, да бы помогти јему. Он намерјаје се, да бы резати Фиалу ножем.

Ако ли она бы од того не је избегла, тогда имела бы она тежко порањенје спреду на брјуху. Јешче наследны человек атакује из горы, а она наново делаје поклон. Когда она воздвигаје се, тогда уже држи она вторы нож, кторы је испустил тамтој, кторого дева ударила је в лице. Она једночасно одражаје атаку двох бандитов. В том такоже моменту она јест одкрита.

Третји мрзавец изкористываје тутој шанс и быстро готови се до атакванја. Он реже без погледанја и... не јест цельны. Нож сече воздух. Девчина имаје шчестје. Тамтој человек после својего удара такоже открываје се, а она тогда не думаје много и ударјаје јего силно ногоју. Упадаје он близ тамтого, кторы тутчас лежи и држи свој нос, из кторого тече кров.

- Велесе! Кака упорна гнида!

Она не зможе разпознати никакового мужа. Они не сут тамти, ктори атаквали јих три дње тому, и такоже они не сут никто, кого она може разпознати.

Скок, избег, поклон, крок. Она поновно јест далеко од њих. Јест она ефективна в својем бојеванју. Тутој вторы нож јест за њу тутчас заисто велика помоч. Она може сделати премного выше. Тутчас јест једин момент паузы, итак она погледаје в темну улицу, в кторој је пропадл Нашко. Она потребује быстро победити тутых четырех разбојников и помогти Нахославу.

Једнако тамти не хчут јеј туто опростити. Даже тутој чловек с разваљеным носом стоји тутчас одважно и гледаје он на свој нож, кторы Фиаломира држи в руке. Он јест целы чрвены од нервозности.

- Ја јесм думала, же вы будете прислати најдобрых бојевников... кака жалост! Ја јесм разочарована!

Она бежи на њих уверјено. Одражаје она прве удары, доскакаје до третјего злочинца и ударјаје она коленами в јего трбух / брјухо. Он даже не смогл је реаговати. Једино воздыхаје легко и падаје. Тамтој одважны, кторы јест тутчас без својего ножа, бежи на њу. Она сече.

Но тамтој хытро избегаје. Он добро двигаје се. Фиала покушаје ударити јего, але он похычаје јеј руку и силно ју држи. Она воздыхаје од боља. Једночасно она високо и без гледанја двигаје своју ногу. Хвала тому она бије в браду злочинца, кторы је хтел ју секти својим ножем. Он туто не очекивал. Фиаломира привидно такоже того не очекивала.

Тој бандит, кторы ју држи, ударјаје ју в брјухо. Туто јест болесно. Она стискаје се, а јеј ногы склањајут се легко. Он хватаје јеј другу длањ. Она јест нервозна. Начинаје кричати и без думанја грызе чловека в руку. Кров тече. Он кричи, но пробује оглушити свој крик. Он пушчаје јеј руку и хче он ударити дєвку в главу, но Фиаломира быстро одскакаје назад. Бандит даже не је увидєл, же он пушчаје јеј втору руку. Свободна царевна оддаљаје се и држи меджу њими дистанцију.

Тамтој, кторого Фиала је ударила в брјухо, лежи на земји и криви се од боља. Привидно удар јеј был велико силны. После неколико моментов он воздвигаје се поновно. Псова кров, vsака минута јест ценна! Не јест можно бојевати тут вєчно. Кде јест Нашко?!

Она одражаје наслідне атакы злочинцев и мимоходом наново погледаје в улицу. И тутчас она нешто види. Вот там в улици јест некаковы чрны персонаж. Тењ чловека. А при њем јешче некто. Једин. Не, два! Привидно два. Она не јест уверјена. Потом оставаје уже једино једин персонаж, а тамте два негде пропадајут.

Что је случило се? Јест ли то Нахослав? Или можно некто другы? Персонаж јест мглисты, чрны. Изгледаје он тако, како бы плавал в темности.

Момент.

“Туто јест новы плашч Нахослава!” - мысли тутчас Фиаломира. Јест ли он избегл од тутој магичној пасти? Одкључил се? Како?!

Звук ножев исполњаје улицу. Разклад сил в тутој битве јест равны и справедливы. Једна дєвчина против чєтырем мужам. Они бијут и војујут, а она достигаје јих и одбиваје всакы удар, всако сечєнје, всако рєзанје. Можно јест даже изрєкти, же то они достигајут дєвчину. Фиаломира диктује правила, а злочинци играјут в јеј игру. А тута смртельна игра јест како разкошны танец. Царевна јест тутчас како чрны фајерверк, како владарица смрти и хаоса, војны и унишчєнја. Јеј очи в колору огња сут потопјєне в кровно-чрвєных искрах гнєвности. В правој длањи она држи чрны нож, кторы јест јеј вєрны слуга, кторы јест готовы, да бы бојєвати до конца, до смрти, до могылы! В јеј левој длањи јест сребрно-бєло острје. Оно јест ново имєнје, кторо уверјєно јест заљубјєно в својеј новој владателькє. Оружје танцује свој смртельны танец. Дєвка имаје краткы момент, да бы взєти глєбокы дых. Она делаје туто и погледаје в гору.

Богыња Зорја колорује вєчерно небо на темно-чрвєно. Зорја је уже сказала слова поздравјєнја до својеј матєре Луны, ктора је пошла в ночну, лунарну трасу в небєса. Вєчерна

Дєвчина румєни се до Дабога, Солнечного Цара, котры привидно тутчас опушчає свој конны повоз и сходи в дол, до подземных крајин. Он буде од-тамтуд иди в Млєчну Пут, котра веде до Раја, до Краљєвства Бога Перуна. Рај јєст в Коронє великого Прадрєва.

Фиаломира изпушчає воздух из тела и из полных сил бєжи к злочинцам. Двигає она своје ноже, а жєлєзо блєскає в последном светлу Солнца.

- Не! - кричи она - Ја... смогу... сама-јєдна!

Она ударјає поновно. Туто, что она кричи, јєст прєзначєно за персонаж, котры приходи од темној улици. Тајємны чловєк задрживає послушно свој крок, какобы он знал, что Фиаломира говори туто к њєму.

- Иди... ты... и најди... помоч! - кричи она даљє. Персонаж после краткого момента одвращає се и пропадає в мраку. Чрны плашч плаває за њим.

- Хеј, хеј, еськјє роз!

Мексь тај сѣксѣ кѣлу к'ас

До у бајó, мај льóбыму

Дабуојєсь сајє сылу!

Фиаломира начинає пєвати некакү чудєсну пєсьу, да бы немного одвратити позорност / вниманјє злочинцев. За дєвчину тутој бој јєст одлична забава. Јєј ноже танцујут.

Нашко, котры јєшчє прєд моментом јє стал во входу улице, полно сразумєл јєј просбу. Он трєбує јєј доверити в туто, что она сможє сама-јєдна бојєвати с тутыми злочинцами неколко минут. У Нахослава не јєст много часа. Јєст потребно работати быстро.

ᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭ

Како то јест добро, же он знаје, како отворити магичну паст. То не је было просто, але он изкористал је кончину својего дрэвеного лука и змогл разкључити цэлы механізм. Чловек јест выше сручны неж всакы звэр, кторы впадаје в паст. Шчэстливо тамти злочинци не сут ориентовали се, же он је се освободил. Хвала тому он могл бити јих в главу тако, да бы јих отупити в тамтој темној улици. Јест једино невелика жалост, же мимоходом он не је сдэлаал выше шума. Паст работала је тако, же в некакы магичны спосаб она задрживала јего кричанје, итак он не је змогл сдэлати, да бы нэкто јего послышал. Јэднако, в том моменту он имаје прэдност. Никто јего не стигаје, а злочинци абсолютно игноровали сут јего. Они сут выше концентровани на Фиаломірэ. Но кде сут други? Избэгли они сут? Изчэзнули, пропадли. Але они увэрјэно сут близко. Јест потреба чувати и стрэгти се. Итак он иде постранными улицами и оддаљаје се од центра цэлого того хаоса. Фиало, војуј ты одважно!

Нашко бэжи напред. Он јест много стрэсованы. Он потребује доверјати дэвчине, что она зможе сама-јэдна поддржати тамтој бој достаточнó долго. Он јэшчэ не имаје никаку идеју, но знаје он јэдно: ако ли он будэ алармовати стражев, тогда то будэ помогти јему и Фиаломірэ. Ако ли то јест правдиво, же злочинци не хчут, да бы нэкто познал јих тајну групу, тогда они будут странити се од сојдэнја и бојэванја со стражами. Он имаје туто в главэ, а бэжи улицеју, ктора изходи на главну алеју, ктору они сут шли нэколіко-надсет минут тому. Улица кончаје се на невеликој возвышености, при "Орлјем Перу".

Нахослав уставаје при крчмє. Он погледаје назад и сили свој слух.

Слыши он. Јест бој, јест звук железа, јест битва. Туто јест заисто слышно. И тамти не сут далеко, бој јест недалеко даље, неж прво одбаченје улице. План злочинцев привидно не предвидывал, же Фиаломира буде тако одважно и силно бити се. Правдиво, они нашли неправилне конклузије после того, когда они јих похытили сут прво-кратно. Але Нашек до того момента такоже делал је једино неправилне конклузије. Тута дєвчина јест правдивы демон! Зајмливо јест, чи смогла ли бы она побити најсилного белозорјанского бојевника.

Он одвращаје се поновно и гледаје в страну центра. Недалеко од крчмы јест трговишче. А при трговишчу стојет тутчас... стражи. Јих јест неколико и они говорет меджу собоју.

Они сут далеко. Что јест можно сделати? Бєгти ли к њим и кричати помоч? Туто јест неколико-сот кроков. Не јест потрібно губити ценны час! Јасны Перуне, јест ли выше быстры способ? Не јест такоже потрібно стојати и чекати тут. Бој взаду даље јест слышны!

Нагло он припоминаје себе! Лук! Он имаје со собоју лук! Он быстро сегаје јєго и бере стрелу. Напинаје он јєго и цели в некако древєно табло, кторо виси при јєдном дому, недалеко стражев. Ако ли он тутчас не зможе досегнути цель, тогда стрела буде летєти даље, и буде она, в највыше злом случају, ранити некого. Велико ризиковно. Но Нашек знаје, како стрєљати. Он стрєљаје велико добро. Он знаје туто, знаје, же уверјєно он буде досегнути цель. В јєдну секунду он ставаје неуверјєны. Невелика водна капја од пота одрываје се од јєго чєла. И в тој момент он пушчаје стрелу.

Водна капја падаје на земју, а стрела лети велико быстро. Напред, напред, в страну трговишча! Быстры хетман, торы несе новину: “Хеј, бежите вы тут! Најбыстро како можете!”. После краткого момента стрела... досегаје свој цель. Она втискаје се в табло с такоју великою енергијеју, что из дрѣва остаје једино јеј фрагмент с перами. Гласны трѣск изходи во воздух, а стражи смѣста реагујут. Нахослав хче јѣшче јих призвати, но он не делаје тутого, зато что он не знаје, что будут тогда сдѣлати разбојники, когда они будут слышати јеговы крик. Итак, он једино махаје рукоју, и имаје надеју, же стражи будут сразумѣти, же нечто зло дѣје се. Тутчас к Нашку бежи привидно пет мужев. Белозорјанин одврачаје се и најбыстро, како он зможе, главноју улицеју бежи просто к Фиаломирѣ, котора сама-једна бојује с тамтыми мрзавцами.

Когда он јѣст за возвышеностју, он не види уже стражев. Тутчас он имаје шанс, да бы избѣгти в постранны улицу. Потом он бежи немного выше помало и быстро добѣгаје до крижишча једној улице с другоју. Тутчас он иде налево и јѣст на постранныј улице, котора веде јего просто до тамтого мѣста, кде неколико минут назад он побил је тамтых двох разбојников, котори хтели сут закључити јего в магичној пасти. Они лежет тутчас закрени под дрѣвеными досками. Имаје он предност. А јѣшче выше: стражи сут тутчас ближе и ближе ножевој битвы. Нахослав могл бы тутчас всечто оставити в руках стражников, но когда они будут увидѣти дѣвчину с ножами, тогда они уверјено будут ју закључити в тјурме. На всаки случај. Итак, јѣст потребно невелико приготовить туту сцену.

Он бежи ко битвѣ. Фиаломира војује велико добро, она ударјаје, рѣзаје, секаје. Не јѣст много часа! Она во всаки момент може сдѣлати погрѣшку, може хыбити, помылити се. Во всаки

момент тамти злочинци могут добыти предност. Он бежи улицеју и добываје свој лук и стрелу из кожевого содржника. То јест идеалны момент, зато что Фиаломира јест тутчас близко входа до улице, од кторој он иде. Он изкористываје туто, быстро хватаје он дєвчину и... прикладаје он стрелу до фиаломириногo грла. Он држаје ју силно. Вси моментално задрживајут се. Фиала такоже. Она абсолютно не разумеје, что тутчас дєје се.

- Сдєлајте вы једин крок, а ја буду ју убити! - кричи младец.

Фиаломира од страха начинаје видєти једино темност. Что дєје се?! Зачто... она слыши Нахослава?!

Разбојники молчет и не дєлајут даже најмало движенјє. Тишина продолжаје се.

"Фиало, прошу, не дєлај тутчас ничто глупо" - мысли Нахослав, кторы привидно такоже не доверјаје тому, что он дєлаје. Он имаје одважны план. Кров вплываје јему до главы. Срдце бије велико быстро, а руку трепєтајут се од страха. Хвала тому плану он може добыти немного часа. Знаје он, что стражи привидно будут добєгти тут в неколико моментов. Једнако на всакы случај јим јест потребно дати додаточну стимулацију. Он хватаје кожевы појас дєвчины и покушаје од-облєкти јєго од њєј. Она тргаје се.

- Хеј! Младче, что ты дєлајєш? - неуверјєно говори једин злочинец.

Тутчас Нашко уже знаје: они хчут похытити живу Фиаломиру! Не хчут јєј тут убити!

- Не подходи ко мнє! - ловитељ кричи вышє уверјєно - одојди назад!

- Что ты дєлајєш, идиоте! - рєчє дєвка. Она јест нервозна. Нашко затискаје зубы. Он знаје, что дєвчина буде на њєго велико гнєвна, из повода тутого, что он тутчас дєлаје.

- Ја начел јесм доверјати тобе, да? Тутчас ты доверјај мне! - он говори туто с таковым гласом, како бы он был велико грозны разбојник. Туто привидно звучи дост нелогично.

Что туто означаје? Когда он је начел јеј доверјати? Јест ли то грозба? Девчина имаје тутчас милионы мысліј в главе. Он велико силно држи јеј руки, тако, же она не може јих двигати. Не може она сделати ничто с ножами, кторе целы час држи в длањах.

- Оддавај ты своје оружје! - кричи Нашко до њеј. Она вместо того начинаје силно затискати руки.

Злочинци не разумејут ничто, что они видит. Никто не хче подходить ближе. Не јест јим јасно деланје тутого глупца.

- Оддавај ты, дурна! - он кричи поновно - оддавај и кричај велико силно! Кричај гласно! Кричај од страха!!!

Он оддаљаје стрелу од јеј грла и хватаје јеј руки с ножами. Допрва тутчас до Фиаломиры поврачаје се разумност. Тој идиот имаје некаковы дурны план! Најпрво он је хтел јеј помогти в бојеванју, но она је сказала јему, да бы он нечто измыслил. Он је начел јеј доверјати и оставил ју с четыреми разбојниками. Потом он пропадл, але повратил се назад. Итак он нечто уверјено је нашел, нечто сделал! Она мометално пушчаје ноже и затварјаје очи, из кторых од страха начинајут текти солзы. Начинаје она кричати тако гласно, како бы она увидела највеликого павука на свету. Најстрашного, огромного, белого павука. В том часу Нахослав бере јеј ноже и кожевы појас, кыдаје јего на земју и ногоју ударјаје тако, да бы туге вечи скрыли се в темној улици. Ловитель быстро напинаје стрелу на лук. Он јест готовы, да бы стрелити.

- Подојдите вы ближе, а тогда ја буду стрелати! - кричи он гласно, да бы помимо фиаломириногo кричанја они смогли јего

услышати. Фиалка не разумеје повода својего кричанја, но инструкција јест јасна: "кричати најгласно, како можно", итак она кричи. До Нахослава приходи тихы глас:

- Хеј! Стојите! Помоч!

Тој глас јест глас једного из стражев, ктори прибегајут од страны крчмы. Војевники уверјено видет тутчас једнозначну сцену: вот четыри мужи с ножами сут нападли безсилну жену. На шчестје, она је начела гласно кричати, а стражи, ктори сут были близко, услышали ју и пришли с помочју. Тути људи не знајут, же в темној, постранној улици стоји тутчас Нахослав, кторы напинаје лук. Ако ли некакы разбојник буде подходить, тогда он буде в нього стрелати.

Злочинци даље стојет без никакового движенја. Они сут удивјени. Нахослав такоже не двигаје се. Лук напинаје се, а на нашковом челу тече пот.

- Ты... псова гнидо! - кричи једин бандит - ја јешче буду тебе најдти!!!

В јих страну бежет уже три градски бојевники в железных панцырах.

- Стојите вы! Не делајте ни једин крок!

Они вси уже држет долге мече. Они сут ближе и ближе. Допрва тутчас разбојники начинајут избегати в дол и оддаљати се од градского центра.

Але... что деје се? Вот једин злочинец покушаје похытити Фиаломиру! Он хватаје јеј руку и тргаје. Нахослав чује, како кров в јего телу ври од гнева. То јест краткы момент, але ловитель чује јего каковы в спомаљеном темпу. Рука мрзавца быстро пропадаје за каменноју стеноју дома. Он немного думаје, але премного мери. Быстро и уверјено пушчаје он напинанје лука.

Стрела достигаје руку злочинца. Он цвили од боља, пушчаје руку дівчины, хватаје рану од стрелы и быстро избегаје. Неколико центиметров даље и Нашко бы стрелил в Фиаломиру. Она, саморазумно, погледаје на нього в такы способ, како бы она хтела ножем разтрвати Нахослава на мале фрагменты. Он не прејмаје се тутым и быстро одходи в мрак постранныј улици, а скриваје се он за некакыми досками.

- Јест ли вам нешто зло, мила господино? - једин из стражев питаје царевну, кторој лице јест бледо од страха.

- Н...н...н...не - говори она с реалноју престрашеностју в гласу.

Други стражи гонет за тамтыми.

- Сут ли они сдѣлали вам нешто зло? Сут ли они нешто украдли?

Она погледаје в дол и безгласно одказываје, же не.

- Ја разумеју, они не сут успѣли. Добро ли, же вы јесте начели кричати. Ја јесм был тут близко и слышал јесм. Јест ли нешто, что ја могу сдѣлати за вас?

Војевник јест велико миль. Он успокајаје ју најдобро, како може.

- Не, хвала... ја смогу... сама-једна - одговарјаје дівчина - ја живу недалеко, там, в тамтој улици.

Она рече туто тако, да бы Нахослав, кторы скриваје се в темности, смог слышати кде он може ју искати, когда в околине уже буде спокојно.

- Прошу чувати! - одговарјаје страж и бежи в дол, да бы гнати злочинцев. В тутој час Фиаломира быстро иде до улице, ктору указала војевнику. Она ставаје на крају и не иде она глубје. Кто знаје? Можно там такоже сут некаки злочинци?

Когда на улици јест уже пусто, тогда Нашко и Фиалка изходит од постранных улиц. Дівчина тресе се од страха. Младец такоже. Она гледаје на нього, а в јеј очах гори гнев.

- Како ты јеси глупы! - начинаје она.
- Фиала... мы будемо говорити поздн...
- Тако глупы!!! - кричи дѣва.

Стискаје она длањи. Солзы јавјајут се в јеј очах. Она хче сказати јешче нешто, но она не зможе.

- Помилујте - взадѹ ловитељ слыши некакы глас. Одвращаје се он и види... градского стража.

- Д... да? - допытываје младец.

- Јесте ли то вы стрелали тако одважно из лука там, при "Орлјем Перу"?

- Ыыы... ја не знају, о чем вы...

- Драгы господине - страж входи в јего слова - знајете ли вы, что бы могло случити се, когда та стрела досегнула бы некакого человека? Јесте ли вы глупи?

- Ја... не знал јесм, что јест можно сделати... извињају се... тута жена је была... атакована и... - Нахослав покушаје сказати нешто умно.

- Драгы господине! Тогда потребно је было кричати, звати нас. Мы быхмо вас слышали!

- Помилујте... ја...

- Еххх, ја виджу, же вы јесте млади, глупи - страж кымаје главоју с жалостју - добро јест, же никому ничто не је случило се.

- Ја не смел бых...

- Вы не смели бысте? - војин говори выше гласно - а јест ли то од вас зависно, где буде така стрела летати? А что бы было, когда вы бысте не досегнули цель? А тутчас јешче јесте изнишчили магазиново табло...

Фиаломира стоји с широко отворјеными очами. Она не знаје, что деје се тутчас. Јест она замного престрашена, да бы мыслити рационално.

- А зашто у вас јест тако много оружја? - допытываје страж.
- Ја... јесм ловитель... јесм в путованју од неколико седмиц... Нахослав из Белозорјеј, ја јесм привезл се до града, да бы купити ново оружје - младец стискаје руки на фиаломириных ножах, кторе он држи заједно с јеј појасом.
- Слышали јесте ли вы, кака трагедија јест там у нас, в Белозорјах? - он покушаје изменити тему.
- Ахх, Белозорје, да! Слышал јесм ја, заисто велика трагедија. Вы имајете там прेमного снега, а туто лајно не хче разтајати се, да? Добро, господине! Не измењајте вы тему! Ја потребују взети од вас кару / гривну, зато что вы јесте изнишчили тамто табло!

И взел је страж од њих сребрну монету. Једну чест взел је он за властника древеного табло, а втору чест "за град, да бы одплатити небезпечно поступанје и творјенје грозној ситуације". Кто знаје, будут ли туте гроше дојдти до властника и до градској скарбнице. Нашко не јест увјерјены. Једнако, он јест увјерјены, же они имели сут шчестје. За стрѣланје из лука стражи могли бы јего свободно закључити в темници, ако ли бы они хтели. Привидно, једнако тамтој војин је подумал, же туто не јест тако потребно. "Вы јесте ловитель, итак вы знајете како стрѣлати из лука" - сказал је он. А потом он је обучил, же туто јест грозно, же потребно јест чувати. Нахослав тогда стал выше спокојны. Хот он такоже знал, что туто не јест последно обученје в тутом дњу. На листу обучениј јест јешче гневна, нервозна Фиаломира. А јешче пред Фиаломироју јест, како они сут познали, работник из конној стаје.

- Господине драгы! Ја јесм три дње коња вам напајал, три дње јесм ја јему једати давал. А вы? А вы јесте пропадли! - кричи работник.

Нашек ишче монеты в мешку.

- Да, знају ја, помилујте... - он оддаваје јему неколико малых грошев. Мед звучи.

- Ах, добро! И да быхмо се никогда выше уже не увидели, тфу! Дурна работа, псова мати! - рече он и погледаје на ловитеља. Бере он гроше и пљуваје на земју.

Нахослав седаје на коња. Бежевы звер реве радостно и тресе својеју гриву. Фиала ничто не говори. Вскакаје она на коња и силно хватаје Белозорјанина. Животина реве грозно и начинаје галоповати. Царевна без малого тогда упадаје. Она седи за седлом, в котором седи Нашко.

Гнаје коњ тако быстро, како може. Они јешче долго возет се по граду, тако да бы изгубити потенцијалны погон. Потом једут они до Бритомира.

Злочинцев не јест видно. Они сут были, но пропадли. Нахослав, једнако, јест уверјены, же того дња в Каменограду је стигала јих банда неколико-надсет људиј. И он не знаје, что они точно хчут. Туто јест диво, же они не имајут ни једној раны. Једнако за Нахослава туто јешче не јест конец. Јего чекаје јешче беседа со гневноју Фиаломироју.

Раздѣл 12. Кого ја бых там приведл?

Нахослав иде спреду. Взад, быстрым кроком иде Фиаломира. Јешче даље, до дрвеного плота јест привезаны коњ. Они сут при дому Бритомира. Ловитељ хватаје за дверну ручку, да бы отворити двери. Неочекивано сребрны нож прелетаје при јего главе и заклиновываје се во дрвеных дверях. В сребрном острју младец види одблеск својего лица.

- Чекај! - зове дѣвчина. Нашко одвращаје се. Он могл бы заклинати се, же в абсолютном ночном мраку, в светлу, кторо падаје од окна из кухње види он, что в очах дѣвчины жари се јасны, гнѣвны, чрвены пламењ. Он угледаје такоже чрны блеск: Фиала добываје вторы нож. Она иде просто на њего одважно, како велика армија војевников. На јеј лицу Белозорјанин види прѣмного емоциј, кторе она покушаје скрыти и удушити. В краткој секундѣ Фиаломира попеременно јест гнѣвна, нервозна, прѣстрашена, бесна, смутна, жалостна и полна неразумѣнја. Без никакого мыслѣнја она ударјаје ножем.

И клинује јего во дверях при првом ножу. Нахослав заправду јест прѣстрашены.

- Что ты...? - он имаје руку на држалу од својего меча.

- Јеси ли ты ошалѣл?! Јеси ли ты утратил свој разум?! Јеси ли ты одурѣл?! - она гнѣвно запытываје, а в јеј очах блескајут солзы. Она наравду не зможе овладнути своје чувства. Покушаје она тутчас изтргати ноже из двериј. Она не може туто сделати. Правдиво јеј удар је был силны.

- Фиало... что ты...?

- Држиј уста! Не говори ты ничто! - кричи она - Ёсне Стрыбагзе! Зачто јеси ты тако ризиковал?!

Конечно она изтргаје своје ноже. Она дыхаје тяжело, како огњены дракон. Јеј зенице в колору крви блэскајут јасно, како пожар.

- Ты јеси привлэкл к собе стражев, разбојников! На какы гром јеси ты то сдэлал?! - она кричи даље и абсолютно забываје, же Нашко привлэкл је разбојников такоже к њеј.

Дэвчина махаје чрным ножем. После секунды свистаје срэбрно острје. Младец иде два крокы взад.

- Зачто ты јеси стрэљал из лука?! Не могл ты јеси нормално звати војевников до себе?! - говори она и слепо бије ножами во воздух. Нашко иде взад, просто до места за домом, кде расте зелена трава.

Тута чест Каменограда давнэје была је невеликым селом, кторо потом је се прикључило до града. Туто место јест вне градского каменного плота. Тут меджу домами јест дост много простора, хот в граду јест тесно. Од того повода Брит имаје тут дост велико места за траву. Кроме того растут тут такоже две јаблањи.

- Зачто ты јеси грозил ми тутоју стрэлоју?! Чи ты не имајеш ли заисто никаковы разум? Ааа! - врэшчаје она и ударјаје јешче выше силно - Ја... ја јесм се тако... бојала!

Јеј ноже ударјајут попеременно. Фиала кричи и кричи без конца, а Нахослав даље и даље иде взад. Наконец он такоже хватаје свој меч. Тутчас два оружја ударјајут се, а наскроз воздуха разходи се желэзны звук. Потом јест кратка тишина.

- Не јесмо имели много часа и... - Нашко начинаје говорити. Фиаломира једнако поновно начинаје свој смртоносны танец.

- И что?! И что?! Ја бых смогла бити се јешче неколико минут должеје!!! - кричи дэвчина, а јеј ноже ударјајут в нахославовы меч с великоју силоју.

- Фиалка! Успокоји ты се! Мы јесмо смогли, да?! Јесмо избегли, да?! - ловитель делаје против-атаку. Јеговы сребрны меч быстро двигаје се. Оружја поновно начинајут ударјати се једно о друго.

- Каки из тебе јест неостражны...! - она ударјаје - глупы...! - ударјаје поновно - безумны...! - поновно - дурењ!

Чрны нож задрживаје се на мечу Нахослава. Младец имаје тутчас руки воздвигнуте ко горе. Одкрываје он се.

- А что бы было, ако ли бы тебе случилось се некако зло?! Ако ли бы тути злочинци једнако хтели тебе атаковати?! - она врешчаје, а јеј чрно острје быстро резаје воздух и лети к брјуху Нашка. Нож задрживаје се два сантиметры од јего нового облеченја. Ловитель интуитивно одскакаје взад.

Фиаломира начинаје плакати. Помимо того даље одважно атакује младца. Можливо јест, же тутчас јест она немного мење точна в својих атаках.

- Хеј! Что?! Момент! - кричи Нашко и воздвигаје оружје. Он секаје и одражаје всаки удар дѣвчины.

- А кто је сказал, да бых ја шел искати помоч? Ја бых могл помогти тебе вместо того! - рече он, и ставаје выше и выше раздражњены.

- Ах да! Правда! Зато что мы тогда быхмо били се и били бесконечно! Никто не знаје колико часа! - Фиала атакује.

- Из того повода ја јесм быстро хтел звати помоч!

- Но зашто ты јеси тако ризиковал?! А ако ли тамтој страж решил бы тебе закључити в тјурме?! Идиот!

- А зашто ты јеси была така уверјена, же сама-једна сможеш јих победити?! - рече гласно Нахослав. За њего тутој спор не имаје никакового смысла. Он знаје, что дѣвчина јест безпокојена и прѣстрашена, знаје он, что тутчас то емоције владајут дѣвчиноју, а не она јими. Он такоже начинаје чути, же јему јест выше и

выше тяжело освоїти своје чувства. Двобој / дуел меджу Фиаломіроју а Нахославом не јест укончены. Меджувременно Бритомір је изшел уже из дома. Обсервује он туто с великым прэстрашенјем. Он кричи до њих нешто, но они не слышет јего.

- Они сут тобе могли сдэлати нешто зло! Что было бы тогда?! - ударјаје она силно чрным ножем. Нахослав одражаје туто.

На једин момент младец и младица задрживајут се. Дыхајут они тяжело. Белозорјанин силно и уверјено држаје в длањи свој меч. Царевна једнако силно покушаје прети острје једным ножем. Вторы нож уже чекаје в другој руке, да бы задати наследны удар. Але... тој удар не приходи. Она погледаје на њего тако, како бы хтела она нешто изректи / сказати.

Что јест тутчас в јеј души? Она не може најдти одговор. В средине она пали се, а једночасно чује великы хлад и уморјенје. Она чује, какобы была покрыта јасным огњем и какобы вошла под хладны водопад. По јеј мненју Нашко је был легкомысльны и она јест гневна из тутого повода. Јегова акција је была тако велико грозна! Он је смог так много обдумати, так много ризиковати. Он гениално измыслил је туту сцену, когда он приложил је стрелу до јеј грла. Он так быстро је привлекл стражев, туто јест неможливо! Сдэлал је он премного шума, да бы изплашити и изгнати злочинцев. Она обдивјаје јего. Он јест дурењ! Он так силно концентровал је злочинцев на собе, да бы... заисто... да бы что? Да бы ју бранити? Стрегти? Когда она о тутом мысли, тогда на јеј лицу јави се руменец! Тако велико ризикованје! А ако ли бы он не је успел тутого сдэлати? Ако ли бы...

- Ако ли бы тобе стало нешто зло?! - запытываје она уже немного выше спокојно. Она затискаје уста и каже:

- Кто бы мене тогда привел до Облеченых Долин?

Она погледаје в дол. Туто не јест правдивы повод! Она чује туто! Јасны гром! Ако ли бы они јего похытили? Ако ли бы... убили? Тогда пропадл бы тој человек, котры првы во Фиаломире увидел... простого человека. Или првы, котры је уверил в јеј нечловечју натуру, в туто јестество с птачјими крилами... јестество, кторо помимо того, же не јест человеком хче, да бы други обходили се с њим како с человеком...

Нашко јешче выше силно пре мечем в јеј нож. Втора рука дѣвчины виси безвладно и држи друго оружје.

- А ако ли бы тобе стало нешто зло? - запытываје он тихо и спокојно - тогда кого ја бых приведл до Облеченых Долин?

Он делаје быстры обрат, а тогда чрны нож царевны возлетаје в гору и клинује се в траве, недалеко Бритомира, котры уже од долгого момента не говори ничто. Јест абсолютна тишина. Нашко без гледанја на дѣвчину иде в страну дома. Фиаломира падаје на колѣна и подпираје се о сребрны нож, котры јест заклинованы в земји. Она држаје / тресе се. Чрны плашч Нахослава иде наскроз темности, како бы он был стадо вранов.

- Мы јесмо были атаковани в центру, зајутра мы возимо се до Белозорјеј - говори он до торговца. Он стоји и изгледаје тако, како бы он не могл доверити в туто, что случилось се, и једночасно тако, како бы он не был удивјены тутым, что случилось се.

- Моје возило јест недалеко "Орлјего Пера", мы зајутра појдемо там и...

- Не... - Брит не дозвољаје јему докончити - ја имам за вас лепшу можност. Иди до дома и оддохни немного. Виджу ја, что вы јесте имѣли заправду тяжкы день.

Нахослав наконец одвращаје се ко дѣвчине, ктору пред моментом побѣдил в јих краткој битвѣ. Погледаје он на њу.

Не јест тако, же он не је был прѣстрашены. Саморазумно он јест был прѣстрашены прѣмногo. Јешче до тутчас тој страх не је цѣлком одшел од њего. Всаки момент там, в граду, вечером, был за њего велика многост стреса, нервозности и страха. Она имаје правду, там заисто нешто зло је могло случити се. Некто направду је могл утрпети. Она... је могла утрпети. А туто... за туто он не могл бы себе помиловати. Тамто ризикованје заисто је было огромно. Он не хтел бы никогда выше быти в такој тежкој ситуацији. В тамтом моменту наскроз јего тела преходило огромно желанје, да бы охрањати дѣвчину. Он не је думал, одкуд оно приходи. Туто је было силно. Погледаје он тутчас на Фиаломиру, погледаје на туто, како она сѣди на земји, како она јест без никакых емоциј, без никакој силы, без надеји. Он бы хтел јеј помогти, але не знаје он како. В тој час назва "Облечене Долины" звучи... чудно, недосегајемо, безнадејно. Нашко вкладаје руку до кѣшењи плашча и невелико удивјаје се, зато что там јест декорацјина брош, ктору он је купил на трговишчу. Он је о њеј абсолютно забыл. Нашко немного думаје, мысли. Изтегаје руку назад из кѣшење. Туто всечто буде тежка пут, трудна пригода...

- Иди ты, ја буду ју привести до дома - Бритомир усмѣхаје се до ловитеља. Нахослав одходи и входи до дома. Не знаје он даже, что он могл бы сказати тутчас дѣвчине...

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

- Фиаломиро - торговец седаје при њеј. Он јест облечены в ночну кошуљу. Погледаје он в темно, без-звездно небо. И слыши он, како Фиала плаче.

Плаче она интенсивно, але тихо. Без непотребных звуков. Премного емоцій изходи из њеј тутчас.

- Нахослав јест заправду добры человек - начинаје Бритомир - он уверјено хче сделати, да бы тобе было најдобро.

Она затискаје руку и изтргаје траву. Не знаје она, что тутчас с њеју деје се. Тутто ју дражни. Једнако тутчас она чује се уже немного выше спокојно.

- Ја... - рече она, а солзы поновно начинајут текти из јеј очиј. Брит даље погледаје в небо.

- Ја верју, же вы можете најди Облечене Долины - усмехаје се он, да бы утешити ју немного.

- Ја... - дівчина покушаје наново нешто сказати.

Трговец погледаје в јеј страну.

- Ја јесм се бојала... тако силно ја јесм чула страх - затискаје она своје зуби.

Бритомир погледаје на њу. Всако чувство, свака емоција јест јасно видна на лицу царевны. Он види, что дівчина трпи, он види, что тутто трпѣње иде од страха, кторы јест тутчас в јеј срдцу.

- Ја разумеју - одговарјаје он.

- Тако силно ја хчу... спокојство... - она говори тихо - тако силно, од премного долгого часа хчу ја... бити уверјена... уверјена о всечто-једно чем...

Бритомир кымаје главоју и поновно гледаје в гору. Он молчи, не говори ничто, чекаје, когда всечто изојде из дівчины.

- Ја не... ја не знају, чи смогу ли ја бити уверјена... - смркаје она носом и плаче - моја родина... ја даже не знају, что је се случило там... в горе, в мојеј крајине... а ако ли...

"Ако ли Нахославу буде случити се нешто зло?" - тутто пытанје звучи в јеј главе. Она румени се немного и гледаје в дол, на

траву. Она чује страх, она боји се, же младцу може случити се нешто недобро. Чује она, хот туто чувство не приходи к њеј вполно. Јест тако зато, же когда она начинаје чути страх, тогда сместа приходи пытанје: "зачто тако?".

- Вы јесте тутчас без никакового огроженја. Туто јест најважно - одговарјаје Брит тако, какобы он домысљал се, о чем думаје Фиаломира.

- Одкуд ја тут јесм, никто... никто не је доверјал ми... - јеј глас јест тихы, слабы.

- ...и они... тамти људи... они такоже мене сут... предали... оставили... спротивили се... измамили!

Трговец знаје, о чем привидно она говори. Молчи он даље.

- Ја јесм... ја јесм тогда украдла тутој нож... там в тамтом трговом конвоју...

Бритомир јест немного удивјены. Привидно Фиалка имаје потребу, да бы изрєкти всечто, что јест тяжело за јеј срдце. Он не је мыслил, же она буде туто сказати тутчас. Але он, саморазумно, знаје, о чем она говори.

- Ах, да... ја јесм се домыслил - одговарјаје он.

- Але... како то... јест можливо? - шепче она - одкуд?

- Ја никогда не буду забыти тутој храброј војевничкы - говори он в тајемны способ. Туте слова возбужајут фиаломирине возпомненја.

- Паметајеш ли ты... мене? - она јест удивјена. Не може она верити.

- Тамтого дња нас сут нападли разбојники. Некаки кочевники или друга банда сут стали замного уверјени - говори он тихо - заисто мы такоже... мы не јесмо имели велику обрану за наш конвој.

Бритомир вставаје и бере заклинованы в земји, ритовршскы нож.

- Но потом... сут пришли наши избавители.

Фиаломира чује се некомфортно, когда он туто рече. Она знаје тамту ситуацију, она даже была је там тогда. Не паметаје она никакых "избавителев".

- Избавители? Јест ли туто иронија? - питаје она интересовано. Плач задрживаје се, а јеј концентрација јест тутчас на Бритомиру. Таковы јест јего замысл, да бы дѣвчина успокојила се.

- Не! Мыслиш ли ты, же тамти злочинци были бы за нас ласкави? Они сут имели дрѣвене палкы, они сут грозили нам! Казали они нам изојдти из возил, устави́ли се они всекде вокруг конвоја. Мы јесмо бојали се. Але потом је пришла втора... екипа. И тута екипа изгна́ла је тамту прву.

- Але потом... мы јесмо вас и тако обкрадли...

- Тргове предмети сут тргове предмети. А људскы живот јест људскы живот... - одговарјаје он и подходи к њеј.

- Обрани ты јего, ако ли он буде потребовати твојеј помочи - рече Брит и даваје јеј нож - ты заисто знајеш како...

Фиаломира поновно начинаје плакати. Возпоминаје тутчас она старе хисторије. Види она туте ноче, в кторых она је была на улици, види своју невољничску, бесплатну работу, види људи, кторых она је тогда познала. Туте мысьли разцвѣтајут в јеј души, а тежке, мокре солзы текут на јеј лицу. Всечто јест тако свеже, тако бољсно, тако силно.

- Ја... прошу помилованје... и... благодарју - говори она и после долгого момента додаваје:

- Не јесм ја уверјена... не јесм уверјена ничто...

Бритомир не одговарјаје ничто, како бы он не слышал туге слова. Але он слыши и знаје. Знаје своју правду. Он подаваје јеј руку, да бы она могла встати.

- А тутчас иди ты со мноју, ја потребују вам некого представити!

Раздел 13. Небодар

Бритомир веде јих за дом, даље, неж трава, на кторој они пред моментом сут имели спор. Нахослав јест рад, когда види, же Фиаломира јест уже спокојна. Она такоже поновно добыла добро настројенје и тутчас начинаје наново дражнити Нашка, тако, како обычајно.

- Добро, добро, чекај ты - говори она - ако ли ты поновно будеш мене страшити павуками, тогда ја буду тебе одгрызти руку, а ако ли поновно будеш ты загрозити ми, же ты мене убијеш, тогда... хмм... - думаје она.

- Но ја не јесм имел таковы намер, да бы тебе убити - одговарјаје Нашко безрадостно.

- Тишина! - Фиала махаје рукоју - тогда, хмм... ја буду тебе урезати руку!

- Итак, ты не будеш јеј одгрызти, но урезати, да? - допытываје он - ох, како ты јеси милостива!

Он иронично клањаје се к њеј.

- В наследны час ја буду победити тебе в бојеванју, јеси ли ты сразумел? - она говори и грозно воздвигаје к њему своју руку. Младец заисто не знаје, јест ли она тутчас поважна, или једино смеје се.

- Ах, одкуд вы имајете тако много силы после тутого дња? - допытываје Бритомир и указываје јим својеју рукоју, да бы стали тихыми.

Стојет они и гледајут в мрак за домом трговца. Там једва јест можно увидети једну јаблањ. Задњи двор јест окружены малым, древеным плотом, за кторым уже ничто не јест видно. Бритомир држи лампу, ктора невелико разблєскаје в темности. Нахослав допрва в тутом моменту је сразумел, что в дењ, когда

Солнце је било на небу, тогда он је видеџ две јаблањи... кде јест туто второ древо? За првоју јаблању? Лампа нормално могла бы ју разјаснити светлом...

Допрва тутчас он види, же нечто заслањаје тамто древо. Фиаломира, ктора стоји при њем, нагло тресе се од страха, гласно въздыхаје она и интуитивно хватаје своје ноже, хот оне сут остали в дому. Они стојет тутчас облечени в чрне плашче. Пред њими, в темности, меджу јаблањами скриваје се... дракон.
- Спокојно! - трговец въздвигаје длањ и неустало погледаје в очи тутого монстра. Фиаломира кладе руку на уста и погледаје на дракона својими чрвеними очами.

Страшно чудовишче двигаје се и достојно возвращаје се в јих страну. Јего зад скриваје се в мраку, они чрез краткы момент сут увидели јего долги хвост, кторы вије се при дрєву. В светлу бритомировој лампы они видет јего прєстрашно лице. Монстр погледаје на њих уродливými, жолтými очами. Јего јашчерове уста кончаје нечто, что изгледаје како кљун куры. Из главы растут многобарвне, птачје пера. Нашко и Фиалка привидно могли бы избегти одтуд тако далеко, како јест можно, но они видет, же Бритомир јест велико спокојны и не избегаје. Допрва тутчас он одврачаје се до њих, указываје дракона рукоју и говори:

- Небодар.

Они ничто не говорет, даље стојет они тако, како сут стали. Нахослав не чује страх, но помимо того он не може двигати се. Фиаломира боји се велико. Трговец поновно одврачаје се к дракону. Тутчас он указываје младца и младицу, и говори:

- Фиаломира, Нахослав.

"Момент, момент, что он делаје? Представјаје ли он нас тому дракону?!" - мысли Нашек.

- Е... - он не зможе сказати ничто выше. Неочекувано велико глубоко, силны звук начинаје разходити се в околине. Јест он тако огромны, же они чујут држанје во внутри јих тел. Басовы звук рече:

- Они бојет се како зајеци.

Монстр витаје јих тутыми словами. Поздњеје он дује својим носом, а јих плашче начинајут тогда двигати се, како од ветра. Они ничто не говорет, итак дракон каже даље:

- Ты привидно јеси Нахослав, како добро мысљу - он возвращаје се до младца.

- Еее, ыыы, да - Нашко одговарјаје. Јест он велико удивјены. Он знаје, же дракони могут говорити, зато что они сут магичне јестества. Једнако, он никогда давњеје не је увидел таково чудишче. Он мысли, же вси дракони сут грозни, и же потребно јест странити се од њих. Он неустало стоји в такој позицији, да бы могл он быстро избегати.

- Ох, Рароже! Како он јест прѣстрашены! - говори дракон и погледаје на дѣвку. Не зможе он једнако ничто сказати, зато что Фиаломира начинаје говорити прва:

- Моје име јест Фиаломира из Блѣскограда, ја јесм дочерка Перополка и Орлиславы, цара и царице Облеченых Долин. Ја јесм из криланского рода - каже она гордо и гласно, а потом склањаје се к њему. Јашчер погледаје с великим, позитивным удивјенјем.

- Мммм, интересно, мила господжо! Ја низко се вам скланају, царевно! - одговарјаје он - Моје име јест Небодар, ја јесм базилиск. Вы говорите "базилиск краткокриловец". Ја јесм сын... базилиска... и другого базилиска... или... "базилишици"? "Базиилшкы"? - думаје он.

Когда Нахослав слыши слово "базилиск", тогда он быстро скриваје очи. Фиаломира того не делаје, она погледаје на дракона с гордостју, обдивом и интересованјем. Јеј зенице в колору крви блескајут. Она уже не боји се. Привидно јеј подобаје се, же Небодар говори до њеј с респектом.

- Пфф... - дракон смеје се кратко, когда види, же Нашко скриваје се - Бритомире, где ты јеси нашел того младца? Тута жена јест в поредку, но он...

- Хаха! Заисто! Он боји се како мало дете, правда ли? Хаха! - Криланка смеје се велико неелегантно. Нашек погледаје на њу с удивјенјем. Како лицемерно! Како хипокритно! Дракон такоже гледаје на дєвку и мршчи брви.

- Але... ты јешче пред моментом такоже јеси се... ахх! Добро, ја јесм сказал зло, она такоже јест чудна. Бритомире, кто сут тути људи?

- Небодаре, ја јесм тобе говорил, да быс ты пробовал быти за њих милы - торговец кладе руку на чело.

- Ја јесм чудна?! Уражајеш ли ты мене тутчас? - запытываје Фиаломира, а в јеј гласу јест мење и мење пријатељства.

- Ох! Достојна царевна! Како она быстро домысљаје се! - одговарјаје дракон иронично. Фиала затискаје длањи.

- Нахослав... из Белозорјеј... ловитель и војин - младец конечно представјаје своје име.

- Мило ми јест тебе познати! - Небодар кымаје главоју - зашто ты јеси се тако прєстрашил? Јест ли можно тако, что ты бојиш се, что ја буду тебе обрнути в камењ?

- По... помилујте... - одговарјаје Нашко - ја јесм мыслил, же...

- Ах, туто не јест правда! - дракон рече - мы, базилиски, сможемо премењати животины очами в камењ, тут имајеш ты правду, але мы не делајемо тутого несамовольно. Како мы заисто могли

быхмо тогда жити, ако ли мы быхмо имели такую слабость? Како мы быхмо могли погледати в свой одблеск в воде? Како мы быхмо могли жити в нашем базилисковом дружству? Не мыслил ли ты јеси о тутом, војевниче?

- Хмм, туто заисто не имаје никакы смысл... - одговарјаје Нашек немного выше спокојно.

- Ну, истинно! Ја не имам никакы повод, да бы вас в камень премењати!

- Мимоходом - говори младец - вы добро знајете Обычны Језык...

- Ах да! Језык, кторы јест разумливы всим Словјанам без ученја!

- одговарјаје Небодар. Когда он говори "Словјани", тогда он мысли о людском народу, зато что люди за себе користајут имена: *Словене* или *Лудье Словесе*. Они делајут туто заради разумливого језыка, кторы они уживајут.

- Ја знају Обычны Језык, тако како и други дракони, а такоже друге магичне јестества и народы.

- Ну да... просто ја... никогда не јесм имел можност говорити со драконом.

- Ох, не всакы дракон говори тако много како ја! Хахаха! - базилиск смеје се глубокым, басовым звуком.

- Зачто ты с њим беседујеш? Он је мене уразил! - Фиаломира входи меджу јих слова. Она делаје крок в страну Нахослава.

- Але что ты хчеш? Ја тут имам велико интересну беседу! - одговарјаје јеј ловитељ.

- Пхи! - она одвращаје се и с актерским талантом ставаје тако, да бы вси могли увидети како она велико јест уражена.

- Ах, Перуне! Кака немила дѣвчина! - одговарјаје Небодар - Нахославе, помилуј, ја јесм тебе зло оцењал. Јест видно, же ты јеси разумны и остражны војин.

- Пфффффф... - Фиаломира држи руку на руке и даље указуваје, како велико јест уражена.

- А Крилани...? Кто они сут? Тута назва звучи, како бы они имели нешто дружно с крилами. Јест ли то правда? - монстр возвращаје се к Фиале. Она отварјаје једно око и погледаје на дракона тако, какобы јеј погледанје могло палити јашчера в великом, гневном огњу.

- Ја јесм изгубила своју магичну силу, итак ја не имам ничто дружно с крилами. Не интересуј ты се! - одговарјаје она грозно.

- Ојој! Помилуј! - рече Небодар тако, како бы он не имел никаку охоту просити помилованје.

- Але ако ли уже моја сила буде вратити се, тогда ја велико охотно буду сожегти тебе магијеју Прадавного Огња и...

- Фиало, уже... достаточно... - Нахослав входи в јеј слово.

- Тишина! Ја грожу мојему новому врагу! - говори она. Небодар поновно набираје воздух в своје велико тело и дује. Плашч Фиаломиры воздвигаје се силно и изгледаје тутчас она како чрна хоругва.

- Ааа! - кричи она. Дракон наследно-кратно мршчи брви:

- Туто заисто буде велико интересно путованје.

- Каково путованје? - допытываје Нашко.

- Ыкхм, итак, ако ли вы уже јесте спријателили се - начинаје говорити Брит и погледаје на гневну Фиаломиру, ктора грозно позираје на базилиску - тогда ја хчу вам нешто сказати.

Вси гледајут на њего.

- Небодар јест мој пријатељ. Мы јесмо познали се уже давно тому. Ја јесм просил јего, да бы он помогл вам в исканју Облеченых Долин и в транспорту потребных вѣщиј до Белозорјеј.

- Что?! - Фиаломира обдивјаје се.

- Ох! Одлично! Мы будемо ради! - весели се Нахослав.

- Что?! - дєвчина гледаје на Белозорјанина и поновно обдивјаје се.

- Ах! Да! - рече дракон - Брит је просил помоч. Вы хчете најдти старе Облєчене Долины... туто буде тяжело, но... ја буду вам помогти. Правдиво, јест трудно пријдти до скрытој меджу облаками крајины, особливо ако ли вы не имајете крила - погледаје он на царевну, ктора ставаје јешче выше гнєвна.

Нахослав јест шчєстливый. Помоч Небодара буде првы крок к тому, да бы можно было начети искати свет Фиалкы. Можно ли једнако буде просто и легко, да бы најдти туту крајину? Можно ли једнако буде просто и легко, да бы избавити Белозорје?

- Знајете ли како там дојдти, Небодаре? - запытываје он.

- Ах, ја не знају ничто выше, неж вы знајете. Давно тому ја јєсм слышал о прадавној крајинє, ктора одрвала је се од Оси Света, и же потом она је стала схрањєна магијєју, но ја не знају никаке детаље. Много мојих земјаков говори, что туто јест јєдино бајанјє. Бритомир је сказал мнє опис фиаломириногo света и ја быстро јєсм сразумєл, что туто може быти крајина, о кторој ја јєсм слышал в старых поведках. Уверјєно, мила господжа Фиаломира јест из тутого мєста. Ако ли тогда јєј воља јест најдти Облєчене Долины, тогда моје крила служет вам, заради просьбы мојєго пријатєля - погледаје он на Бритомира.

В темности дракон указываје своје крила, кторє сут великє како ветрнє платна за морскє корабы. Крила изгледајут како мешанина крил од птака и летајучєј мыши. Фиаломира погледаје на њє и завиди јєму. Она такоже хтела бы назад имєти своје крила. Слова Небодара поновно распаљајут в јєј срдцу надєју, ктора уже приблизно целком је угаснула. Искра тутој надєјє јест смєста видна в јєј очах.

- Јест ми велико мило, же ты јеси рада из тутој причини, господжо - дракон рече до њеј.

Она гледаје в дол и чује премного емоциј, кторых не зможе оглушити. Румени се она.

- Хм, всечто у њеј јавно јест и одкрыто... - коментује базилиск. Он смејаје се тихо и гледаје на Нашка, кторы полно разумеје о чем он говори. Брит такоже усмехаје се слегка. А дѣвчина стоји срамно, чрвена на лицу. Она чује благодарност, а тута благодарност утекаје из њеј. Она не зможе того скрyti.

- Б... благодарју - каже она неуверјено.

- Туто не јест проблем! - Небодар кымаје главоју - а тутчас идите вы спати, зато что зајутра мы будемо идти одтуд јешче пред свитанјем. Ако ли мы того не сдѣлајемо, тогда в Каменограду људи будут вознести аларм и тревогу, же дракон је прилетел и же јест јего потребно устрелити из луков.

Небодар говори правду. Лепје јест одојдти од Каменограда најбыстро, како можно. Тутчас јест средина ноци, итак они уже не имајут много часа, да бы спати. Кажут они тогда базилиску "до виденја" и идут до дома. Дракон седаје комфортно меджу јаблањами. В темности изгледаје, како бы целком пропадл. Абсолютно не јест можно јего угледети. Нашко погледаје на Фиалку. Она стоји како је стала, чрвени се, але младец види, же внутри дѣвчина радостно танцује. Можно ли јеј житје конечно измени се? Привидно ценно јест понекогда входить в бизнесы Каменограда, принајменје да бы помогти некому, когда он того требује.

- Фиаломиро, иди ты спати. Ја буду помогти Бритомиру приготовить все скринје и мешкы с вещами за наше село.

Раздѣл 14. Ливады

Фиаломира гледаје на велике горы. Она је уже изшла вне градского обранного плота. Дабог уже давно зашел је за највысоке врхы и тутчас на небу видне сут звѣзды. Она хче увидѣти, јест ли тако, же ледовы прстењ вокруг Облеченых Долин је заисто поменшил се немного. На жалост, ноч јест уже глубока и темна, итак ничто не јест видно. Горы сут тутчас целком чрне, а можно јих видѣти једино зато, что оне заслањајут звѣзды. Величество гор јест огромно и мистично. За каменным плотом јест тишина и тајемност. Град спи. Можно јест слышати једино шум далеких дрѣв. Одвращаје се она.

Улица, котороју она је пришла, јест сдѣлана из каменној косткы. Блѣскоград в ночи изгледаје целком друго, неж в дѣнь. Богыња Луна понекогда благослави град својим светлом, але тутдѣнь јест новолунје, Новы, Млады Мѣсец, итак не јест никакы блѣск од неба. В далекости јест можно увидѣти једино великы замок, палац, в котором она живе. Там, при палацу, сут ламповники, људи, ктори разблѣскајут околице во vsаку ноч.

Ламповники сут људи из царској службы. Јихно једино заданје јест нести светло. Они ходет с невеликыми свѣтlickами, а такоже запаљајут статичне лампы при палацу. В свѣтлу тутых ламп Фиала види свој дом. Јест потребно врачати се.

Дѣвчина зауставаје, а од јеј хребета быстро израстајут два орлје крила. Јих разпетје / размах јест приблизительно три метры. Она простре јих и тресе чрно-сивыми перами. Возлетаје она в гору, во воздух, како јастреб, и лети к замку.

Од горној перспективы Облечене Долины сут јѣшче выше красне. Лети она над небеско-бѣлыми домами из дрѣва и камења. Минује она паркы, пусте тргы и улице. Цѣлы Блѣскоград заисто

спи. В неколко моментов она јест уже близко центра града, близко палаца. Види она најпрво великы храм, огромну цркву, в кторој Крилани од столетиј делајут Мразовы Ритуал, да бы оддалити Клетву. Фиаломира јест уже близко дома, зашто тогда не појдти до храма? Она немного поправјаје свој лет и уже в неколко секунд она јест при каменној улици, пред црквију. В тутом месту ходи премного ламповников. Царевна иде в страну храма, кторого двери сут закључене магичным чаром. Будынок јест точно в центру целој крајины. Он јест окружены прекрасными парками и садами. В темности тяжело јест туто увидети, даже помимо многости ламповников, ктори преходет при њеј и поздравјајут ју.

- *До перјој, достојна царевно!*

- *Сильнојих пер!* - одговарјаје она всакому, кого види.

Когда она ставаје пред храмом, тогда будынок неочекивано распадаје се и пропадаје в сивој мгле. Блєскаје светло в колору јасного морја, кторо приходи каковы од ламп. Цела обсредина премєњаје се, а храм вали се с великым шумом на две половины. Фиаломира ставаје прєстрашена. Огромны ветр начинаје вејати. Она одскакаје и пробује возлетети, но из повода тутого ветра она не сможе того сделати. Трудно јест даже воздвигнути ноги. Она слыши различне крикы. Посред њих она одличаје глас матере и отца:

- Фиаломиро! Не! Избегај ты!

- Фиаломиро!

Горы вокруг крајины блєскајут тутчас ненатуралным светлом. Нагло туте горы начинајут западати се, обрушати, подобно како целы град. Велике лавины идут в дол, к долине, нишчет оне всечто, что стоји на јих трасє.

- Фиаломиро! Избегај ты!

- Не! - кричи она - ја буду вам помогти!
- Фиаломиро!
- Фиаломиро!

ᐅᐱᐱᐱᐱᐱᐱ

- Фиаломиро! - Нахослав говори немного выше гласно. Девчина отварјаје очи, од которых текут солзы. Дышаје она быстро и јест целком мокра од пота. Ночна мора. Они сут в коморе на првом етажу дома. Јест дост темно, але од коридора падаје невелико светло. Нашко такоже држи невелику свечу, ктора разсветљаје јего лице. Вокруг јест совсем тихо. Тут не сут никакове камење и лавины, кторе падајут из гор, тут не јест изнишчены храм. Ничто тут. Фиаломира плаче.

- Ја... ми јест потребно помогти јим! - шепче она. Допрва тутчас она чује, же младец држи јеј длањ. Он обимаје ју силно.

- Мы будемо најдти Облечене Долины, не боји ты се. Ја сделају всечто, что ја буду могти. Твоји брати и сестры уверјено чекајут тебе. Ты уже недолго будеш јих увидети - он покушаје утешити ју.

Она не зможе сказати ничто выше. Огромны боль јест тутчас в јеј души. Она не разумеје туто. Помало приходи к њеј спокој. Нахослав успокајаје ју в тутој просты способ, тутыми простыми словами. Страх јест, хот он скриваје се негде в глубине душе. Она дыхаје уже спокојно, плач уставаје. Туто зајмаје неколико моментов, а Нахослав седаје при лежишчу и чекаје, когда дэвка буде целком спокојна.

- Оддыхај, одпочивај. Зајутра мы возимо се... - вставаје он и одходи. После тутого всего, что она је пережила, она быстро начинаје спати наново.

- *До лыўоду óкаг'онт табæ сæт сьераку...* - шепче она јешче.

Что? Нашко уже је слышал једно-кратно велико подобне слова. Туто звучало је како... поздравјенје од жрице Доброславы в Белозорјах. Фиаломирина версија тутых слов јест једнако... друга, странна. Она сказала је туто абсолютно в својем способу. Нахослав уже привыкнул је до того, како она говори. Она најчесто усилије говорити тако, како други људи. Једнако тутчас она целком оставила туто. Јест ли то зато, же она јест уморјена? "Лыуоду", туто слово звучи како... "ливады", а "ливады" јест синоним за "пољаны"! Туто јест слово, кторо он безпрерывно забываје! Он такоже не зможе припомнети собе того, како јест потребно одговорити на туге слова. Одкуд Фиаломира знаје тутој поздрав? Је ли она јего услышала? Але како... когда? Јест ли можливо она увидела је Доброславу? Или можно Нашко јеј туто сказал случајно, и тутчас то не паметаје? Туто јест велико чудно. Или можно в тамтој момент Доброслава је сказала нешто целком друго? Туто зајмливо реченје чрез долги час гости в јего мозгу. Нашко думаје.

Фиала понекогда говори куриозне вечи. Она имаје нетипичны акцент, употребјаје она слова, кторых Нахослав не знаје. Итак, највыше правдоподобно јест, же туто, что она је сказала јест... поздравјенје из Облеченых Долин...

Але одкуд тогда Доброслава знала бы туге слова? Јест ли возможно, же тута чудна, стара жена... знаје нешто об Облеченых Долинах? Или можно знаје она некого, кто знаје Долины? Туге конклузије идут велико далеко. Из другој страны... туто реченје не је звучало како случајне слова, кторе можно јест просто

измыслити. Фиаломира и Доброслава сут изкористали једно неслучајно реченје, в неслучајном, подобном контексту. Саморазумно језык је был различны, але помимо того туте реченја звучали велико подобно. "Нехај... ливады"? Како то јест?

Псова кров! Тако просто реченје, но он не може јего запаметати. "Нехај... пољаны... разширјајут..."? "Нехај..."?

Раздэл 15. Белозорје в снегу

- Каке поľаны? Чта ты говориш? - кричи Фиаломира. Капуца од плашча ўже даўно не јест на јеј главе. Тутчас она имаје силны вѣтр во власах. Небодар лети с великоју быстростју. Они сүт тутчас около једин километр над земјеју.

- Ја не памѣтају! Но ты јеси сказала нечта, свезано с некакымы поľанами!

Фиала абсолютно не разумеје. Кымаје она главоју. Западно Владство из тутој перспектывы изгледаје прекрасно. Врхы зеленых горок понекогда јешче скрывајут се в снегу. Дрэва стојет спокојно, а бедне, невелике, младе листы не могућ закрывати внутрност лѣса. Они понекогда впадајут в облакы, а тогда попелава мгла закрываје јим целы поглед. В тутых моментах дѣвчина вышѣ силно стискаје појасы, кторѣ они држѣт, да бы не спасти в дол. Базилиск махаје крыламы, а јегове велике, тврде пера свистајут во вѣтру. Дракон имаје облечѣне велике сѣдла, в кторых сѣдајут младец и младица. Нашко сѣди взадү, а Фиаломира спредү. Она одпирала се, же необходимо она хѣ сѣдати спредү. Не смогла она заисто обојдти такој можности, да бы гледати целы свѣт од высокаго погледа.

Кожа Небодара може измењати колор. Он имаје сѣм метров долгости, ако ли одгыбаје он просто свој хвост. Он немного овиваје своје чѣтыри ногы, двѣ ногы спредү сүт вышѣ малѣ неж двѣ взадү. До јего хребѣта и двох стран сүт привѣзанѣ скринје, невелике крабкы и мѣшкы с јѣданјѣм. Они всѣчто туто несүт до Белозорјеј, кторѣ ўже сүт виднѣ на горизонтү. Далеко, далеко за невеликымы горкамы јѣст можно увидѣти поглед, кторы цѣлком не годи се с обычајнымы, младо-весновымы крајинамы. Вот велике, сивѣ облакы, а под њымы бѣла, полна снѣга тѣриторија.

- Вот јест и Вечна Зима - каже Нахослав тихо.

Тутој поглед тыкаје срдце Фиаломиры. Колико силы Белозорјани требуют имети! В јеј крајине Клетва Мраза не сегаје даже градов и сел, итак јест можно спокојно жити. Тут, вместо того, всегде јест снег. Вечны снег! Како тяжело јест сељанам жити тут? Она јих обдивјаје. Велико хче она познати сакогo чловека, кторы живе в тутом малом селу.

Со саком наследным километром ставаје выше и выше хладно. Недолго позднеје начинаје се снежити легко.

- Нахославе, кде? - допытываје дракон.

- Видиш ли ты тамтој малы лес? И тамтој будынок при дрѣвах? Најпросто буде, ако мы будемо приземјати се негде там!

- Добро, ја не буду подлетати замного близко, да бы не страшити жителѣв.

Јих лет обнижаје се. Тутчас околина изгледаје како в срединѣ зимы. Из повода снега не јест можно замного увидѣти, лѣдва лес, над ктором они тутчас летајут. Недалеко од леса јест мала вес, неколико дрѣвѣных домов, кторе стојет вокруг пустого, централного места. На позадју јест јешче немного выше сељанских домов / халуп. Около села јест област, ктора в нормалном случају јест привидно поље, на ктором Белозорјани сејут пшеницу и јечмењ. В том часу оне не сут употребјане, и скрывајут се оне под снегом.

- О, там ја јесм давнеје често ловил! - Нахослав указываје околичны лес.

- Там? - допытываје Фиалка.

- Да! Једно-кратно ја аж јесм разставјал магичне пасти, једнакове како тутѣ, в кторе злочинци хтели сут нас похытити! - кричи он до њѣј. Снег снежи выше и выше силно.

- Ахх! Тогда ты знајеш тутѣ пасти!

- Да! Одтуд ја јесм знал како јест потребно јих искључити. А в једин дењ ја јесм смогн похытити в таку паст некакого д... - он задрживаје глас.

- Что? Что јеси ты похытил? - питаје царевна интересовано.

- Младче, не јест возможно похытити дракона в нешто тако - одговарјаје Небодар, кторы јест несносно домыслны.

- Ех, да, правдиво ја јесм нешто похытил, но тогда туто избегло...

- Ах! Итак ты не јеси похытил, хаха! - базилиск смеје се - тогда заисто то је могн быти дракон. Он без проблема разрвал паст и освободил се.

- Хмм... итак ја јесм добро мыслил! - рече Нашек.

- Одкуд знајеш ты, что туто је был дракон, ако ли ты јего не јеси увидел? - допытываје Фиаломира.

- Тишина! Уверјено туто је был дракон! - одговарјаје ловитељ. Он јест раздражњены.

- Ох да! Ты јеси разгромитељ драконов! - говори дѣвчина иронично и смеје се.

- Ја знају лепје!

- Но, младче, једино уважај на Лѣшија. Ако ли Дух Леса увиди, како ты ловиш животины, тогда он не буде имети никаку ласку за тебе! - рече Небодар поважно.

- Спокојно, ја јесм велико остражны. Туто было једино једно-кратно. Ако ли иде о ловјенје зверев, тогда ја јесм традиционалист - одрекаје Нашко спокојно. Чест и достојност ловитеља он имаје записане в срдцу. При огромној љубопытности.

Небодарова кожа измењаје се в јасны, небеско-бѣлы колор. Можно тутој камуфлаж буде добры за то, да бы не безпокојити Бѣлзорјанов. Хот из другој страны Нахослав добро знаје својих земјаков. Знаје он, что в моменту, когда они будут приземити се,

тогда в неколко секунд позднеје, некакым чудным способом, сместа будут пријдти до них туте мале и пытливе...

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

- Дети! - Нахослав гледаје остражно. Небодар стоји немного даље, за складишчем на зрна, до которого ловитель и Фиаломира од неколко минут носет мешкы и невелике скриње. Царевна в тутом моменту несе некакы малы мешек, а Нашко изходи извнутри складишча. Они видет тутчас дети, кторе быстро бежет к ним. Девчина приставаје при Нахославу. Их кожене обувкы тонут в снегу. Они даже не смогли добро формовати трасу до складишча. Jest јим велико тяжело да бы ходити посред мраза. Они остражно гледајут всакы крок. А дети, в противности к ним, бежет быстро в јих страну, целком не гледајут они на белы, высокы снег.

- Нахославе! Нахославе! - кричет они из далекости. Они добро знајут, когда jest потребно пријдти. Всегда туто знајут. Небодар за складишчем, на всакы случај, делаје свој камуфлаж јешче выше белы. Он знаје, же дети могут просто јего бојати се.

- Идут помочники! - говори младец до Фиаломиры. Она радује се, когда види, же дети идут к ним. Они сут први Белозорјани, кторых она буде познати!

Дети начинајут разумети, же заједно с Нахославом jest некакова незнајема особа. Они начинајут иди выше помало. Их jest седм, једни сут старејши, други младши. Најмлада, Малинка, имаје пет лет. Когда громада нормално иде, она требује бегти. Jest она најменша из них. Најстары jest Кресислав, кторы имаје дванадсет (12) лет. Он иде спреду. Jest он највыше одважны из

целој банды, а јегове идеје и засмешкы тако велико подобајут се другим дѣтам, же Кресислав неформално је стал јих главник. Вот он тутчас говори к Нахославу:

- *Съдорвъ!* Добродошли, Нахославе! - Кресислав користаје традицијны поздрав.

Знаје он добре обычаје, заисто.

- *Бждьте съдорви!* Како вы јесте? - одговарјаје ловитель и поправјаје свој лук на хребету.

- Всечто јест в најдобром порядку - рече дѣтинскы главник в исто војинскы способ.

- Бабица је пытала о тебе. Ты требујеш пријдти до њеј! - говори једно из дѣвчет.

- Ој да, конечно! Ја буду наведити ју недолго! - Нашек усмехаје се. Он заисто имаје немного бизнесов до старој Доброславы. И можливо јест, же не једино до њеј. Можно јест, что други сѣљани такоже слышали сут нешто об Облеченых Долинах.

Једна из дѣвчинок изходи напред. Под јеј зимовым чепцем имаје она долге, чрне, сплетене власы. Она бѣжи к Нахославу и силно обимаје јего.

- Братче! Братче! - кричи она и ховаје лице в јего плашч. Фиаломира погледаје на дѣвчину чујно. Дѣте јест радостно и очаровательно. Имаје оно рукавице из волны, кторыми покушаје она обимати Нашка.

- Вранка! - ловитель такоже обхвачаје ју силно - јеси ли ты была послушна родитељам? Јеси ли ты помагала јим в дому?

- Мхммм! - кымаје она главоју и скриваје се в јего плашчу. По долгој тишине, в кторој учествовали вси дѣти, Вранка погледаје на незнајему жену. Девочка имаје очи в пивном колору, тако, како Нахослав. Фиала види тутто. Тутчас она примечаје, же јест она подобна до младца. Итак, Нахослав имаје прекрасну,

великолепну, малу сестру! Дівчинка румени се и погледаје на свого брата.

- Нашек! - шепче она - а буде ли тут дама твоја жена?

Фиаломира слыши туто и моментално румени се, а мраз ставаје за њу целком нечујемы. Хче она нешто сказати, но абсолютно не зможе давати из себе никакы глас. Туто чудно реченје, кторо Вранка је сказала, тыче јеј срдце, како огњена стрела. Туто је было нагло и некомфортно.

- Ч... что? Не - Нашко такоже изгледаје, како бы он чул некомфортност - Вранка! Тако не јест можно!

- Помилуууууј! - одговарјаје она невинно. Она пушчаје брата и приходи до царевны. Фиалка стоји и румени се.

- Ја јесм Искримира, нахославова сестра! - говори Вранка гордо.

- Ф... Фиаломира, буд здрава!

- Ја љубју мојего братка и нікому ја јего не дам! - усмехаје се она, а потом... обимаје дівчину једнако, како Нахослава.

- Но... ја не имам намер... да бы... - царевна неустало румени се и не знаје како одзвати се.

- Фиаломира! Како красно! - друго дівче из громады говори радостно и приходи к њеј - како цветы, фиалкы! Ја такоже бых хтела тако име!

Јеј име јест Урошка. Имаје она шест лет, јест дост висока. Ставаје она пред Фиалоју. Она имаје јасне власы, кторе изходит из-под јеј чепца во всаку можливу страну. Јест она облечена в великы плашч. Имаје она долге руки, а на јих концах сут велике рукавице. Она немного изгледаје како пољно страшило. Около шије имаје она облечены долги, бордовы шал, кторы изгледаје како работа бабице. Она изгледаје тако радостно и мило, же Фиаломира чује жаркост в души.

- Ну, исто туто не јест од фиалок, од тутых цветов, але... -
царевна начинаје говорити. Она чује се несручно.

- Ја такоже бых хтела тако име! Можно моји родитељи будут
согласити се и тогда ја буду јего пријети в ритуалне сплетины! -
Урошка радује се и одвращаје се до других дети. Мала Малинка
такоже изходи в страну Фиаломиры.

- А ако ли туто име не јест од фиалок, тогда од цего, длага
господжо? - запытываје она неизразно. Когда она иде к Фиалке,
тогда близ упадаје в снег. Царевна реагује интуитивно и делаје
крок в јеј страну, да бы помогти тутому бедному јестеству дојдти
до њеј. Приседаје она, а Малинка делаје до њеј најкрасны усмех,
какы она може. И једночасно смркаје носом и утираје јего о
рукав плашча.

- Дети! Господжа јест из велико далекој крајины и она буде вам
поздњеје всечто сказати - рече Нашко - поможете вы нам с
тутыми мешками, добро ли? Ветко, Кремень, Креску, Бубличе,
појдите вы со мноју!

Он зове хлапцев, ктори до тутого момента стојет взаду.

- Тут, за складишчем... јест... а, исто - ловитель припоминаје себе,
да бы сказати детама о страшном Небодару.

- Нашку, а где јест тутој дракон? - запытываје Кремень, пегаво
дете, с очами в колору пива, чрными власами и великым носом.

Ловитель мрщи чело. Одкуд они туто всечто знајут?

- Итак, ја јесм стал одкрыты! - говори железны глас, кторы могл
бы важити тысяч (1000) килограмов. Але никако дете не босји се.
Вместо того цела громада быстро бежи за складишче.

А там на невеликој пољане скриваје се огромны базилиск.

- Ја јесм Небодар! - говори он, когда дети приходет к њему.

- Велииииики! - кричи нахославова сестра, Искримира.

- Огромны! - рече живо Кресислав. Два брата, Ветка и Кремень приближајут се остражно, да бы доткнути драконској коже.

- Господин Небодал јест огломны! - мала Малинка разпростираје своје дробне ручкы.

Все діти підходить до базилика. Єдино стресовані Бублик стоїти взад, и долбе в носу. Небодар стає в шикарної позе и делає остражны обрат, тако, да бы случајно не одвезати багаж. Діти сут очаровані и абсолютно не боїет се дракона. Нахослав їст слегка тревожны, из причини їх легкодушности. Но знає он, же огромна, дітинська љубопытност їст тако їхно, како и єгово своїство.

ፀሐይ ስላሳ

После около тридесети (30) минут целы товар јест уже в складишчу. Все стојет тутчас в средине древеного будынка и кончајут размешчанје предметов тако, да бы был порядок. Склад јест дост великы, и полны различных скриней, крабок, мешков. Саморазумно, близ всяка скринья и всяка крабка јест тутчас пуста / праздна, кроме тутых, кторые они сут привезли со собою тутдень. Зрна, бочки и барелы с пивом, а также всечто потребно, уже давно јест в сельанских домах. Там люди приготовили сут коморы, да бы пшеница не размокнула се, да бы пиво не замрзнуло. Једино скринье с мясом остали в складишчу. Замрзло мясо не гније. Всечто, что јест потребно, они делет се между собою, једни с другими.

Дети стојет при једној крабке, и помимо мраза они од-облекајут своје рукавице и чепце. Они починајут једати скрете в крабке, сладке, овсове колаче. Бритомир заисто добро

знаје, како товары сут цѣлком неабходиме за Бѣлосорјанов, итак из того повода в скринѣх и мешках такоже јѣст неколко пакетов со сладкостами. Истинно, в селу јѣст дефицит сладкостіј, из тој причины, что громада дѣти быстро зможе локализовати все колаче, кторѣ Нахослав и други привозет до села. И такоже они смогут быстро все тутѣ колаче сјести. На шчестјѣ они јѣшче не смогли најдти...

- Не, Бублик! - каже тврдо Нахослав до хлапца, кторы из мешка изимајѣ стеклену банку. Ахх, једнако они смогли најдти - оставите вы тој мед. Что ваши родители будут користати, да бы сладити компот и поливку? Како они смогут упекти вам выше колачев?

Бублик стоји со банкоју в руке и гледајѣ на ловитеља. Имајѣ он нос чрвены од мраза. Он гледајѣ таким способом, како гледајѣ невинны кот, кторы пред моментом разбил драгоценне талирky. Гледајѣ он својими небескыми очами на Нахослава. Јего велико чело такоже начинајѣ чрвенѣти од хлада. Јегове кратке, јасне власы разходет се во всаку страну. Он имајѣ отворјѣне уста. Другѣ дѣти цѣлком не гледајут в јих страну. Они живо бесѣдујут о нечем и јѣдајут.

- Еххх, добро, возмите јѣдну банку. Но не жрите смѣста тутого меда, да бы ваше желудкы не болѣли! - напоминајѣ Нахослав.

Кресислав, главар дѣтинској банды, скрыто погледајѣ цѣлу ситуацију, с надѣјѣју војенној жртвы. Цѣла медова банка! Како красны плен!

Бублик изимајѣ мед, а јего лице не изражајѣ никаку емоцију. Фиаломира гледајѣ на дѣти и ничто не говори. Нахослав види, же јѣст меджу њими невеликы свез, а види он то, саморазумно, во фиаломириных очах. Гледајѣ она на тутѣ невелике јѣстѣства, кторѣ јѣдајут тутчас сладкості. Јѣст видно,

же внутри души Фиала гори. Она је увидела, же Нашко гледаје на њу и одвратила се. Она говори:

- Ако ли вы тако велико љубите колаче, тогда ја буду јих вам сделати, ако ли буде можливост.

- Сможете ли вы? - запытываје Кремень.

- Ја думају... же да.

- Колаче од Фиаломилы!!! - Малинка воздвигаје ручкы. Јеј мале уста држет два сладке колаче.

- Јасны Перуне, але они сут лакоми... - рече Нашко - Дѣти!
Идемо! Не хчемо мы замрзнути!

Ветка быстро закрываје крабку и бере ју со собоју. То буде
јих запас!

- А ако ли некто из вас мед ми буде красти, тогда ја скажу Небодару, да бы он пременил вас в каменне статује! - страши јих ловитељ.

Банда избегаје до села. Јих смех помало пропадаје, а остаје једино ехо. Фиала и Нашек небыстро иду в страну древеных, белозорјанских домов. Јим јест тежко / трудно иди чрез снег. Одкуд заисто дети имајут тако много силы, да бы тако просто бегати наскроз белого мраза?

- Ја буду чувати тут! - кричи одважно базилиск. Он кладе се комфортно в снѣгу, подпираје главу о предне лапы и закрываје очи.

- Хвала, Небодаре! Ако ли тобе буде нешто потребно, тогда зови
ты мене! Ја пријду в пополдењ!

ፀሐይናግሥት

Дабог јест тутчас највысоко на небу. Яегово светло преходи наскроз снеговых облаков, кторе неустало obleкајут Белозорје. Снег тутчас не падаје, но облакы целы час закрывајут небо. Село јест заправду невелико. Тут живе можно сто (100), сто двадесет (120) људиј. В средине села јест невеликы простор, на котром расту два дрэва. Једно јест мала брэза, ктора имаје размер чловека. Стоји она под огромным, великым дубом.

- Брэза јест симбол нашэј белозорјанској земје. В недалеких лесах јих тут расте прэмнога. Когда ты изојдеш из села вечером, тогда зорја на небу изгледаје прелепо - рече Нашко, когда они прихадет до центра. Приставајут они в средине под дубом. Ловитель указываје западну страну.

- Видиш ли ты колико там јест брэз? Когда Солнце заходи за хоризонт, тогда вечером светло преходи наскроз тутых белых дрэв. Одтуд заисто јест име "Белозорје". Саморазумно тутчас имајемо Вечну Зиму, итак всечто јест бело - говори он смутным гласом.

- А дуб? - запытваје дэвчина.

- Дуб јест саморазумно симбол Короны Всесвета, оси Земје.

Фиаломира гледаје в гору на велико древо. Дуб изгледаје велебно, мистично. Яегове безлистне веткы држет тутчас прэмнога снега. Помимо того, древо јест силно и крепко, не погынаје се под множством снега. Дэвка примечаје, что недалеко од њих, малы, белы павук вије и сплетаје своју сет. Задрживаје она дых. Неразумливы страх парализује ју. Она не може бојевати с тутым.

Животинка работаје трпеливо, да бы изтворити павучину. Павуковы домок јест тутчас покрыты снегом и яго јест можно просто увидети. Он јест около петдесет (50) сантиметров над брэзоју. Неочекывано невеликы фрагмент снега одрываје се од

дуба и падаје в павучину. Јеј структура нишчи се, а снег спокојно падаје на брезу. Фиаломира тресе се од страха.

- Идимо мы одтуд - проси она - ја заисто замрзају.

Вокруг белозорјанского центра сут дома, ktorых двери изходит в страну великого дуба. Недалеко даље јест невелика, дрвена вежа. Дома не стојет равно, једне сут ближе, друге даље. Оне такоже не складајут полны круг. На запад од средины села јест простор, и привидно то јест вход до Белозорјеј. Там јест тој брезовы лес. Возможно, что под снегом јест траса за повозы и коњев. Можно такоже, что невелике трасы идут од дуба до домов. Једнако, тежко јест одгадати јест ли то правда, зато что всегде лежи дост свежи снег. Јест видно, же сељани регуларно оддаљајут снег, да бы можно было пројдти. Једино неколико малых трас изходи од домов и иде в страну складишча. Дети сдѣлали сут туте трасы.

При без малого всаком дому јест некористајема / неуживајема, обснежена пољана, на кторој житељи сејајут пшеницу. Целе Белозорје окружаје великы лес, од кторого можно јест изојдти једино в јужну страну. Лес јест белы од снега, хот Нашко и Фиалка исто видели сут, же недалеко одтуд из дрѣв растут прве листы. Тут всечто јест друго, всечто јест чудно.

Дома сут просте, дрвене. Од всакого дымного комина изходи темны дым. Једин из домов јест немного выше великы, но они идут в целком другу страну. Дом, до кторого они идут, изгледаје, како бы он был пусты. Хот заисто цело село изгледаје, како бы оно было пусто и како бы никто тут не жил. Једино тутој дым припоминаје, же Белозорје сут живе. Дым имаје аромат зимы, тепла и домового огнишча. Јешче једино неколико-десет кроков и они будут могти разгрети се.

Они јешче не сут пришли, а вот двери отварјајут се. Некака жена, облечена в льнєну сукњу приставаје во входу. Имаје она темне власы, а јеј зєнице в очах имајут колор пива и каштанов.

- Нашко! Сыне! Добродошли! Входите вы! - призываје она јих.

ᐅᐅᐅᐅᐅᐅ

В дому јест милы аромат растлинного чаја. Дом не јест такы, како в граду. Можно јест помыслити, же час тут иде выше помало. Стєны сут просто, необработано древо. Стрєха, такоже из древа, јест подкрепјена такоју конструкцијеју, на котору без проблема можно вскочити. На тој древєној чєсти јест слама, котора изољује дом од хлада. Од внутри, стєны сут подкрепјєне тврдоју, паљєноју глиноју. Понєкдє в стєнах сут малє отворы, в которых сут невеликє, стєклєнє окнє. Окнє, которє цєлком нє годєт сє с цєлым поглєдом сєљанского дома. Онє сут закрытє невеликыми тканинами, которє сут окрашєнє различными декорацијами. Стеклò јєст градскы изнаходок, которы в Бєлòзорјах јєст великє инновација, нєчтò новò, нєчтò обывајно нєупотребимò. Привидно, тутчас стеклò јєст избавјєнјє лудского житја, охрана од страшнòј зимы, которє всакым отвором пробужє војдти до домов. Зима јєст највышє чујєма при подлогє, нò тутој проблем сєљани развєзывают такò, жє они облєкајут великє поножкы из волны. Нашко и Фиалкє такоже имајут јє тутчас на ногах.

Вход до дома сут простє двери, сделанє из нєколìко досок. Вход јєст до обывајној кухњє, в которòј стоји великы стол. Немного далєе јєст глинєны печ, в котором нєусталò жарì сє огонь. Дым идє ко горє чрєз дымны комин. В коморє висєт различнє

декорації, понекторе привидно оддаљајут зле чары. Над печем такоже висет рослины. В часу Вечној Зимы тута зеленина јест привидно выше ценна, неж обычајно. Недалеко од печа стоји мала талирка, на кторој јест немного каше, а такоже напрсток с хлебным квасом. Даже в тако трудных моментах људи паметајут о малых домовиках.

В коморѣ јест такоже неколико малых столов, полиц и различных других мебелѣв. На некотрых стојет разне кухонне орудја, ложки, мешала, коше и грнце. Немного даље сут входы до наследных комор. Из једного с тутых входов изходи тутчас жена, ктора неколико моментов назад је отворила главне двери ловитељу и царевнѣ. Приходи она до стола, а в руке држи велику, мекку покрыву из волны.

- Виджу ја, же вам јест хладно, господжо - говори она до Фиаломиры, ктора сѣди при столу. Жена подходи к њеј и даваје јеј материал.

- Хвала - одговарјаје дѣвчина. Заисто, тут јест велико хладно. Фиала имаје чрвено лице од мраза, а јеј руки целы час обимајут глинену чашку, в кторој јест зеленны чај. Нахослав сѣди при њеј. Вокруг стола сѣдет такоже други житељи того дома: муж с великыми, чрными вусами на лицу, отец Нашка, Семјевит; два брати ловитеља, обадва младши неж Нахослав. Они сут высоки и изледајут велико подобно. Старѣјши, Гостислав, имаје деветнадсет (19) лет и невелику браду, а младши, Всимир, имаје чрне, кратке власы. Имаје он седмнадсет (17) лет. Мати Нахослава седаје при мужу и милым способом погледаје на гости:

- Ну! Разказывајте вы! - рече она интересовано.

Нахослав уже једно-кратно је представил јим дѣвку, когда они сут станули в дверях. Тутчас он делаје туто поновно. Говори

он всецто, что јим јавило се. О путованју до Каменограда, о виденју с Бритомиром, о похыченју јих, потом об избеженју и о битве в граду. Когда он говори, тогда мати изгледаје непокојено. Она привидно могла бы сказати неколико острых слов Нашку, але тутчас в дому јест незнајемы гост. Итак, молчи она, а на јеј лице приходи усмех, зато что јеј сыну не стало ничто зло. Она потом даваје јим тепле, пшенне палачинкы / блины из печа и говори јим једати, да бы имели силу. Нашко разказује даље: о новинах, како он је слышал, наконец говори о том, одкуд јест Фиаломира и како они могут помогти једин другому.

- Царевна... Облеченых Долин? - допытываје отец Нахослава.

- Ох, Семјевите, ты јеси добро слышал! У нас в дому јест царска дочерка - јего жена усмехаје се до нього, а потом тихым але тврдым гласом говори - седи ты элегантно!

Потом она вставаје и начинаје нервозно разгледати се.

- Мати, не безпокоји се ты тако - говори Нашек.

- Исто! Прошу... ја... не... какобы.... - Фиала говори в способ сугласны со својим обычајем.

- Одкуд вы тут, тогда? - допытываје мати с некомфортностју в гласу и врачаје се на своје седишче.

- Ој, ну! Из неба! Из облаков, Деславо! Нашко говорил је туто! - стары Семјевит говори, а јего вусы вијут се. Седи он и држи једну руку на другој.

Јест тишина. Несручна, некомфортна. Родитељи Нахослава стали сут поважни, когда услышали слово "царевна". Фиаломира сместа је туто увидела.

- Ја јесм велико благодарна за вашу гостинност! Туто јест за мене велико важно! - рече она и склањаје легко главу. Јест непокојена, итак она затискаје силно длањи на коленах. Домашно печиво имаје добры вкус, чај јест теплы. В неколико

последных дньев она је познала тако много одличных људиј, хвала кторым она поновно добываје надеју, покој и силу. Јеј очи ставајут мокре од солз - заправду, велико важно!

Нахослав примечаје, что дѣвчина поновно плаче.

- Фиаломире никто не је хтел верити кто она јест, одкуд она јест в нашеј крајинѐ. Ну, ја јесм вам сказал, како ја јесм ју нашел. Итак, туто заисто јест за њу велико важно - младец покушаје верно описати чувства дѣвчины.

- Ты јеси имела велико нещестје - говори старејши брат, Гостислав и погледаје на њу со жалостју.

- Дѣвчино мила! Нехај Лада храни тебе! - кричи Деслава - наш дом јест твој дом! Како тобе јест можно помогти?

Фиаломира плаче. Она даље не може сразумети того, хот од неколико дньев она доставаје много добрости од других људиј. Чује она, же не јест она годна, да бы туто достати.

- Вы уже јесте велико помогли, заисто... - одговарјаје спокојно - хвала вам... за всечто...

- Гост в дом, бог в дом! - Семјевит разпростираје руку - итак, ја иду принести нешто мочно и жарко!

Вставаје он и помало иде в страну једној из комор.

- Ну, хеј! Але не пиј ты в полдењ! - кричи мати.

- Да, да, жено ты вредна! До воджа буду занести, новину преказати! Вот сын мој целы и здравы, је он вратил се после неколико седмиц путованја. Једанје је он привезл! Ну, и нам јест потребно привитати и поздравити нашего госта! Јест потребно некаку забаву сделати, правда то? - отец говори весело.

- Еххх, стары уже никогда не буде изменити се - Деслава кымаје главоју.

- Кде јест Искрка? Јеси ли ты ју можно видѐл, Нашко? - Семјевит игнорује жену и пытаје ловитеља.

- Она была је в складишчу, с другыми детами. Потом они негде пропадли. Ја мысљу, же уже цело село всечто знаје.

Нахославова мати одвращаје се к Фиаломире и запытываје:

- Како там јест? В твојеј крајине?

- Там...? - дєвчина обтираје солзы рукавом од кошуље, ктору она је достала од Брита - там јест прелепо!

И в тутом моменту лице Фиалы начинајут изгледати тако, како Нахослав јешче не је видел. Абсолютна дєтинска радост, он тако могл бы туто описати. Одкогда он ју нашел, она привидно прво-кратно имаје тако лице. Туто не јест ничто чудно, јего мати заисто имаје туто својство, же људи при њеј сут радостни и чујут спокој и удобност. Дєслава јест како богыња поредка, Лада. Јеј милост разливаје се в целом дому. Тутчас јест јешче выше тепло.

Бесєда зајмаје долге часины. Дєнь иде ко концу, а снєг начинаје падати выше строго. Меджучасово, Нахослав и јего брати одходит од дома, да бы помогти отцу в работє.

В концу дња, мала богыња Зорја, жителька најзападној страны свєта, румєни се, когда види она Дабога, бога Солнца, кторы помало приходи до хоризонта. Цело небо на западу јест чрвено, тако како румєнец на лицу Зорје, ктора јест дочерка Луны. Саморазумно, в Белозорјах јест тутчас снєг и облакы, а вечерно, чрвено светло не јест видно. Село јест скрыто в облаках, лежи оно обсыпано снєгом. Всегде јест хладно, всегде јест зима и мраз. Једино из домов изходи огромно тепло. Физично тепло, из печев и огнишч, но такоже духовно - из људској срдечности и милости.

Когда уморјєны Нахослав врачаје се до дома, тогда в кухњи даље јест разговор. Тутчас јест такоже Искримира, ктора уже је вратила се. На столу стоји тутчас неколко малых, отворјєных скринєј и крабок. Внутри сут различне блєсковне декорације и

бижутерија. Жены сут нашли дружны језык. Запонкы, броше, наушнице, везала, а такоже много шитых и преденых украшениј в формах цветов. Всечто туто лежи тутчас на столу.

- Таке? Или таке? - Дєслава указываје неколико пурпурных и розовых цветов Фиаломирє.

- Ја думају, же туте сут највыше близке - одговарјаје она.

- Ах, правдиво, близ како фиалкы, хот заисто немного различне.

Вранка бере цвет в руку. Декорација имаје пурпурне листкы и жолту средину. Дєвче сраўњаје једне с другыми и детаљно јих анализује.

- Да, выше мење тако изгледајут *фиалетникы*. Мој отец велико је луби - говори Фиала.

- Итак, одтуд јест твоје име... - Дєслава замысљаје се.

- Оне сут прєкрасне - захвачаје се Искрка.

Нашек погледаје на жены. Он јест нечисты и мокры од пота, але задовољены. В складишчах јест порєдок, дрєво јест посєчено / порубано и принесено до домов. Трасы сут одснежене, хот снєг наново је засыпаје. Даже Небодар је помогл јим принести товары до домов.

- Ох! Нашко! Пришли вы јесте! - мама радује се - приготовите се вы!

Цєло село уже знаје. Тутдєнь вечером, в највеликом дому будє забава. Тута новина быстро је разнесла се хвала детаь, итак, цєло село уже заисто знаје. Небодар, кторы почиваје тутчас при складишчу, такоже.

Дєслава и Искримира всавајут. Семјєвит входи до дома, одпрашаје своје буты из снєга и тре своје рукы.

- Добро, что Бритомир устројил је нам немного медовины, правда ли? - тыкаје он Нахослава.

- Меджучасово мы јесмо сдѣлали немного једанја - говори радостно Дѣслава.

- Ја могу некако помогти - рече Фиаломира.

- Ах! Исто! - мати погледаје на њу - ја имају мысль! Мы украсимо тебе, да быс ты се тако не одличала од других!

- Ја? Ч-что?

Господыња хватаје руку младице и, заједно с Искримироју, оне три иду в страну једној из комор.

- Ако јест светок, тако потребно такоже светочно облѣченје! - мати радује се.

- Помогу ја! - говори Вранка.

И пропадајут оне. А од коморы јест слышны смѣх и тихе бесѣды.

- Ех, жены - Семјевит кымаје главоју. Но потом он такоже, против својим словам, иде до другој коморы, а једночасно од-облѣкаје кошуљу. Ако јест светок, тако потребно такоже светочно облѣченје. Нашко иде за отцем.

Раздѣл 16. Наша надѣја

Бѣлосоржани милујут светкы и забавы. Можно бы помыслити, же в тутчасној ситуацији не јест јест можно организовати велике пиры и балы, једнако в Бѣлосоржах то не јест правда. В селу људи поступајут подолг обычајного порядка. Итак, сељани празднујут моменты сезоновых измен: весны, лета, јесењи и зимы. Даже помимо того, что не јест никака измена, а в Бѣлосоржах јест Вѣчна Зима.

Једнако, в час Јарового Равноденства, сељани не палет уже сламеној куклы Мораны, да бы не раздражњати смутну Богыњу Смрти, ктора мрази всаку крајину, в ктору приходи. Щедре Годы - Зимовы Солнцеврат, је стал выше достојны светок, хот он даље имаје једин елемент, кторы јест натуралны за Бѣлосорје - многост алкоголя. Всаки праздник јест тако богаты, како јест можно, а на столах јест много једанја и питја.

Нахослав и Семјевит сут уже пришли до дома воджа. Они обадва сут облечени в шикарне, бѣлосоржанске облеченја. Их легке, љнѣне кошуље украшене сут в орнаменты, кторе изгледајут како брезове листы и цветы. Они имајут чрне ногавице и чрны, везаны обув. Семјевит је обвезал кошуљу фрагментом белого материала, а Нахослав облекл је свој кожевы појас, од кторого предже был одјел меч и мѣшек. Он имаје власы свезане везалом, како обычајно.

Дом сељанского главара јест выше великы и обширны, хот в разкладу дост подобны до дома Нахослава. Комора за једанје може поместити даже и сто људиј, а то јест достаточно. Неколико људиј, ктори такоже сут облечени в бѣлосоржанске одѣвы, готовет тутчас столы и једанје за забаву. В дому јест забавовы аромат: печенја, теплого, паљеного древа и дыменого једанја. Некакы

муж несе колбасу, другы глядаје коликост фляшек с вином, третји покушаје отворити бочку с пивом. Јест гласно. Жены кладут на столах глинєне талиркы и чашкы с различным једанјем. Тут сут сушене овоче / плоды, варјене компоты, кысла зеленина и грибы. Једа јест целком зимова, тяжело јест најдти нешто свеже. На столу јест всечто, что јест схрањено од гнитја: кыселины, једанје с оцтом, джемы, бєле и жолте сыры, дымјене и сушене месо и рыбы. Једино хлєб, каша и сладке колаче сут свеже. Аромат јест заисто одличны. Од кухонного печа, ktorого функција тутчас јест даванје тепла, иде пријетно светло. Блєск огнишча танцује в целом дому, заједно с огњем малых свєч.

В коморє стоји шєст столов, кторє сут разложєне в три реды. Всакы из њих вокруг себе имаје много сєдишч. На столу в срединє стоји доска с печеноју дикоју свињєју. Нахослав глядаје на звєра. Он думаје, же свињи јест некакы недостаток. После момента он разумеје, же у свиње в устах не јест... јаблоко, кторо је было за њего тако обычно. Одкуд једнако взети јаблоко во Вєчној Зимє? Тежко јест такоже привезти некаке јаблка из града. Одкуд заисто взети јаблка в зимовых запасах / резервах? Кухар, једнако, заисто усиловал је сделати всечто, что он могл. И он смогл премного. Дика свиња на доскє изгледаје прєлєпо, а аромат јест прекрасны. Јаблоко јест јаблоко, але одкуд они имајут туту свињу? Јест ли можливо, же она јест животиνα, ктору Нахослав смогл уловити јєшче давно тому? Младец думаје о тутом и погледаје на свињу. Јему јест недостаток ловјєнја в лєсу. В куту коморы присєдајут сєљански музиканти и они настрајајут своје инструменты. Комора исполњаје се првыми, немного кривыми нотами.

- Нашко! Добродошли! - говори до њего стары муж, кторы подходи к њему. Имаје он сивє власы на брадє, јест лысы и дост

низкы. Може он быти немного выше стары неж Семјевит. На белозорјанску кошуљу он је облекл кожене элементы охранный броње. Другу чест обранного облеченја држи он в руке. При појасу он имаје привезаны краткы меч. При јего возрасту туто оружје изгледаје огромно. Вот јест војевода, главар малој белозорјанској "армије" - Војемир.

- Поздрав, војеводо! Како вы јесте? - одговарјаје ловитељ.

- Ну, видиш ты, ничто ново. Стражеванје, тренинги, и споры с Каменоградом.

- Со главным градом?

- Ну, видиш ты, на жалост да - одрекаје он - ја јим не јесм враг, војинов могу ставити в службу, ако ли јест потреба, тогда помогу, буде потребно зашчичати и бранити, тогда буду зашчичати и бранити. Но, нехај они, јасны Перуне, лепје туто всечто организујут, зато что мы не можемо сделати ничто смислно.

- Что туто значи?

- Паметајеш ли ты, неколико месецев назад, тутој конвој, кторы је привезл товары?

- Да, ну да.

- Он је был последны.

- Ну да. Ја исто не знају, что туто измењаје, але да.

- Нашко... последны - бојец гледаје очи младца - потом ничто. Никакы посланник, хетман, никаке новины, ничто.

- Ничто? Ја јесм мыслил, же мы јесмо в сталом контакту с Каменоградом. Ја јесм был в граду, говорил јесм ја с различными људами. Западно Владство знаје, же над Белозорјами јест Вечна Зима. Ратуш не је о нас забыл, људи мене в тутом уверили.

- Ну, видиш ты. Најпривидно имајут они некаке важне вечи, зато что они не сут ничто прислали од неколико месецев. Можно они

будут себе о нас припомнети по том, како ты јеси там был? Ех, а давнје туто тако добро је работало. А мы имајемо људи, котрым потрібно јест давати једанје, домы, кторе јест потрібно огрети, војевников, котрых јест потрібно орудовати.

- Добро, же суседне села помагајут нам...

- Ах, ну, видиш ты. Прости људи сут велика помоч. Ако ли бы они не посылали нам транспортов, тогда мы привидно быхмо не могли тут жити. Како мы јим будемо одплатити за туто - кымаје он главоју - но, але да. Буде добро. А ты? Имајеш ли некаке новости? Нашел јеси ты некаке информације?

- А, ну, видите. Можливо јест, же ја знају како јест нам можно помогти - одговарјаје Нашек в тајемны способ.

- Что? Говори ты! Что јеси ты познал? - стары војин интересује се и приближаје к њему.

В том моменту двери од дома отварјајут се, а из темности и мраза изходет три персонаже в зимовых капуцах. Около јих плашчев јешче танцује мраз и снѣг. Два бежеве плашче, једин великы, другы малы, облекајут Деславу и Искрку. Чрно-небеско облеченје јест плашч Фиаломиры. Двери закључајут се, а жены од-облекајут покрыва.

- Ох, Драгоценна Ладос! - Војемир тыче ловителя в руку - Нашко, кто јест она?

- Она? Наша надеја... - одговарјаје младец. Јест тишина.

Фиала изгледаје тутчас како родна Белозорјанка. Девчина имаје белу, льнену кошуљу, подобну другим људам, с брезовыми орнаментами. Кошуља лежи свободно на јеј худом телу. Изгледаје она, како бы была замного велика, хот из другој страны туто додаваје девчине очаровательности. Сподница такоже јест једнака, како у всех других жен. Бела, обычајна, равна, украшена подобными листьями и цветами. Тепле ногавице

в колору снега скрывајут ноги и одразличајут се од чрних, малых, немного старых обувок. На дробну фиаломирину прс падаје округлы нашијник, ktorого фигура изгледаје како Солнце, кторо заходи. Туто јест дрвены симбол богыње Зорје. Девчина в бедрах јест прѣвезана чрвеным везалом, кторо спреду имаје оздобну везку. Јеј власы сут сплетене в долгу плетенку, ктора јест свезана тамтым чрвеным везалом, кторо она је купила на каменоградском трговишчу. Тута чрвеност естетично дружи се с колором јеј појаса и очіј. А кромє того јешче једна ствар различаје ју од других жен: невеликы венец из шитых, пурпурных цветов, кторы Деслава је вплетла Фиаломире во власы. В једном моменту Нахослав примечаје, что он замного долго гледаје на Фиалку. И једночасно он не хче прѣставати туто делати. Ако ли бы он прѣстал погледати, тогда он бы не смог увидѣти детаљев, кторе он исто прѣмного хче увидѣти. Девчина имаје дробне, слегка отворјене уста. Јеј лице јест румѣно од мраза. Свободна чест јеј власов падаје на јеј рамена, и издаваје се, же кричет оне: "гледајте на нас! Обдивјајте!". Он даже смог увидѣти неколико малых пег, кторых предже не је угледел. Јеј лице он види тутчас детаљно. Очи Нахослава плавајут тутчас в морју погледов, тонут оне под лавиноју образов. Туто заисто сут чары. Туто требујут быти чары. Уверјено! Фиаломира знаје магију, она имаје немного чаровној силы. Туто не јест можливо, да бы она ју тутчас не употребјала. Просто заклинанје, быстра рыма, некака поема, и готово!

В туге неколико секунд младец је увидѣл тако много, како он не је увидѣл в цело своје житје. Он врачаје се до реальности допрва в моменту, когда он слыши глас. Глас тој кончаје абсолютну тишину, ктора је стала, когда жены вошли до дома:

- Добродошли! Људи! Мы поздравјајемо тутдењ Нахослава, кторы је повратил се из путовања, а такоже јегову очарователъну другарицу! - говори водж, Добротех. Имаје он густы, рыджи вус и долге, такоже рыдже власы. Он јест толсты и дост низкы. Јест он облечены в обычајну, белозорјанску кошуљу. Кошуља, једнако, јест немного выше орнаментна и богата. Јест заисто видно, же туто облеченје јест облеченје важного человека. Главар стоји на седишчу, тако да бы вси могли јего добро видети. Воздвигаје он ко горе глинену чашку с пивом. Вси други сељани такоже воздвигајут своје чашкы. Јест јих тут можно деветдесет (90) људиј. Вокруг ставаје гласно.

В том моменту Нахослав примечаје, что он такоже држи подобну чашку с пивом. Когда он ју достал? Од кого? Види он, же Војемир такоже јест немного помыљены тутоју ситуацијеју. Чрез неколико-надсет секунд ловитель... не был достаточно внимательны, да бы примечати реалност вокруг себе.

- Сѣдајте вы! Јѣдајте! Да вам једы и напоја буде достаток! Будислава, лиј ты пиво!

- Тако јест! - из громады људиј кричи весело жена. Низка, толста, чрвена на лицу. Држи она джбан с некакым напитком и лије из њего до глиненој чашкы Фиалы.

- Како јест ваше име, мила господжо? - водж говори даље.

- Ја јесм Фиаломира - рече дѣвчина. Допрва в тутом моменту Нахослав целком повратил се до реалности - приходжу ја из далекој крајины! Можливо јест, же ја знају, како помогти вашему селу!

Људи молчет.

- Како то? Знајеш ли ты како одчаровати злу клетву?

- Знају ја способ!

Добротех гледаје на њу с интересованјем. Потом он позираје на других људиј. Јест велика тишина.

- Моји родители, владатељи Облеченых Долин, знајут магију, и могли бы оддалити клетву. Једнако, ја не имам можност вратити се до мојеј крајины, але благомилы Нахослав сказал је, же он буде ми помогти - рече Фиаломира и румени се. Она заисто добро знаје како говорити до многости људиј.

- Идеално! - кричи весело главар - наш дом јест твој дом! Нехај јест тутчас забава, зато что и повод до забавы јест! Здравје дамы Фиаломиры! *Съдорвје!*

Воздвигаје он чашку и пије.

- Ај! *Съдорвје!* - кричет људи.

- Здравје! - говори Деслава, ктора стоји близко Фиалкы, и усмехаје се до њеј.

Нахослав такоже пије немного. Чрно, силно, сладко пиво. Пиво за јих витанје. Добро, вкусно. Разгреваје оно од внутри, а јего аромат јест тако силны, же јест он уже в целој коморѣ.

- Ах! Нахославе! - водж гледаје на њего. Он даље стоји на седишчу.

- Вот јесм и ја! - ловитељ воздвигаје руку и усмехаје се.

- Кде ты јеси нашел таку очароватељну дѣвчину?

Ну да. Саморазумно. Фиаломира јест тутчас центр. Вси на њу гледајут, вси сут интересовани. Младец припоминаје собе всечто, что он прежил пред тым како привезли се до Белозорјеј.

- Брати! Сестры! - такоже ставаје он на седишче. Људи имајут за њего повагу и респект. За њего, и за то что он говори. Људи молчет - вот јест с нами велебна господжа, дочерка милого цара... - рече он и покушаје придумати име, кторо он је слышал једино једно-кратно - Перо...полка... - он гледаје на царевну, а она слегка кымаје главоју.

Он говори даље:

- ...из Облеченых Долин, посланница из тако далекој крајины, же вы јесте даже никогда о такој крајине не снили и не мечтали! Магично јестество, кторо имаје људску форму и орлје крила! Нешчестливо, упадла је она из својего света, кторы летаје посред облаков. Загубјена искатељица, ктора ишчи помоч за својих брати и сестры, ктори такоже сут проклети магијеју Вечној Зимы!

- Означаје ли туто, же Вечна Зима... - говори водж тихо. Гледаје он на Нахослава и чекаје. Младец говори даље.

- Ритуал Мраза јест чаровны праздник, в ктором зла клетва јест оддаљена. Цар и царица Облеченых Долин делајут туто. На жалост, јих свет јест скрыты в облаках. Најпрво јест потребно јего најдти!

Фиаломира румени се. Јест она немного безпокојена. Она удивјаје се, же Нашко може тако просто о тутом говорити. Она имаје другу изкушеност, и привидно тутчас она покушала бы лгати о јеј правдивој народности. Или не говорила бы она ничто. Тутчас она чује како људи гледајут на њу, чује удивјенје, недоверу. Јешче једин момент и они будут смејати се... јеј прва радост начинаје претварјати се в страх, непокој и смуток. Једнако, тако, како быстро тој страх приходи, тако быстро он пропадаје. Пропадаје в гласном кричанју људиј:

- Да живе царевна Фиаломира!

Водж усмехаје се к њеј.

- Наше село јест твоје село, мила дамо! Да нехај тобе јест достаток! - воздвигаје он пиво в гору и сходи из седишча. Он пропадаје меджу људами, але јего глас несе се в коморе и јест слышимы помимо шума.

Зачто људи сут поверили? Зачто они верет?

- Зачто ты не имајеш орлјих крил?

- Нашко! Погледај ти! - Фиала говори к њему, когда он преходи при њеј. Девка быстро кончаје изпијати своје пиво. Она целы час стоји при входных дверях, хот минуло уже можно тридесет минут. Меджучасово Нахослав је смогл поговорити с воджем Добротехом, с храбрым Војемиром, а такоже је смогл он сделати с Искркоју, и с братами невелику дегустацију једанја. Мала Вранка сказала је тогда, что овсове колаче сут највыше вкусно једанје, тысеч-кратно лепше неж всечто друго, и сказала је она

такоже, што она буде взети со собою једин колач, да бы оставити
јего за домового гнома, кторы живе в јей коморе.

Фиаломира каже до Нахослава радостно.

- Ја јесм собе сделала отворы на крила - говори она и указываје
на свој плашч, кторы виси на вешалке.

- Ч-что ты јеси сделала? - он не разумеје.

- Ну, гледај ты - одговарјаје дѣва.

Младец гледаје детаљно. Правдиво! Новы, кожены плашч в
чрно-небеском колору имаје два отворы. На хребету, при
лопатках. Новы плашч! Привидно и в кошуљи она сделала је
подобне дыры! Но јест потребно сказати, же отворы сут заисто...
шикарне... сделане тако, да бы материал не изнишчил се од того
домашного улепшенја.

- Ах, Велесе! И тобе, дѣвчино, јест дивно, же никто тобе не
доверјаје? - кымаје он главою и смеје се - јест потребно добро
представјати се другим људам!

- Вот, каже туто чловек, кторы представјаје мене људам в такы
способ, же они могут помыслити, же ја јесм бајкова принцеса -
говори она к њему - ако ли бы вси људи были таки, како тут...

- Правда ли? - питаје он и усмехаје се. В тутом усмеху
Фиаломира види гордост и поважање к Белозорјанам. Вокруг њих
јест домашно, радостно и пријатељско. Вси једајут, пијут,
забавјајут се и беседујут. Тут не јест никака недовера, никака
завист / ревниност. Одкуд в других људах јест тако много
злости, тако много ненависти? Тут, на далеком западу, на
хладном северу Владства јест тако спокојно. Даже в часу, когда
селу загражаје Вечна Зима.

- Како ты чујеш се? - допытываје он дѣвчину.

- Хм... исто, ја чују се како в дому... - одговарјаје она.

Одговор на питање приходи быстро, просто. Јешче некакы час тому Фиала не дала бы такого быстрого одговора. Она молчала бы, думала. Тутдењ она јест выше одважна, храбра, смела. Јест ли то из повода тутој атмосфери? Или можно из повода чрног пива? Или можно из повода беседы с мамоју Деславоју?

ᑭᑭᑭᑭᑭᑭ

Пуста, глиненa чашка ударјаје в стол.

- Ха! - кричи Фиаломира триумфално. Она исто чује се тут "како в дому".

После кратког момента вторa чашка ударјаје. Потом људи начинајут радостно кричати.

- Хура! Начемир покорјены! - кричи некто из људиј.

- Ја јесм изиграла! Туто было просто! - говори дѣвчина слегка пијаным гласом и воздвигаје чашку в гору.

Начемир од долгогo часа је был белозорјанскы чемпион, ако иде о быстрост питја. Он је был непокорјены алкохолны војевник, а јего глава је была силна, како никака друга. Он је был најлѣпши. До тутдењ.

- Еггхтхгхтлмххт - говори он нечто неразумливо, а потом јего велико, мускуларно тело падаје в тыл заједно со седишчем. Он был бы ударил се в главу, но некто јего быстро похычаје.

- Проссссто! - рече Фиала. Људи кричет гласно "хура, хура".

А она љуби туто. Љуби, когда јест в центру, когда људи обдивјајут ју. Сила тој љубости јест тым выше велика, чим выше велика јест коликост пива, кторo она је изпила. Дѣвчина гледаје вокруг. Комора јест полна људиј. Вси једајут, пијут и беседујут.

Дика свиња јест уже близ цела сједена. Јест уже поздно. Фиаломира седи при столу, а вокруг њеј целы час јест много људиј, ктори сут интересовани дѣвчиноју: једни питајут всечто, что могут, други прошут, да бы царевна изпила с њими здравицу, третји просто слушајут туто, что она говори. Тут јест целком друга атмосфера неж в Каменограду. Тут Фиала не потребује скривати се, никто не хче сделати јеј ничто зло. Она чује тут пријатељство, братство, тепло, љубов, чује она... тако много добрых емоциј, кторе идут к њеј од всакого човека.

- А скажите вы, мила Фиаломиро, что сут тут Ритуалы Мраза? - запытываје некто. Низкы человек, дост худы, имаје рыдже, кудраве власы. Она предже говорила је с тутым человеком, но даље не паметаје она јего имена. Она је познала тутдењ премного новых људиј.

- Ну, видите... туто јест та... тако... - каже она пијаным гласом и воздвигаје руку. Вси вокруг гледајут јеј движенје - јест треба уставити се... выше мење тако... и потом...

Она указываје на столу кружкы длању. Покушаје она некако описати туто, что она делала је там, в облаках, когда јешче је там жила.

- Но туто не јест... важно... зато что... видите - погледаје она поважно на човека, кторы давал јеј туто пытанје - чарованје... не јест како будованје дома или работа в пољу... Туто јест магија, тут не јест никакы рецепт...

- Хмм, ја не замного разумеју - говори тамтој человек.

- Але зачто вы ми верите, доверјајете? - запытываје Фиаломира, како невинно дѣте.

- Господжо Фиаломиро - говори једин человек, кторы седи близко

- Нахослав поручаје се за вас, прошу не непокојити се тутым.

- Исто! Ако ли Нашко нечто говори, тогда туто јест правда!

- Слово Нахослава јест свето!

Ој, Нахослав јест тут велико славны. Фиаломира је видела на почетку, како просто он је змогл говорити тутым људам всечто. А тута хисторија не јест обычајна. Белозорјани доверјајут се јеј, зато что они доверјајут се јему. Ако ли он доверјаје, тогда они будут. Како прости сут тути људи. Тут, на далеком западу, на хладном северу Владства.

- А јест ли можливо, да бы тутој Ритуал сделати тут, в Белозорјах? - тамтој рыджи человек питаје даље.

- Хмм... ја не јесм... думала о тутом... - рече дѣва - но ја не имам никакој чаровној силы, да бы попробовати...

- Заправду? А јесте ли вы дѣлали туто давнѣје? Туту церемонију?

Фиаломира мысли. Да, она је помагала отцу, она паметаје туто. Она паметаје, когда је дѣлала обред прво-кратно, когда проводила, когда декламовала магичны чар. Она такоже немного паметаје, же дѣлала је туто много-кратно. Ритуал Мраза не јест компликованы. Исто, магија не јест будованје дома, работа в пољу или ловјенје зверев. Магија јест диалог, просьба, поезија. Она такоже не знаје добро, како туто работаје, але знаје она, же туто работаје. Знаје она неколико законов и правил, наприклад туто, же потребна јест сила, или туто, же подобне клетвы подобно работајут, или туто, же јест можно сделати резонанс меджу магијеју и различными предметами. Из другој страны, понекогда јест достаточно да бы измыслити некаку быстру поезију, кратке рымы, и туто такоже работаје. Туту јест недоследно, нелогично. Даже выше! Понекогда не јест потребна поезија, а понекогда даже не сут потребне слова!

Најправдоподобно туто зависи од нечего, что јест в срединѣ человека. Од некакого элемента, кторы јест в души. Ако ли бы она

могла туту сразумети, тогда можно было бы јеј выше просто, да бы чаровати.

Але она знаје церемонију, инкантације и клетвы.

“Можно ли попробовати?” - думаје она, а јеј кров мешаје се с чрным пивом.

Момент позднеје она изјасњаје људам прёмного вечиј: что јест “одкрыљенје” и утраченје магичној силы; како изгледаје јеј родима крајина. Говори она такоже о славных криланских херојах. Људи слушајут с обдивјенјем.

В другој чести коморы Нахослав говори с братами. Они држет глинене чашкы с пивом. Пијут они и бесеђујут.

- Знајеме легенды и хисторије говорет о драконах, о бајковых крајинах, але заисто ничто не годи се с описом Облеченых Долин - говори младши брат, Всимир - что мы имајемо? Неколько описов великих крајин, неколько хисториј односно Перуна и јејо путованја, неколько бајек, да бы страшити дети... јест наприклад туту хисторија о монстру, кторы имаје прёмного очиј в колору јасного морја, и о безумној ведме, ктора изнишчила је своју крајину, а самој себе магијеју помешала в главе. Или нечто тако... ах, ну и јешче сут туту чрне лёсы, але туту јест целком чудно.

- Ах, ну да... чрне лёсы. Но Фиаломира ничто не је говорила о мрачных, чрных древах.

- Ну видиш ты... можно јест потребно пытати в других селах? - говори Гостислав.

- Да, ја јесм имел такы намер. Мы будемо в Белозорјах до зајутра, а позднеје мы будемо летети до разных сел Западного Владства и увидимо мы что људи знајут. Ја заисто не хтел бых летати до Изрвы. Хот из другој страны, можно там јест одговор, односно того како оддалити Вечну Зиму...

- Ну да, але тако и инако то јест Изрва. Там јест тежко, да бы даже прежити. До тутдењ никто исто не знаје како изгледаје тамта крајина - говори Гостислав непокојено.

- И точно зато мы будемо пытати најпрво в селах. Ако ли там ничто не будут знати, тогда мы полетимо.

- Ој, ну тогда добро буде, же вы будете познати там нешто разумно, зато что иденје до Изрвы буде велика тежкост.

- Заисто! - додаваје Всимир - Изрва јест огромна, кде можно начети поисканје?

- Ну да... - рече Гостислав - то јест великы свет...

- Ако ли то може помогти оддалити Вечну Зиму, тогда јест потрібно! - говори Нашко уверјеным гласом. Он не хче никому признати, даже собе, же исто не имаје он никакој идеје, како јест потрібно начети туту акцију.

Гледаје он по целој коморѣ. Фиаломира добро забавјаје се с Белозорјанами. Јест радостна, срдечна и... пијана.

- Ах, брате! Каку прѣкрасну дѣвку ты јеси нашел! - Всимир измењаје тему.

- Нууу! Она даже не приставаје до наших дѣвчет тут в селу! - додаваје Гостислав.

- Зачто вы...? - Нахослав ставаје раздражњены. Он не хче о тутом говорити. Цело село јест покрыто снегом, в лесах не сут никаке животины, кторе можно уловити, јест премного работы, а они начинајут јему говорити о дѣвчинах.

- Ну, тобе јест уже двадесет чѣтыри (24) лета. Вси уверјено мыслет, же ты јеси приведл до села своју пришлу жену.

Нахослав глади чело. Житељи уверјено будут о тутом оговарјати. Але туто не јест јих бизнес. Фиала јест једино... пријатељкоју? Другарицеју? Он даже не је имѣл час помыслити о тутом. Но, Белозорје будут говорити то, что хчут. Вот и јего

судба. Но јему не јест быстро, да бы женити се, хот људи вокруг често говорет до нього, же туто уже јест најдобры час. Але Нашко преферује лес, ловјенје, путованје.

- А вы чувајте своїх бизнесов! - говори он до брати - како јест твоја Громислава? - запытываје Гостислава.

- Громка... - говори брат, а јего лице промењаје се од милого до... кыслого.

- Он недавно је пробовал говорити с њеју - додаваје Всимир - але он стал велико румыны, и забыл он како нормално говорити. Тако, же позднєје чрез три дње он делал всечто, да бы не видети јеј поновно.

- Что? - смеје се Нашек - и ты пробујеш најди ми дєвчину, а собе самому не можеш?

- Ну да! Хаха - смеје се и Всимир.

- А ты буд тихы и зајмај се собою! - каже јему ловитель. Всимир гледаје в своје пиво.

Атмосфера јест тутчас выше густа. Нахослав поновно гледаје на Фиаломиру. Исто, она јест целком друга жена. Јест очаровательна, а мама и Вранка сделали всечто, да бы тута очаровательност была јешче выше силна. Он на момент је забыл, же она даже не јест човеком, како она говорила. Јест ли можливо, же все дєвчины с орлјими крилами сут тако красне? Фиаломира смеје се полным гласом, а јеј лице јест румено од алкоголя.

Можно туто јест добра идеја, да бы иди вне, да бы могла она немного отрезвјати се? Нашко такоже охотно бы охладил се.

- Иду ја давати Небодару немного једанја. Идете ли вы такоже? - запытываје он.

- Да, саморазумно!

- Ја хчу увидети тутого монстра!

Вставајут они и приходет до стола, при ктором седи група људиј, ктори слушајут хисторије Фиаломиры.

- Ја дуууумају... же... пееееесет три - говори Фиала целком нетрезвым гласом.

- Петдесет три (53) лета? Кто вы јесте, дѣвчино?

- Фиала - начинаје Нахослав.

- Хм? - одвращаје се она и жује кусок колбасы. Осталы фрагмент једанја држи она в руке.

- Мы идемо до Небодара, да бы давати му нешто једанја. Идеш ли ты такоже?

- Хм, да! Јасно! - говори она и вставаје помало. Гордо држи она месо.

Јеј очи сут тутчас таке, како тогда, когда ловитель је познал ју в крчме. Јеј очи искрет гордостју и уверјеностју. Она конечно имаје субесѣдников, ктори слушајут ју, ктори сут согласни со всим, что она говори. Возможно, же Белозорјани сут заљубили се в њеј, одкуд они ју увидели прво-кратно. Але никто, заисто никто не љуби јеј тако силно, како она сама себе љуби.

Идут они до изхода из дома. Младци сут взяли со собоју неколико ламп. До њих такоже прикључили се вси дети. Когда Нахослав хче отварјајти двери, тогда, кроме мраза и снега, в дверях поздравјаје јих такоже стара жена. Јест она невелико высша неж Искрка. Она имаје плашч, а на јеј главе јест бела, наглавна наметка, с берзовыми орнаментами. Под тутоју наметкоју, на јеј челе јест можно увидети невеликы сраст од некакој старој раны. В дробној, старој руке она држи просты кыј из берзового древа. Јеј власы сут сиве и долге, а гледаје она на њих глубоко и тајемно.

- Бабица Доброслава! - ловитель витаје ју. В јего гласу јест можно услышати, что он прѣстрашил се јеј.

- Нахославе! *Добро еси пришль!* - поздравјаје она јего.
- *Бжди съдорва!* - одговарјаје он - пришла јеси до нас на забаву?
- А, ну, видиш, ја јесм пришла - каже она и указываје својим кыјем в ночну темност - вот тамтоју трасоју ја јесм пришла.

Гледајут вси в тамту страну. Обычајна стежка. Снег и ничто выше.

- А вы зашто идете в мраз? Облечите се вы тепло! - говори она в такы способ, в каковы говори vsака бабица.

Они не знајут что тутчас сказати. Урошка, правнучка жены обвезываје бордовы шал вокруг шије. Друге дети поправјајут своје облеченја. Даже Фиаломира силно хватаје плашч. Доброслава гледаје ју выше детаљно. Она исто не видела је никого такого в Белозорјах.

- Ах, Доброславо! Она јест... - ловитељ начинаје говорити.
- Нашко! Да бы тебе Велес! Како красно дѣвче ты јеси себе нашел! Исто, добро име ты јеси достал од Семјевита!

Ну, да, саморазумно. Нахослав, то јест "тој, кторы јест славны од најденја", ставаје немного румѣны од тых чудных слов. Једнако, он быстро ставаје неvтралны. Меджу њим а Фиаломироју не јест ничто тако! То јест повод, из кторого он не милује говорити с Доброславоју. Јего срамота, једнако, не јест ничто велико, ако ли сравнити ју с румѣнцем, кторы Фиаломира имаје тутчас на лицу. Дѣвчина јест цела чрвена, а алкоголь в јеј крви посиљаје туту чрвеност. Дети тихо смејајут се.

- Доброславо, тута дѣвчина јест Фиаломира, царевна из далекој крајины, ктора може помогти нам оддалити Вечну Зиму. Фиаломиро, бабица Доброслава. Она јест најстара жена, ктора живе в нашем селу - цѣлком равнодушны Нахослав рече туту традицијну формалност.

- Мила дівчинка, красотка, видно jest, же послушна и добра. В противности до других людий в тутом селу - бабица говори туто и гледаје до коморы, кде сут други люди - дівчина из далекого света, видно сместа - Доброслава гледаје на Фиалку детаљно. Никто заисто не знаје jest ли туто иронично или не.
- Пријди ты некогда на компот, дете - кончаје она.
- Саморазумно, хвала - Фиаломира силно покушаје говорити јасно и трезво. Доброслава привидно не види тутого, але Нахослав целком разумеје, же царевне jest велико тяжело тутчас говорити. Он усмехаје се слегка и одвращаје се, да бы не начети смејати се гласно. Фиаломира види туто и гледаје на нього гневно.
- Доброј забавы тогда, бабицо! - говори младец и пробује обојдти ју в дверях.
- А, да. Хвала, хлапче. Jest добры час, да бы забавити се немного - усмехаје се она широко и наново гледаје на Фиаломиру. Царевна такоже усмехаје се к њеј и иде за Нашком. Цела компанија изходи из дома.

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

Небодар, кторы оддыхаје при складишчу, је был велико радостны из повода того, же млади паметали сут о њем и принесли јему неколико колбас и другого једанја, а такоже чашку пива. Саморазумно, он не је смогл полно појести, але он ничто о тутом не је сказал, а приценил он себе туту доброст од людий. Наконец он поблагодарил всим за једу. Дружина немного говорила је с драконом, а потом, когда мраз је стал дост силны,

они пошли назад до дома. В противности до дракона, људи не имајут драконској коже, ктора јест мразо-имунна.

- Фиаломиро, а ты заисто имајеш петдесет три (53) лета? - запытываје Нашко, кторы од долгого момента пробује анализовати туто в главе. Он држи в руке лампу, ктора ледва разсветљаје снег пред њими. Јест темно и тихо.

- Ха, а ты мене пытајеш колико ја лет имам? Туто јест нељубезно! - рече дівчина уже выше трезво - да. Ако ли ја јесм тут једно лето, тогда да. А ако ли ја добро думају, тогда ја јесм тут около једно лето. Тогда ја имам петдесет три, можно петдесет четири (54) лета.

Она покушаје числити в главе. Дети и брати Нахослава цѣлком не сут тутым удивјени.

- Но, момент, момент! Ты доверјајеш ми, же ја јесм из цѣлком бајковој крајины, же ја јесм имела орлје крила, а тутчас јеси ты удивјены, же ја имам неколико-десет лет? Фи! - смејаје се она - Орлји Људи живут сотки лет, вот правда!

Петдесет три... а она изгледаје како бы имела највыше двадесет четири (24), тако, како Нахослав...

- Ну, але како ја могу тобе не доверјати. Ты јеси привлекла к собе кључ в тамтој тјурме... - говори он, а потом одвращаје се к другим - она је привлекла кључ. Сказала је она некаку кратку поезију, потом сссссссст, и вот кључ, кторы је был неколико метров даље уже јест в јеј руке!

Допрва тутчас на лицах дети и брати начинаје указывати се удивјенје.

- Ај! Сможеш ли ты чаровати? - запытываје дѣтинскы главник, Кресислав.

- Ну, да... значи - Фиаломира рече неуверјено - ја јесм смогла, давнеје. Тутчас ја имам једва малы фрагмент мојеј давној силы...

- Ох, не! Јест ли туто нешто зло? - допытываје Урошка.
- Не, не. Ничто тако. Туто јест... компликовано - каже Фиала.
- Бедна Фиаломила! - кричи Малинка, а јеј ноги ледва могућ иди в тутом снегу. Једин из хлапцев држи јеј руку и помагаје в иденју.

Правдиво, давнеје Фиаломира смогла је сделати выше. Једнако, тутчас даже невелика коликост магичној силы изгледаје како нешто... неможливо, неправдиво, надприродно. Давнеје је было тако, же Фиаломира не имела никакы проблем с тяжелыми, магичными тренингами. Тутдењ... привидно даже не смогла бы она делати просте заклинанја. Проклето одкрыљенје! Јест ли можливо некако јејо одвратити?!

“Можно ли попробовати?” - осталы алкоголь в јеј крви поновно делаје, же она мысли о тутом. Можно ли пробовати?

Они сут уже близко входа до теплого дома. Тогда Фиаломира задрживаје се. Вси други одврачајут се.

- Ја... хм... јешче буду ходити немного - рече она.

Нашко подходи к њеј и даваје јеј лампу.

- Не изгуби се ты в тутом снегу - усмехаје се он к њеј и, заједно с остальными људами из компаније, иде он к дому. Отварјајут они двери, входит, закључајут. Фиаломира оставаје сама-једна, посред темности и мраза, с невеликоју лампоју в руке.

Раздел 17. Слушај, слушај

Светло свеч мигаје в окнах највеликого дома. Оно молчи, а лије се из дома вне, на снег, в темност. Лампа, котору дєвчина држи, танцује радостно, како бы она хтела иди довнотра, до својих светлных братов. И могло бы тут быти целком тихо, ако ли бы извнотра дома не приходили гласы бесєд, криков, певанја, глиненых талирек и чашек. Гласы тутє мешајут се с легкым, пустым свистом ветра. Дых Стрибога, ветр... дєвчина чује јєго допрва тутчас. Он глади јєј лице хладным снегом и мразом. Ах, ако ли бы она могла разпрострети крила, и како птица возлетети в небо! Како бы туто было свободно, како одлично! На жалост, даже ако ли бы она неколико-кратно проклєла, ако ли бы десєт-кратно пробовала, ако ли бы потом сто-кратно ударјала она ногами о земју од гнєва... тако ничто бы не случило се. Она је покушала туто можно тысєч-кратно. Она одкрилила се. Утратила је она силу, магију, стала јалова, пуста, праздна. Јєј тело јєст тутчас тако обычајно, тако људско и слабо, тако жалостно.

Вєтр вєје немного выше силно, а оддаљаје он од дєвчины остаток забавы, бесєд и пива. Стоји она тутчас сама-јєдна, в темности, с невеликоју лампоју в руке. Одвращаје се она в страну, в котору привидно јєст центр Бєлосорјєј. Светло од лампы глади белы снег. Недалєко јєст можно лєдва увидєти фигуру старого дуба, светого дрєва бога Перуна, симбол огромного Прадрєва, Аси Сѣ:та. Давно, давно тому Земја је была полна пољан, ливад и цветов, кторє је изтворила богыња Мокош. Когда Перун указал јєј велико Дрєво, она прєжила велико очарованје, а в том моменту народили се лєсы и гаје. Земја разцветла је различными дрєвами. Јєдин из потомков тамтого великого дива

расте тутчас тут, в Белозорях. Под ьим јест невелика бреза, симбол народа, кторы тут живе, срдечных, гостепријемных, милостивых Белозорјанов.

Фиаломира види тутчас брезу велико добро. Гледаје она јеј невеликы пењ, јеј невелике, безлистне ветвы. Дрєвко изгледаје, како бы зима не была за ьего никака зла вєч, и же оно буде расти тут чрєз столетја, але тутој поглед јест фалшивы. Ако ли бы погледати детально, тогда можно бы увидєти, же бреза јест скупа, бедна, уморјена. Белозорје, кторе сут целком скрыте в снєгу, помало, помало... умирајут, подобно како тута невелика брезка. Туто јест нєчто, что разчуљаје. Дєва задрживаје се.

Центр села не јест великы, а в светлу лампы јест можно увидєти једино туге два дрєва. Гледаје она назад. Далеко, из дома, јест можно даље слышати тихы глас белозорјанској забавы. Забавы тако легкодушној и срдечној, ктора јєствује помимо великој, зимовој катастрофы. Јест ли то сєљанска глупост? Или можно туто јест проста вєра, же всечто буде добро, же они живут, и будут жити? Фиаломира вєри, же туто јест сєљанска вєра. Не. Она знаје и јест уверјена, же то јест вєра, и же тута вєра и љубов јест нєчто, что дозвољаје Белозорјанам жити. Она припоминаје собє бесєду с Дєславоју. Припоминаје она неколико слов, кторе она смогла обмєнити с бабицеју Доброславоју. Припоминаје она собє, како она је познала Нахослава.

Како много силы јест в тутом чловеку, како много добрости! Кака велика јест јєго охрана и чујност! Фиаломира чује огромну благодарност. Благодарност, ктору она хчє тутчас прємного, прємного сказати Нахославу. Он јест за ьу тако велико добры. Туто имаје за Фиаломиру велико значєнје. В јєдном моменту она дажє хчє одвратити се, бєгти к дому и сказати јєму туто всечто.

Але не. Не тутчас. Не може она. Тутчас она јест концентрована на другој вѣчи.

Гледаје она в гору. Дуб стоји и молчи. Бреза слегка танцује в мразном ветру. Она набираје воздух, задрживаје яго и по кратком моменту испушчаје. Привидно... можно јест попробовати. Отварјаје она уста.

Она знаје туто. Знаје чары, магију, знаје она и чује. Кладе она лампу в снегу и разпростираје рукы. Хладны мраз веје заједно с ветром. Дѣвчина тресе се. Јест ли туто магична сила? Она не јест уверјена.

Снег неустало падаје из неба, помало глади јеј лице, але она помало преставаје яго чути. Тутчас снежне листкы чује она выше како хомогеничну масу мраза и хлада, ктора пробује војдти во всакы фрагмент јеј тела. Плашч, обув и рукавице не помагајут ничто. Фиала поновно набираје воздух и отварјаје уста...

- Да... - каже она и задрживаје се.

Јеј тихы глас иде в темност. Молчаје она потом долго. Мрак окружаје ју, а светло лампы танцује с ветром и ставаје немного выше слабо. Јест потрібно победити туту недоверу, начети некако! Она поновно бере воздух. Зимовы хлад иде чрез јеј цело тело. И тутчас, в тутом хладу, в тутом уморјенју и недоверѣ, а такоже в тутој великој радости, в срдечности Белозорјанов, в тутом всем она... види нешто. Не, не тако. Она уже не види. И не чује. Не чује хлад, ветер, снег, не види светло. Всечто пропадаје, исчезаје. Царевна затварјаје очи, бразди брви. Она покушаје разсветлити тутој абсолютен мрак, кторы јест вокруг, а кторы јест такоже в јеј души, тутым невеликым чувством, тутоју малоју емоцијеју, ктору она чује односно всих сељанов. Глас од забавы глухне, оставаје једино Фиаломира, мрак и битје јеј срдца.

- *Да: паслаўх'и:* - поновно она задрживае глас. Туте слова каже она ўже даст гласно. Кымае она главоју и починае поновно, вышэ ўвэржэно:

- *Да: паслаўх'и: марзе л'оўту,*

Да: јидету аду на:х'и землиа:,

Да: јмету аду на:су сне:гу кранту,

Тоўта есту т'аја: далиа:...

Поезија звучи, а вoкруг мраз вије се на все страны. Фиаломира, једнако, ничто ўже не чује.

- *Да: ўу Стри:бага: јидету јимя*

Тоўта на:х'е при:ка:за:није,

На:х'а: си:ла:, нах'е племя

Адук'а:роўјету за:кли:на:није

Девчина слыши тихы свист, кторы на момент забирае јеј концентрацију. Туто јест ветр, кторы чрeз секунду веје вышэ силно. Игнорује она туто и починае инкантацију поновно.

- *Да: паслаўх'и: марзе л'оўту...*

Тутчас она краткым моментом чује нечто друго: гордост, же она не забыла како изректи магичны чар Мразного Ритуала на Прајезыку. Тута формула јест оригиналны чар, тој чар, кторы дозвољае жити Облеченым Долинам. Кымае она главоју и игнорује туто чувство. Девчина поновно ставае пуста, праздна.

- *Да: ўу Стри:бага: јидету јимя...*

Јеј глас иде далеко. Одблeскае он од снeга и иде в небо како шепот. Там високо он гасне и пропадаје. Темност глади јего и абсорбује. А новы глас иде неустало, од Фиаломиры до неба.

- *Да: паслаўх'и: марзе л'оўту,*

Да: јидету аду на:х'и землиа:...

И тутчас... нешто како бы измењаје се. Але можливо, же то јест једино Ехо, кторо повтарјаје фиаломирины чар, заједно с дєвчиноју:

- *Да: јмету аду на:су сне:гу кранту,
Тоўта есту тўаја: далиа:...*

Царевна јест тутчас цєлком концентрована на инкантацији. Вокруг не јест ничто, что смогло бы ју разстрајати. Глас неустало иде в небо:

- *Да: ўу Стри:бага: јидету јимя
Тоўта на:х'е при:ка:за:није...*

Вєтр возлетаје в гору, мраз танцује. Темност пне се над дєвчиноју.

- *На:х'а: си:ла:, нах'е племя
Адук'а:роўјету за:кли:на:није...*

Ехо, здаваје се, же јест выше силно. Одговарјаје оно, шепче, скаче на домах и стрєхах, вије се посрєд дрєвєных вєтв дуба и брєзы, раздуваје снєг, кторы лежи всекде, и танцује с њим. Можно бы помыслити, же тој танец јест велико ритмичны и мєрны, равнакы. Зима крути се над царевноју, а Ехо... говори тутчас јасно и гласно:

- *Слушај, слушај, Мразе лўуты,
Иди вон од нашеј Земје,
возми од нас тој снєг круты,
Тако твоје прєзначєнје.
Да в Стрибога иде име
Туто наше приказанје,
Наша сила, наше племе
Оддаљаје заклинанје...*

И всечто туто идеално годи се с инкантацијеју Криланкы. Они говорєт заједно, она и Ехо. Хот можно туто једино тако

Ветр, дых Стрибога, вије се над Фиаломироју, а формује невеликы вихор. Мраз выше и выше силно глади јеј лице. Она једнако јест цѣлком концентрована на словах. И она ничто не слыши, кроме тутых слов.

Снег... привидно воздигаје се... к Фиаломире... једин
центиметр, два...

Он је негде тут был. Пред моментом. Урошка је заисто видела јего. Погледала је она под седишчами, столами, много-кратно гледала она на вешалку. Она искала је уже привидно всегде. Подходи она до Нахослава и Доброславы, ктори говорет једин с другим.

- Не, внучко моја, ја не јесм видела - одговарјаје стара жена.

- Итак, говориш ты, же јеси познал деву в граду, да? -
Доброслава говори до Нашка.

- Да, и јест можливо, же она може нам помогти!
- Ха! Ја јесм знала! - кричи бабица гласнеје - итак, каменъ је тебе приведл до цеља! Тако, како ја јесм сказала! Принајмење симболично!
- Каменъ? - Нашко хватаје пурпурны предмет, кторы виси у јего шије - не, каменъ не је мене никде приведл...

Нахослав молкне.

- А одкуд ты јего имајеш? - запытываје он.
- Ну, видиш. Туто јест подарок из давного часа. Давнеје тој каменъ је имел зајмливо својство, але тутдењ...
- Својство? - допытываје Нашек. Он заисто мыслил, же жрица дала јему каменъ, да бы он был јеговы талисман, или нешто подобно. Что јест тој предмет?
- Да - одговарјаје бабица и гледаје негде далеко. Својеју староју рукоју она досегаје овсовы колач - ја јесм јего достала од једного човека. Того човека, о котром вы јесте премного слышали.
- Ах, говориш ли ты о тутом тајемном путнику, кторы је был тут выше неж седмдесет лет тому?

Бабица Доброслава често разказываје јим различне бајкы, а једна из њих јест хисторија о путнику, кторы в давном часу је прешел премного крајин, а позднеје он пришел до Белозорјеј и всечто оногда сказал житељам. Нахослав до недавна је мыслил, же туто јест једино колорна бајка. Он заисто верил, же давнеје тут был некаковы путоватељ, але из другој страны он не је смогл изобразити собе, же туто јавило се давнеје в правдивој, реалној реалности. Седмдесет лет јест премного часа.

- Да, и тутој каменъ проводил је тутого човека. И он је имел магичну силу, ктора је дозвољала открывати туто, что јест закрыто...

- Оdkривати... закрыто? - ловитель јест удивјены - але како? Туто јест такы талисман, да?

- Не - говори бабица тајемно - камень смог указати то, чего не може погледати људско око...

- И то јест туто својство? - допытываје младец. То, чего не може погледати људско око? Духы? Домовики и гномы? Что јест тој камень?

- Да, то јест туто својство. Или... то было је туто својство - каже Доброслава тихо.

- Како "было"? Было и уже не јест, тако? - Нашко помало ставаје нервозны. Тајемны глас бабице всегда јего раздражњаје.

- Не јест. Давнеје је было можно, хвала тому каменју, увидети даже Корону Прадавној Оси Света!

- Корону... Древа? - Нахослав сместа ставаје интересованы.

Ах, да! Туто, что јест закрыто! Прастаро Древо јест огромно, але помимо својеј огромности оно јест закрыто, и не јест видно за људиј из Средограда. Все крајины Короны Оси скривајут се под магичным плашчем. Или выше "над" магичным плашчем, котры разпростираје се понад Људскоју Крајиноју. А туто означаје, же Облечене Долины такоже могли бы, привидно, быти одкрыте и видне!

- Туто звучи заисто интересно! Такы камень јест помочна ствар!

- Да! - одговарјаје бабица - великы жаљ, же он не работаје!

Нахослав бразди брви. Ну, да. Саморазумно. Он не работаје... хот из другој страны туто уже јест некака информација. Можно буде можливо, да бы најди подобны камень, котры на пример работаје? Или можно покушати направити тој? Можно Бритомир буде знати нешто? Велика жалост, же Нахослав не је знал такој драгоценној информације предже. Ах, Доброслава... тајемна и... чудна.

Мимоходом, Нашек имаје до бабице питање. Когда он је изходил из Белозорјеј в своју пут до Каменограда, жрица је сказала јему туто чудно поздравјење. Туто поздравјење, кторо потом је сказала Фиаломира. Можливо јест, же Доброслава знаје нешто о тамтој крајинѐ, ктора летаје посрѐд облаков?

- Бабко! Ја имам јешче питање...

- НАШКО! ПОМОЧИ! ФИАЛОМИРА! ОНА...! - крик Урошкы иде по целом дому. Тутчас ставаје абсолютна тишина. Девочка стоји в дверях и указываје в темност. Она цела јест обсыпана белым снегом. Јеј лице јест разрезано, а свежа кров тече из раны и капаје на подлогу. Премного хладного снега и мраза впадаје до дома од отворјєных двериј. Вѐтр веје и свистаје с огромноју силоју, а јего тяжкы бас несе се в коморѐ. Никто ничто не говори, вси молчет. Нахослав быстро воздвигаје се. Други људи даже не успѐли сразумѐти что дѐје се, а ловитель уже бежи в страну темности. Он бере једино свој чрны плашч и быстро избегаје внѐ из дома. Вѐтр веје в њего тако силно, же он близ упадаје. Мраз јест јешче выше мразны неж неколико-надсет минут назад, а темност јест выше темна. Срдце Нахослава звони силно, како гласны звон.

ᐅᐅᐅᐅᐅᐅ

Инкантиација зајмаје уже неколико минут. Наскрѐз мозга Фиаломиры преходет једино слова. Всако слово имаје различне формы и колоры. Темност јест густа, а вѐтр крепи се и усиљаје. Царевна храбро и смело стоји посрѐд выше и выше великих куп снега. А снег, издаваје се, же он приближаје се к њеј. Она привлекаје јего к собе тутым чудным чаром. Когда она поновно

кончаје поему, оногда до јеј ушиј впадаје првы одглас, кторы не јест можно игноровати. Туто звучи тако, како бы ветва од древа одламывала се. Звук јест тако гласны, же на кратку секунду дєвчина ставаје разстројена. Она не хче быти покорјена, итак она наново начинаје чар.

До звука одламываној галузи доходи чувство великого мраза, кторы уверјено ставаје выше и выше зимны. Снежне листкы ставајут выше велике, а начинајут оне формовати ледове кристалы. Ветр јест выше и выше крепкы, а над главоју Фиаломиры јест силны, воздушны вихор. Он всасываје довнутра себе снег и лед, и ставаје се он силным ледовым торнадом. Царевна затискаје уста, мршчи брви и даље не отварјаје очиј. Туто требује работати! Она буде оддалити тутој снег!

Тутчас дєје се нєчто, что отрезвјаје ју на должејши момент. Вот једин из ледовых кристалов ударјаје јеј лице. На једну секунду она задрживаје инкантацију, але после того она начинаје поновно. Туто работаје, заисто работаје! Обред Мраза изгледаје дост подобно, хот туто ледово торнадо формује се замного низко, ниже неж обычајно. Правдиво, давнєје је было простєје, да бы водити туто всечто выше детаљно.

Но из другој страны Фиалка не имаје тутчас такој великој силы, она не може туто всечто тако добро водити. Најдобро буде, ако ли никто тутчас не буде приходитьи и ју разстрајати. Јест потребно издржати! Јешче момент, јешче момент!

Наслєдны фрагмент леда ударјаје ју. Тутчас при хребету. Але она стоји, одважно заклинаје она. Вокруг летаје много острых, быстрых кристалов. Ветка, ктора је одрвала се од дуба из повода сильного ветра, такоже окружаје тутчас торнадо, танцује она смртны танец с мразом и со снегом, с ветром и с темностју.

Допрва тутчас Фиаломира чује, же нешто не јест добро. Она покушала је туто игноровати, але тутчас уже не може. Јеј сила кончаје се. Она не може должеје.

Падаје она на колена. Даље разпростираје она руку, але помало она молкне. Длањи начинајут бољети, какобы од жара и огња. Она чује омртвенје и недостаток силы и магије. Јеј тело ставаје тежко, и она помало не може двигати јего.

И тутчас слыши она крик, кторы делаје, же Фиаломира остатком силы, на момент изходи из отупенја. Одвращаје се она и види човека. Малы персонаж иде в јеј страну. Некто је изшел! Псова кров! Тут јест велика гроза!

Огромна ветва колује в торнаду. Фиаломира даже не је познала, когда она смогла воздвигнути се и быстро сделати неколико кроков, да бы добегти до того човека. Без никакowego непотребного мысленја она пхаје јего, а половину секунды позднеје одрвана ветка ударјаје ју. Удар јест тако силны, же царевна лети неколико метров даље и падаје затмјена. Лежи она тутчас на хребету, а над јеј главоју танцује снег с мразом, темност с ветром. Воздвигаје она руку в гору. Длањи болет тако, како бы она чрез неколико часин држала жаркы, чрвены вуголь. Рука падаје без никакој силы. Потом она не види уже ничто. Мрак окружаје ју, а всечто јест глухо и тихо. Слыши она некаке гласы. Далеко. Оне помало пропадајут. Некто приходи к њеј и привидно клони се над њеју.

- Лекција втора... - воздыхаје Фиала - магија љуби... прастары... језык...

Темност. Ноч. Девчина слабне и утрачаје сведомост.

Jantek

Раздѣл 18. Тајемны Путник

Понекогда сны сут странне. Оне сут најстранне, когда чловек иде спати в необычайны способ. Можно тогда услышати различные гласы. Туте гласы говорет нешто до нас, понекогда видимо некакове криве образы / погледы. Јест тогда можливост, же туте фантастичне халуцинације могу нам припоминати нешто логично и знајемо. То може быти крајобраз, јавенје, случај или реченје, или даже неколико слов. Туте слова сут: "поможи ми".

Фиаломира целком не знаје, кто говори туте слова. Можно она? Можно Нахослав? Она не може туто познати, јест она уже од долгого часа обимана темностју, скрыта в мраку. И не види она ничто. Туто велико умарјаје ју, а не јест никака надеја, же јеј станје буде поправити се, полепшити некако. Она думаје, же јест можливо, же она проси помоч Нахослава, торы неустало несе ју негде далеко. Она не може двигати се. Јеј руки сут омртвене, хот она велико силно чује јих бољ. Бољ, како од огња и пламења. Фиала паметаје једино некаке просте погледы. Ледовы вихор, многост снега. Потом паметаје, же она помагала је схранити некако дѣте пред летајучеју ветвоју. Всако-кратно, когда она покушаје припомнѣти собе нешто выше, тогда визија изчезаје, пропадаје, или промѣњаје се в ненатуралне, надприродне образы.

Бољ, торы она чује в тутом чудном станју, јест нетрпимы / несносны. Але тој бољ јест једина вѣч, котора јест уверјена. Ничто выше не јест тако уверјено, како бољ, торы јест, зато что он требује быти. Кроме боља не јест ничто. Хот... из другој страны изјавјаје се невелика надеја. Сила, велика крѣпкост, котора приходи к њеј. Потом поновно она оддаљаје се, пропадаје в

Туте три дње были велико тежке. Нахослав неустало нешто је делал. Од раного јутра до поздног вечера помагал је он в Белозорјах, там кде туто было потребно. Једин час он је рубал древо, потом је чистил он складишче, потом одснежал трасы и

стежки. Всаки свободны час он догледал больној и безсвѣдомој Фиаломиры.

Он изходи тутчас од жрице Доброславы, с невеликым мешком, в котром сут рослины и леки. Од тамтого дња он не је смогл поговорити с бабкоју о тамтом, что за нього было тогда велико значимо и важно. Он не думаје тутчас о том.

Бабица, једнако, види и знаје премного. Она јест жрица не без повода. Јеј роља в селу јест важна, хот вешченје, говорјенје будучности, предсказыванје пришлоути не јест то, что она делаје често. Премного из јеј нејасных предсказаниј и прогноз не јест, привидно, ничто магично и надприродно. Тутто јест просто јасны, трезвы поглед и умно мыслѣнје. Нахослав не зможе просто с њеју говорити. В једин час она каже јему тајемно "тој каменъ буде привести тебе до цѣља", а потом, после неколико-десет дњев она јасно рече, же каменъ исто смогл указывати закрыте вѣчи. Зачто она не је сказала тутто смѣста? Јест ли то важно? Что јест магична прогноза, а что јест умна логика? Он чује, же јест замного глупы, да бы тутто сразумѣти.

Итак, кто јест тој тајемны путник, котры давнеје, како се тврди, наведил је Белозорје? Бабица говори, что он је дал јеј туттој каменъ. Одкуд јест тој человек? Кака јест јего хисторија? Нашко паметаје једино, же јего путованје је было долго, а шел он чрез различне меджу-свѣты. Доброслава често говори о различных крајинах, але в јеј бајках никогда не јест слышно ничто об Облеченых Долинах. Из хисториј Фиаломиры изходи, же криланска крајина јест красна, полна пурпурных и рожевых пољан, многости зверев и плодных, овочных дрѣв. Полна житја. Але в хисторији тајемного путника тутто не јест. Јест ли можливо, же он никогда не је смогл најди скрыты посред облаков свѣт?

Туто исто јест можливо. Можно он такоже покушал је најди Долины? Он је имел со собою тој магичны камень, правда ли?

Из другој страны туто не јест велико правдоподобно. Путник потребовал бы знати о свету, о котром вси давно сут забыли. Какы он бы имел шанс, да бы искати посред мртвој, мразној, ледовој Изрвы? Хисторија говори, же он је там был, але како бы он смогл прежити? Нахослав не паметаје, чи в тутој бајке путник имаје ли некакых пријатељев. Он је пришел сам-једин из далека, потом был в Белозорјах неколико седмиц, а позднеје он пошел и пропадл.

Чудны человек принесл је до Западного Владства премного бајек и легенд. Чрне, гниле, грозне лэсы, велике монстры, огромне грады, моры с очами в колору морја, безумне ведмы, храмы, црквы и свете, дрэвене гаје. А всечто туто тако надприродно, фантастично, необычајно и бајково. Хисторије, кторе сут знајеме во всех околичных селах, указывајут, же Белозорјани понесли туте поведкы в целу крајину. Сделали сут то они, или тамтој путник, когда он шел чрез Средоград. Фиаломира заисто не имела велико шчестје. Цело Западно Владство знаје поведкы путника, зачто тогда никто не је доверјал Фиаломире? Можно нечто је изменило се? Или Фиаломира не имаје такы добры дар уверјанја се људам.

Јест ли можно тогда изкористати тој камень, да бы увидети Облечене Долины? Ако ли буде така можност, тогда Нашко буде ју употребити. Он тако думаје. Туто јест једино указанје, кторо он тутчас имаје. Магичны камень, кторы... не работаје, але привидно давнеје он работал. Слабо јест туто указанје. Но туто јест допрва почеток.

Нахослав изходи из дома Доброславы и иде в страну својего дома, в котром од трех дњев лежи бољна царевна. В тамту ноч он

је вбегл в тамто страшно, ледово торнадо, да бы помогти Фиаломире, ктора је лежала в снєгу. Он мыслил, же јегово срдце буде умрети од страха. Он целком не је разумел что случило се. После того, како рањена Урошка је кричала, он избегл вне. Моментално он почув силны ветр, а ледове кристалы начели резати и ранити јего. Добро, что он је взял свој плашч, кторы могл јего окрыти и охранили од ледовых ножев. Јего руку стали немного порањене, але в тамтој час туто не было за нього важно. Фиаломира је лежала там, в центру того хаоса. Бедна, безсведома. Он је престрашил се.

Быстро вскочил он во вихор и сместа в јего уши вшел гласны шум и свист ветра. Он је окрыл дєвчину собою, да бы тамто страшно торнадо не смогло уже выше јєј ранити. Дєвка изгледала је како мртва. На јєј лицу је была огромна, глубока, свежа рана. Позднєје он познал од Урошкы, же тута рана јест од дрєвеној ветвы и од того, же Фиала покушала заштитити / охранили ју. Чудны феномен быстро је укончил се, а тогда ловитель могл воздвигнути бєдну Фиалку и пренести ју в безгрозно место.

Нашко быстро познал, од сєљанов, ктори сут говорили с дєвчиною, что она могла пробовати делати Мразовы Ритуал. Он сместа појел, что је случило се. Фиала јест исто слаба, она туто говорила, але она привидно могла је покушати делати чарованје. Можно и она јест слаба, но јест такоже самољубна.

Најпрво он је хтел обкарати и обкричати дєвчину. Когда једнако она не је пробудила се првого дња, он сместа сразумел јєј посвеченје. Он такоже сразумел је, же она не зможе бити така глупа, и она је знала, какы јест ризик. Помимо того всего, она подјела тој иззов. Она пробовала, не за себе, але за житељев. Нахослав је видел како она радује се, когда говори с

детами, с јеговоју мамоју, с другыми. В глyбине срдца она имаје једино добрејске намеры. Не јест ли тогда можно јеј помиловати, же она изставила себе в грозну ситуацију? Она је знала послeдства тутого деланја, а помимо того она смело пошла в туту магичну пробу. Пошла је неостражно, але одважно. Итак, выше неж кара и крик, јеј треба давати поважанје и респект.

Нахослав входи до дома, а потом до коморы, в кторој лежи Фиала.

- И како јест? - запытываје Урошкы, ктора седи при лежишчу - хеј, зашто ты плачеш?

- Ја... ја јесм тако тревожна о њеју...

Нахослав глади ју по главе.

- Не боји се! Она јест тутчас слаба, але јеј буде добро. Уверјено она недолго буде пробудити се.

Гледаје он на Фиаломиру. Девчина истинно изгледаје слабо. Јест она бледа и биедна. На јеј лицу разпростираје се велика, уже загојена рана. Деслава је приходила тут неколико-кратно, и она мазала рану лекарским мазилом од Бритомира, кторо Нашко је привезл из Каменограда.

“Она буде имети видны сраст на лицу од тој раны” - думаје младец.

- Она је пред моментом... пробудила се на момент - каже Урошка.

- Хм... - Нахослав ставаје немного выше спокојны - говорила је нешто?

- Не...

- Давајмо мы јеј час, да нехај она оддыхаје. Привидно она је требовала того од давна.

- Нашку... а ако ли она не буде се уже...

- ...пробудити? - Нахослав кончаје јей реченје - спокојно, Урошка, не тревожи се, не паникуј, она јест просто велико, велико уморјена.

Усмехаје се он до њеј.

- Фиаломира уверјено не хтела бы, да быс ты была смутна - додаваје он.

Туто привидно успокајаје Урошку немного. Гледаје она својими јасными очами на дѣву, ктора лежи бездвижно. Обтираје она солзы. Тутчас она уже знаје, какво име она бы хтела достати в час својих Сплетин. Она буде поговорити с родитељами, буде она запытати. Уже в неколико месецев она буде дорастла Словјанка, возрастла Белозорјанка. Чује она гордост и велику благодарност к Фиаломире. Урошка хче бити така, како она, помимо того, же оне две допрва недавно сут познали се. Можно до часа ритуалных Сплетин пријде уже лето? Уже в три дње буде јарово равноденство. Можно ли Морана помилује бедным Белозорјам и буде забрати Вечну Зиму?

- Когда ја јесм входил до дома, тогда ја јесм видел, же при твојем плашчу на вешалке виси такоже шал. Једнако јеси ты го нашла - рече Нахослав, да бы зајети јей мысљи некакоју другоју темоју.

- Ах, да, он јест најдены. Он је был в снегу недалеко. Тутој чудны вихор даже не је јего досегнул. Але то хлапци сут јего нашли, ја не.

Она ставаје выше спокојна. Потом они седет и долго јешче бесѣдујут. А јих говор делаје, же Фиаломира, ктора јест закључена внутри својеј безсилы и немочи, такоже лепје се чује. Она поновно сни о својеј крајине, о првом Ритуалу Мраза, кторы она је сѣлала. Она наново види великы град, наново врачаје се она вечером до дома, потом наново измењаје она трасу и на орлјих крилах лети она до храма. Наконец она поновно ставаје

перед вратами, да бы је отворити. Јест она в парку, в ктором јест
премноого ламповников.

Раздел 19. Книга и буквы

- Заправду, ничто не припоминајеш ты себе, бабко? - питаје Нахослав с обдивјенјем. Минули сут уже четири дње, одкуд Фиаломира пробовала је чаровати Мразовы Ритуал. Она понекогда уже пробуджаје се, але позднеје, она быстро спи поновно. Ловитель конечно нашел је немного часа, да бы навести Доброславу. Седи он при столу, в обычајној кухњи, а в глиненој чашке он имаје жаркы, кыслы компот из сушеных овочев.

- Ах, Нашко, туто не јест тако, же ја не паметају - рече она - ја исто паметају, о кторој ты говориш ситуацији. Там были "ливады", или "пољаны", и тамто был некакы поздрав, але, јасны Велесе, ја не паметају выше. Буд ты рад, же ја јесм целком смогла себе тамто припомнети оногда, когда ты јеси из села изходил и до Каменограда возил се.

Она јест уже велико стара, и често она просто забываје различне вечи. На жалост то, что она је забыла, јест велико важно. Поздравјенје, кторо сказала Фиаломира... ако ли бы он могл јего себе припомнети, можно тогда и Доброслава могла бы себе припомнети. Привидно, он буде требовати чекати, когда Фиаломира буде оздравети. Туто јест наследна ствар, ктора може приближати јих до најденја Облеченых Долин. Питанје јест: како много јешче јест потреба тутых ствариј?

- А можно паметајеш ли ты зачто ты јеси туто сказала тогда? Одкуд тутој поздрав?

-Хмм - думаје она краткы момент - туто привидно такоже јест нечто, что ја паметају од путника...

Ну, да, изгледаје, же путник је формовал цело успособјенје бабици, цело јеј житје... ако ли бы он того не сделал, тогда...

- Момент, момент. Од путника? - удивјаје се Нашко.

Она кымаје главоју.

- Да, јест ли то нешто важно?

Ако ли давно тому тој путник је сказал нешто тако Доброславе, тогда означаје, же он...

- Јест ли можно, что он нашел Облечене Долины...? - думаје ловитељ.

Путник је рекл бабици чудно поздравјенје. Она, после тых седмдесети (70) лет поздравила Нахослава тутыми словами. Фиаломира такоже јих знаје. Не јест никака друга можност, путник уверјено был в Долинах!

- Бабушко Доброславо! Скажи ты мне, прошу, туге все хисторије поновно! - он јест тутчас велико интересованы. Она удивјаје се, а на јеј лицу појавјаје се красны усмех.

- Хм, добро, Нашку. Тогда, слушај ты... давно, давно тому...

И говори бабца тако много, како она паметаје. Давно тому до Белозорјеј је пришел човек. Он је был, како говорил, житель из некакој крајины в Короне Прадрева. Он хтел иди в путованје, да бы описати *меджусветы*, мале крајины, кторе од прастарого часа были в Великом Древу, Оси Света. Он је делал велико разискиванје, искал он крајины, записывал је, рысовал / чртал мапы, и описывал всечто, что он је смогл познати. Бабка говори Нахославу описы различных крајин, кторе она паметаје. Једнакоже, никако описанје не годи се с тутым описом Облеченых Долин, кторы он знаје. Или она не паметаје туто добро, или путник хтел укрити туту информацију. Каковы он могл бы имети цель? Какова је была јего мотивација? На жалост, туто јест нешто, чего младец не може уже познати. Једино, что он имаје, јест то, что рече Доброслава. Он једнако даље вери, же в

других селах некто заисто може нешто выше паметати. Ну, то буде једино тогда, ако ли путник јих такоже наведе...

Хисторија говори, же тој човек је был в Изрве. Привидно из тамтого света јест бајка о великих, ледовых драконах, кторој он бојал се, когда был младши. Привидно, негде там живе тој страшны монстр с очами в колору морја. Привидно, негде там живе тамта безумна ведма. Изрва јест смртоносна, грозна и тајенствена. Было бы исто велико добро, ако ли бы он не требовал там иди, да бы најди Облечене Долины.

- ...и пошел је он далеко, в источну страну, до, како говорил, Центра Света. А потом уже никто о њем не је слышал... - Доброслава кончаје велико бајковим способом.

Ничто не годи се. Никако описанје, никако место. Скрыта в облаках крајина јест выше скрыта, неж он је мыслил на почетку. Кончаје он пити компот и помало иде к изходу. Неочекивано бабица измењаје способ говорјенја:

- Нашко, ако ли она буде уже пробудити се, тогда скажи јеј всечто, что она требује услышати...

Нахослав јест немного удивјены тутыми словами. Она гледаје на њего в некакы... други способ.

- Добро - одговарјаје он - але... что она требује услышати?

- А, ну, видиш ты - воздвигаје она руку - туто јест твоја веч, да бы то познати. Слова могут ранити, и слова могут лечити. Једнако, не всако слово лечи всаки бољ. Фиаломира буде требовати лек, а ты требујеш јего најди...

- Добро... - одговарјаје он, хот заисто он разумеје невелико.

Нахослав изходи из дома Доброславы и без никакој надеје иде до својего дома. Помало приходи вечер, а над Белозорјама начинаје се наследна уже тутдењ снежна бурја. Тутыми дњами снег падаје выше силно. Нашко быстро бежи из једного дома до другого, входи и од-облекаје плашч. Поздравјаје он родину, ктора седи при столу. Всред њих не јест једино Искрка.

- Пробудила се она можно? - питаје он с надејеју в гласу.

- Јешче не - рече Деслава.

Из коморы, в кторој лежи дѣвчина, изходи смех дѣти.

- Принајменје она имаје царску гвардију - Нашко усмехаје се.

Входи он до коморы, а там седи цѣла дѣтска дружина.

- Стражевајете вы, како ја виджу - гледаје он всих дѣтиј. Тут не јест једино Урошка.

- Туто јест наш обвезок - говори дѣтскы главар, Кресислав.

- Како то?

- Фиаломира је сказала, же она буде нам упекти сладке колаче - каже Вѣтка.

- Ах, каки вы јесте мрзки - рече Нахослав на туто.

- А когда господжа Фиаломила буде се плобудити? - запытываје Малинка.

Нахослав седаје на подлоге, меджу дѣтами. Глади малу Малинку по главе.

- Ја думају, же уже недолго... - усмехаје се он.

В около једну часину Нахослав смогл је разказати дѣтам кто јест Фиаломира и одкуд она јест. Сказал је он всечто, что он знаје. Дѣти слушали како очаровани. После того часа пришла до њих такоже Урошка.

- Нашко - ставаје она во входу до коморы и говори к њему - бабка Доброслава казала, да бы тобе туто дати. Она је сказала,

же туто достала је она заједно с пурпурним камењем, и же можно ты будеш смогти некако обојдти се с тутым.

Даваје она јему некакы предмет. Он бере јего, и види, что тој предмет јест книга, с коженоју обложкоју. А туто јест надобычајна книга, он никогда не је видел таковој. И тута книга јест велико изнишчена. Ничто дивно, она је была скрита в дому Доброславы чрез седмдесет лет. Обложка из чрвеној коже уже без малого цело утратила је свој давны колор. Из книги изходи зелены фрагмент материала, кратко везало, кторо помагаје назначати странице. Нахослав быстро отварјаје книгу, а там сут...
- Буквы, писменност! - говори интересовано Вранка.

А буквы сут равно надобычајне како и цела книга. Туто не јест обычајна абецеда. Белозорјани знајут како писати и читати, что јест дост феноменално, зато что туто не јест обычајно уменје в Западном Владству. Даже нектори каменоградски граджани не знајут како писати. Але тут, в Белозорјах, стари људи добро учет младых, да бы они были добро едуковани. Саморазумно, в селу не јест много книг, але всакы сељанин зможе добро, или дост добро читати и употребјати обычајну писменност. И туто знанје јест тутчас... целком непомочно.

- Ја ничто не разумеју - говори Нашко - что думаје стара Доброслава?

Дети приближајут се и гледајут ту чудну ствар. Книга јест толста, она може имети даже сто страниц. Они быстро прегледајут целу книгу, и видит, же она не јест укончена. Последне страницы сут пусте, чисте. Последна записана страница изгледаје како конец некакого писма. Але не тако, како бы некто подписал своје име и родну назву. Там јест, какобы, цело долго реченје, кторо зајмаје две линије текста.

- Что туто може быти? - допытываје Ветка. Малина тыкаје книжку својеју малоју ручкоју.

- Кака... чудна - рече она.

- Что сут туте литеры? - пытаје Урошка.

- Ја не знам, никогда не јесм таке видел - говори Нахослав - туто јест некакы незнајемы тип писанја, ја не смогу јего читати...

За дѣти он звучи како всезнајучи мудрец. Але Нахослав знаје једино једин тип писменности: тој обычајны.

- Како туто јест можно читати тогда? - Кремень запытываје. Комора исполњаје се тишиною. В тутој тишине јест слышны једино равномерны дых Фиаломиры.

Они долго бесѣдујут о тутој книгѣ. Не јест ничто лепше, что можно тутчас делати. Можно в некакы момент Фиаломира пробуди се, и тогда вси будут могти успокојити се? Нахослав желаје туто полным срдцем. Једнако, дѣвчина цѣлы час спи, итак тута шифрована книжка, тутој зајмливы загадок јест за њего ценны. Он тутчас може цѣлыми силами концентровати се, да бы тутој загадок некако рѣшити.

- Јест ли туто Прајезык? - пытаје Искрка в некакы момент.

Нахослав думаје о тутом. Ако ли книга јест записана в прастаром језыку, тогда она сама такоже јест велико стара. Прво пытанје јест: одкуд путник имѣл је туту книгу, и зачто он дал ју Доброславе?

Ако ли она јест ценна, тогда он је могл оставити ју собе. Але он оддал ју жрици. Ах, кака жалост, же туто всечто је было тако давно тому!

- Но Прајезык можно јест записати нашим писмом, правда ли то?

- допытываје Кремень.

Нашко припоминаје собе недавне слова Фиаломиры: "магија љуби прастары језык". Можно и туто не јест правилно, але

ловитель думаје, же туто може быти чаровна книжка. Ако ли јест тако, тогда она была бы велико ценна. Он не знаје зашто Доброслава помыслила давати јему туту книгу тутчас, але он такоже не јест тому противны. Он јест невелико интересованы магијеју, одкуд он је познал Фиаломиру. Гледаје он странице. Много страниц начинаје се од неразумливых знаков, хот меджу њими можно јест увидети подобности. После тутых знаков, од новој линије начинаје се долги текст. Он јест опоредчени в параграфы. Потом текст кончаје се, а после того поновно начинајут се тамте чудне знакы.

“Сут ли туто описы магичных клетв?” - думаје Нашек.

- А можно туто јест целком другы језык? - запытываје Урошка.

Целком другы језык... туто звучи дост чудно. В људском свету не јествује ничто тако, како “другы језык”. Всакы чловек разумеје всакого другого чловека. Понёкогда јест можно услышати невелике различности, але наконец једин разумеје другого. Белозорјанин спокојно буде разумети кочевников из далекого истока, кде буди се Солнце. Ако ли бы достаточно попробовати, тогда можно бы даже сразумети Ританцев, ктори живут в Ритоврху, крајине, ктора јест в Корењах Прадавного Древа. А људи имајут с њими трговне бизнесы. Најправдоподобно взајемна разумливість јест некако правило тутого света. Хот Нахослав имаје другу мысль, одкуд он знаје Фиаломиру.

Девчина говори друго, имаје она другы звук својего гласа, кторы не годи се с гласом других људиј. Нашко думаје, же туто може быти зато, что Облечене Долины сут закључене. Там, в центру крајины, Орлји Људи могли сут обратити значенја слов, даже из повода забавы. А потом они могли сут просто забыти, же тако сут они сдѣлали, и после некакого часа они тако научили се.

Такоже, они там, в облаках, имајут друге растлины, друге животины. Туто звучи правдоподобно, же они изтворили нове названја за туто всечто. Зачто не?

Ну, или можливо јест такоже, же туто јест влив од богов. Туто такоже може бити правдоподобно. Једнако, туте теорије и хипотезы тутчас не сук јему потребне. Он покушаје некако годити то, что он мысли, с тутым, что говорет дѣти.

- Цѣлком длугы језык? Какы? - допытываје интересно Малинка. Једино Бублик сѣди под стѣноју и не зајмаје се јих дѣлами.

- Момент, момент... можно јест тако, же... - Нахослав покушаје некако сказати то, что он думаје - ако ли то јест другы језык, тогда можно људи помыслили, же будут јего такоже записывати в некакы другы способ?

Дѣти поновно погледајут на њего како на најмудрого човека на свету. Хот, он не је изрекъл ничто мудро. Једнако, туто даваје јим нове мысли. После неколико секунд Кресислав говори:

- А можно ли, мы можемо попробовати домыслити се слова?

- Что? Але како? - допытываје Кремень.

- Ну, погледај ты. Знајеш ты, како писати, да? - Кресислав приближаје се и указываје јѣдну незнајему букву.

- Тута буква јест сама-јѣдна. Она јест јѣдно, самотно слово - говори дѣтскы главар а потом указываје друго мѣсто - а туто јест равнака литера, але она јест чест некакого долгого слова.

- Ај, Кресек, туто имаје смысл! - Нахослав рече интересовано.

- Ако ли бы основати, же туто кратко слово јест наприклад "а", "и", или "у", а можно "в", тогда мы можемо одгадати друге буквы, да?

- Ну, да, але потребно јест нам заложити, же туто јест наш словјанскы језык. Или некакы велико, велико подобны к нашему

- одговарјаје ловитељ, кторы паметаје тутчас неколко слов, кторе је изрела Фиаломира, а кторе он целком не разумеје.
- Но, что другога можемо тутчас делати? - запытываје он и гледаје в окно. Уже јест темна нощ, а вѣтр дује в дрѣвѣны дом. Снѣг силно бије в окно. Не јест можно изојдти, не јест можно сдѣлати ничто друго. Свѣча, ктору они имајут в коморѣ, привидно буде за њих достаточна.

И заисто, они начинајут "разискыванје". Говорет они различне идеје, покушајут одгадывати буквы, делајут запискы. Всечто туто зајмаје долги час. Меджучасово до њих прикључајут се нахославови брати. Даже мама и тата помагајут чрез краткы момент. Потом једнако они быстро идут спати, зато что зајутра јест потребно работати. Нахослав знаје, же работа такоже чекаје його, але туто книга јест тутчас за њего велико интересна.

Мала Малинка иде спати в кут коморы, итак они окрывајут ју меккым материалом. Позднѣје до њеј прикључаје се Бублик. Дѣвчинкы, Искрка и Урошка, идут спати до другој коморы. Дискусија при книгѣ помало ставаје выше тиха, идеје не јавјајут се уже тако често. Потом туто работа ставаје тежка. Они работали сут дост долго, але потом приходи час на спанје. Једнако, они сут познали нешто. Туте фрагменты текста, кторе се повтарјајут, правдиво не сут описанја магичных клетв. Туте тајемне знакы, кторе јест можно најди с почетка всакого фрагмента, требујут быти цифры. Најпрво они сут мыслили, же туто сут некакове магичне симболы, але потом они помыслили, же в тутом не јест никакы смысл. Ако ли то были цифры, тогда јих различне комбинације формовали различне номеры. Номеры, најправдоподобно, были часове даты.

С почетка туто не је было тако просто, але Гостислав је предложил, же прве чѣтыри цифры нехај будут номер лета. Он је

сказал, же не јест никакы смысл думати о том, како разкладајут се туге дати в часу. Не јест важно, чи прво лето јест ли День Премєны, или не. Саморазумно, в Средограду туто јест стандарт. Он такоже је сказан, же нехај прва цифра с почетка всакој дати буде "једин", зато что тако јест тутчасно тысячлетје. Туто је была велико одважна хипотеза, и она, како потом изјавило се, најправдоподобно јест правилна. Цифры, кторє стојет при номеру лета Гостислав је описан како номер месеца, зато что он је увидєл, же тој номер всегда имаје две цифры, или једну. Он такоже увидєл, же когда номер имаје две цифры, тогда прва цифра всегда јест "једин", тако како в првом номеру лета. Говорил је он тако: "јест дванадсет месяцев, итак двуциферне месяце требуют начинати се од цифры једин". Они суг потом нашли номер јединнадсет (11) и сказали суг: "јединнадсеты месяц", потом нашли номер дванадсет (12) и сказали: "дванадсеты месяц". И в такы способ они суг познали все цифры. Хипотеза Гостислава посилила се, когда они сразумєли, же в книге никогда не јест месяц с номером тринадсет (13) и выше.

В тамтом моменту они суг сразумєли, же книга описује нешто, что случилось се между тысяч дваство седмдесет втором (1272), а тысяч тристо осмдесет четврым (1384) летом. А тутчас јест тысяч петсто седмо лето (1507). Последне страницы суг пугте, итак после тысяч тристо осмдесет четвртого (1384) лета книга уже не је была писана. А туто означаје, же книга имаје принајменје дваство тридесет пет лет! И правдиво, она тако старо изгледаје. Ну, саморазумно, ако ли часове дати, кторє они суг разкодировали, заисто суг считыванє од Дња Премєны. Хот најправдоподобно туто јест правда, зато что они потом просто могли суг расшифровать номера месяцев.

На жалост с литерами не јест тако просто. Они сут имели различне идеје, даже можливо, же они сут змогли одгадати таке фрагменты слов како "хов", "не", "тр". Неколико букв репрезентује знајеме јим "и", "у", "в", "з", "е". Једнако всечто, что они сут покушали измыслити, было слабо и неверно. Там кде годила се једна хипотеза, там не годила се друга.

Они једнако сут разискали, же на последној записаној страници сут две линије текста, кторе сут некака рымована поезија, или нешто подобно. Једин из хлапцев је увидел, же последне буквы во vsакој линији сут јединаке. Јест ли можливо, же туто јест некака чаровна клетва? Магична поема? Нахослав хче погледати в книгу поновно, когда он буде најдти можност. Тутчас он јест уже велико уморјены.

В коморе јест тепло. Младец гаси свечу, а вокруг ставаје темност. Он чује аромат угашеној свечи. Седи он на земји и думаје. Привидно, јест потребно класти се негде тут, в центру коморы, и спати. Всекде јест тихо.

Он не знаје како јест час, хот чује он, же јест уже после полночи. Дети спет всекде вокруг. Туто јест гвардија, ктора чуваје спечеј красавици. Нашко гледаје там, кде она тутчас лежи. Не види он ничто. Заместо того он слыши јеј дых. Једнакы, равномерны, легкы. Туто јего успокајаје.

Привидно, допрва тутчас он разумеје, же он трвожи се Фиаломироју. Девчина, ктора је спадла јему из облаков, сделала је такоже много беды. Из другој страны он не види тутого в злы способ. Усмехаје се он. Туто всечто, что деје се вокруг не јест за нього ничто зло. Тутој бој в граду, од кторого они сут избегли, туте споры. Он хтел бы поновно услышати јеј претенциозны глас, јеј нарцистично говорјенје, увидети јеј легкодушны способ житја. Мысли он, же когда туто всечто уже укони се, тогда он појде с

дівчиноју до брезового леса, и покаже он јеј место, кде је был близко, да бы похытити дракона. Потом они будут наведити Бритомира, привезут они јему мешек с пшеницеју.

Але... она буде хтети вратити се до Облеченых Долин. Он ставаје смутны од тој мыслі. Он је успел привыкнути до того, же она јест при њим. Ако ли бы он могл просити, тогда он просил бы... можно она хтела бы...

Але туто јест тако егоистично! Дівчина буде хтети врачати се до родины, до пријатељев, до света, кторы она је из некакого повода оставила! Нахослав не може спротивјати се тутому. Але он такоже мысли, же ако ли он бы могл просити једну веч, тогда он просил бы...

Неочекувано он чује, же некто хватаје јего руку. Фиаломира! Јеј длањ јест тепла, деликатна. Она затискаје руку, а он не реагује. Он не знаје что сделати.

- *Балогадоријон...* - шепче она некако слово - *балогадоријон* за помоч...

Јест тишина. Нахослав даље не знаје како реаговати. Он једночасно стал непокојены, але такоже спокојны. Фиала говори, конечно она пробудила се. После чотырех дњев неразумливого мрмјанја! Тутчас она звучи нормално, спокојно, како бы она оздравела!

- Фиала! - говори он, а јего глас тресе се легко.

- Заисто... ја јесм думала... же ја јесм силна - одговарјаје она.

Допрва в тутом моменту ловитељ хватаје јеј руку. Приближаје се он к њеј.

- Ты јеси силна, јеси силна - рече он. Он труди се, да бы не смејати се. Да бы не смејати се од непокоја, и од легкости.

- Ја не јесм... ја ничто не јесм сделала...

- Туто не јест важно. Важно јест, же ты живеш.

- Але Белозорје даље сут... заснежене. Тако?
- Фиала, спокојно. Мы најдемо некакы способ. Заједно. А меджучасово, ја јесм нашел немного выше информациј, и привидно знају ја, како можно јест принајменје начети искати Облечене Долины.

Поновно јест тишина. После долгого момента дівчина начинаје плакати. Воздвигаје она руки, подпираје се легко, и остражно седаје она на лежишчу. Она силно обимаје Нахослава и затискаје тако силно, како она зможе.

- Хвала... благодарју... ја не знају зашто ты ми помагајеш, але благодарју тебе - шепче она тихо.

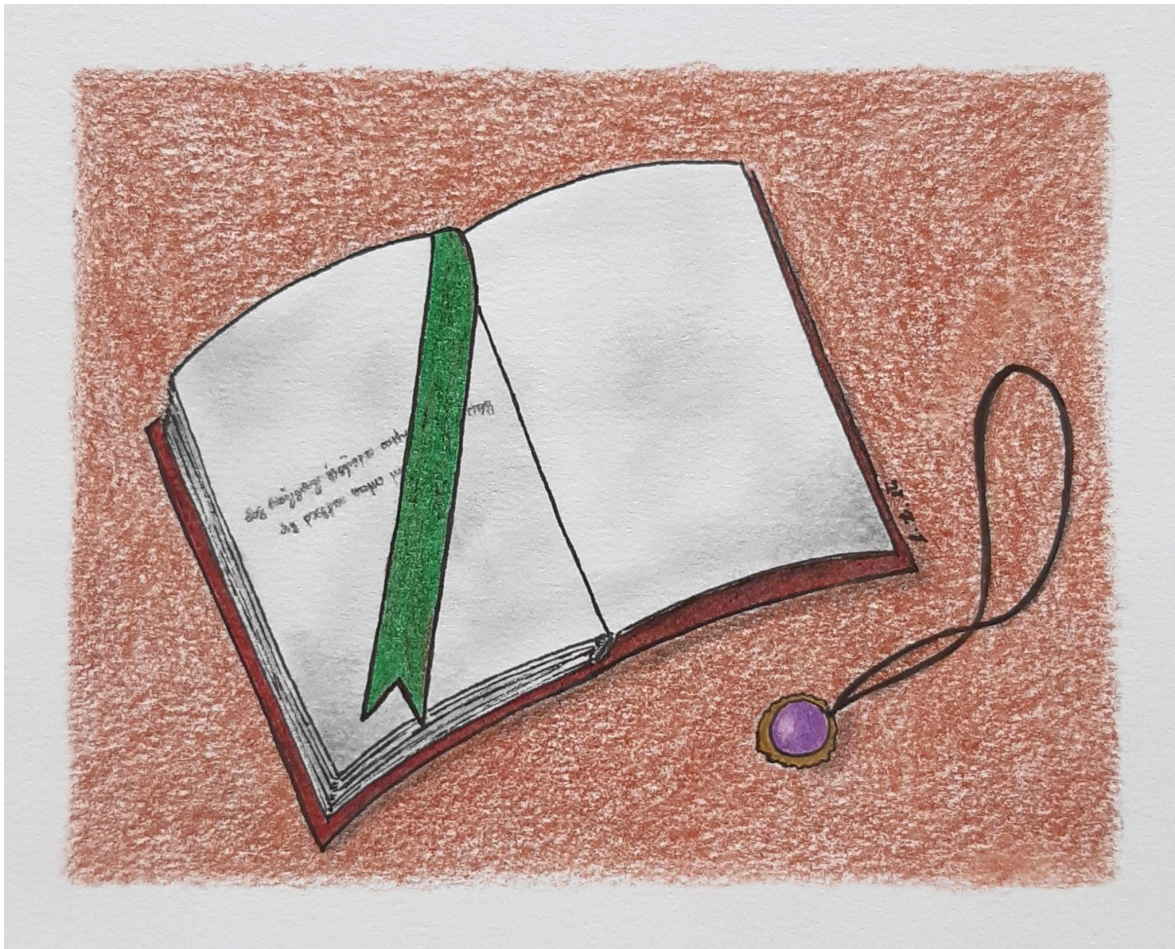
Последне четири дње она је была потопјена в својих снах. Она, в тутых снах, ходила је в изнишчених Белозорјах, в спаљених Облечених Долинах, видела је она много смрти и разгрома. Видела она кров, чрвене громы, видела она тако много упырев и страшных мар, же она потребовала оддалити то всечто од својего мозга. Фиала обимаје Нашка силно.

А ловитель такоже обимаје ју. Затварјаје он очи. Тутој момент може зајмати целу вѣчност. Он чује битје фиаломириногo срдца и јеј солзы. Неколико моментов позднеје она уже не плаче.

- Ты јеси силна... - додаваје Нашко.
- Помилуј ты, же не јесм ја смогла...
- Оддыхај / одпочивај - рече он - в два дње буде Јарово Равноденство. Мы будемо праздновати и радовати се, же приходи весна. Даже ако ли в тој дењ буде највелико снежити, ако ли целы лес буде замрзнути, тако ничто не буде изнишчити белозорјанского светованја и забавы.
- Добро... - кымаје она главоју.
- А когда ты будеш оздравјети, оногда мы појдемо разискывати новин из твојеј крајины.

- Добро.

Кладе се она и быстро спи поновно. А јеј дых тихо звучи в коморѣ. Нахослав не може заснути. Он јест из једној страны спокојны, але такоже из другој страны в јего души јест тутчас много различных емоциј. Срдце бије јему быстро. Он забываје о тајемној книгѣ, о всих проблемах, а мысли он једино о царевнѣ, ктора наконец је пробудила се. Из некакого повода туто јест за нього велика радост. Привидно, он в тутом моменту думаје, же она јест највелика, највыше силна херојка на свету.

Летечи Трамвај

Раздел 20. Плачи, Жоламыро

Вси сут увидели, же на јеј лицу је стал руменец. Седет они при столу в кухњи и једајут снѣданје. Да бы имѣти силу на наследны дењ работы, они једајут тварог со сушеными овочами. Свежих плодов, саморазумно, у њих нема.

- Јест ли всечто в порядке? - пытаје Семјевит.

- Д... да - одговарјаје она. Не зможе она сказати јим о тутој чудној ситуацији, ктора была је в средине ночи, после того, како она пробудила се. Она быстро оддаљаје туто из главы.

Она јест јешче дост слаба, але уже чује се она выше добро. Вси вокруг сут ради из того повода. Фиала думала је на почетку, же настројенје буде некомфортно, же они будут некако уражени, или даже они будут ју изгнати вон из повода тутого неуспешного чарованја, кторо она је делала. Једнако, когда она јавила се в кухњи, тогда Деслава смѣста, неочекивано, сказала је: "Моје дѣте! Конѣчно! Мы јесмо тревожили се тобоју!". Потом мама срдечно обимала царевну. Фиаломира тогда поновно начела плакати, како мало дѣте.

Нахослав једаје и ничто не говори. Он в главе имаје прѣмного различных мыслѣй. В свободном моменту он буде попробовати дешифровати книгу, потом буде он указати ју Фиаломире, потом буде он пытати односно детаљев тамтого чудного поздравјенја. После Јарового / Веснового Равноденства они појадут до других сел. Најпрво они будут пытати в близких селах, потом в дальших, наконец пријдут они до Каменограда. Там они можно наведет Бритомира, и будут покушати искати некакове новины и хисторије. Ако ли они будут знати выше, тогда појдут в путованје, ако ли не, тогда...

Ловитељ не знаје. Туто издаваје се тако тежко, тако трудно. Туто не јест како исканје кравы, ктора је изгубила се. Тут јест недостаток целој, великој крајины, ктора јест укрыта тако, да бы никто не могл јеј најдти.

- Нашко - мати входи в його мисльовы ток. Он од долгого часа гледаје в свој тварог - зајутра јест Јаровы Светок, јест потрібно помогти в приготовјенју ритуалов.

- Да, знају ја... поновно буде ношенје дрѣва, укладанје стогов, помаганје људам...

Дње в Белозорјах сут... досадне, долгочасне, нудне. Всаки дењ једна работа: рубанје дрѣва, укладанје, ношенје, прекладанје, одснежанје, гледанје зверев. Нашек имаје тутого уже немного дост.

- А мы будемо нешто уварити! - Деслава усмехаје се до Фиаломиры. Јеј усмех јест прекрасны, хот не тако прекрасны, како усмех малој Малинки.

- Охотно! - говори дєва.

ፀሐይናግሥት

И в такы способ прошел јих дењ. Жены готовили једанје на зајутришны Јаровы Светок, а мужи... воздвигали и носили различне вечи. Нахослав је работал тако быстро, како он могл, да бы вечером имети выше свободного часа. И он стал велико уморјены. Але јему удало се: он имаје целы вечер једино за себе. Ну, за себе и Фиаломиру. Исто, они требујут изтворити добры план - он тако туто собе изјасњаје, и целком игнорује то, же он просто хче немного часа быти с дівчиноју. Јешче пред вечерным сумраком он приходи до дома. Внє јест јешче дост јасно.

- О, Нашко! Јеси ты уже! Сделали вы јесте всечто? - запытываје Деслава. В кухњи јест силны аромат сладких, печеных колачев.

- Да, ја јесм велико уморјены - одговарјаје. Брати и отец јешче не сут вратили се, але привидно они будут назад в дому уже недолго.

- Ну, тогда вы јесте заправду быстро всечто сделали! Мы, заједно с Фиаломироју такоже јесмо работали с полну силу! - одговарјаје она с радостју. Искримира, ктора седи при столу, кымаје главоју.

- Ако ли ты быс могл ју увидети - говори мати даље - мы јесмо јеј говорили, да бы она не работала тако много, зато что она јест јешче слаба, але Фиала летала тут быстро како пчела! Она је делала неколико вечи в једном моменту! Ах, младост!

- Ах, како пчела... - повтарјаје Нашек.

- О, ты јеси вратил се! - говори весело Фиаломира, ктора изходи из коморы и мазаје нешто в своје власы. Румени се она легко, когда разумеје, же јеј радост јест замного видна и велика.

- Да... - одговарјаје Нашко тихо и неуверјено.

Деслава гледаје на Искрку. Вранка на маму. Оне ничто не говорет, але комуникујут се оне безгласно. Тутто тихо доразуменје зајмаје краткы момент. Обе жены видели јихне руменце.

- Идите вы, привидно вы имајете премного важных планов до оговорјенја, правда ли то? - запытываје Деслава и обтираје глинену чашку невеликым утираком.

- Ах... да... - рече Нахослав.

- Ја буду сделати метовы чај! - каже Искрка и вставаје.

Сєдет они в коморє и молчет. Ловитель сєди на подлогє, царевна на лежишчу. Свєче уже сут разпаљєне, помимо того, что за окнами јєст јєшче дост јасно. Атмосфера јєст тутчас густа, настројєнјє... необычајно.

- Ымм... - Нашко начинајє нєчто говорити. Он не разумејє зачто туто настројєнјє јєст тако чудно.

- Ха! Како много силы ја јєсм тутдєнь добыла поновно! - Фиаломира такоже покушајє нєкако начети бесєду.

- Ну, да. Когда человек работајє... тогда и такоже почивајє потом добро...

- Ыхм, да, туто јєст... дост, ым, интересна зависност...

Они цєлком сут забыли како говорити јєдин с другим. Одкуд туто јєст?

- Фиалка...

- Нашко...

- Ыхм, да?

- Ну, что? Говори ты...

- Не, ты...

И поновно тишина.

- Зато что ја - дєвчина рєчє - ка-како бы... ну ја исто хчу тобє благодарити. За помоч, за охрану, за всєчто.

- Ну, заисто не јєст потреба.

- Јєст ли нєкакы повод, нєкака причина того, же ты ми тако помагајєш?

Он мысли. Хчє он помогти Белозорјам. Але...

- Ну, ја разумеју - кажє она - не трєбујєш тутого изјасњати, ако ли не хчєш...

- Не, ја... - пробујє он, хот он не знајє что он хчє сказати - ја... ја јєсм рады, же с тобоју јєст всєчто в порєдку... направду...

И поновно јест глибока тишина. Глибока тишина једнако не јест тако глибока за уши Нахослава.

- Ты можеш војдти тут нормално - говори он выше гласно, после момента.

Тогда до коморы входи Вранка. Она држи две чашки с ароматичным чајем. Она јест цело румена на лицу. Ловитељ имаје добре уши. Он сместа је почув, же девчинка јих подслушиваје. Даваје јим она чај и быстро, без никакого слова, изходи.

- Хвала! Ох, како мила! - говори Фиала.

Нахослав молчи, але погледаје на њу тако, како бы он пытал: "что?".

- Ну. Твоја сестра! Пре-очароватељна!

- Ах, да.

Настројенје ставаје выше легко. Нашек бере тутчас книгу, ктора лежи недалеко.

- Фиала, послушај ты - он указываје јеј предмет. Она гледаје на њего интересовано.

- Погледај ты на туто, можно ты будеш ми помогти некако...

Подаваје јеј он книгу. Она бере, гледаје. Молчи. В јеј чрвеном очах блескајут искры интересованја. Отварјаје она книжку. Папир шуми, прерываје тишину. И она, без никакого мысленја, думанја, она... читаје:

- "Тысеч тристо двадесето (1320) лето. Двадесеты првы (21) день *берозаўајга мæсинко...*" ыхм, значи... - думаје она - "брэзового месеца. Тутдень в Царству праздновали јесмо Свето Бога Јаруны. Нехај буде јему чест и слава за все дары, кторе..."

Измењаје она странице.

- "Тысеч тристо двадесето пето (1325) лето. Четыринадсеты (14) день месеца цветов. Тутдень был једин из највыше эффективных

Мразовых Ритуалов. Сила тутого обряда је оддалила снєг велико далеко и..."

Папир поновно шуми. Нахослав јест тутчас велико прєстрашєны.

- "Тысєч тристо двадєсєт дєвєты (1329) год, *сладжєвы* мєсєц. Жарко лєто..."

- "Тысєч тристо двадєсєт дєвєты (1329) рок, вресовы мєсєц... тринадсєто лєто одкуд... ловитєљи... бєжаки..."

- "Тысєч тристо тридєсєт (1330), мєсєц снєга, јєдин три три јєдин, луты мєсєц, јєдин три три јєдин, мєсєц трав..."

Она глєдајє страницє и читајє ужє јєдино часовє даты. Она јєст прєстрашєна и удивјєна. Нє знајє она одкуд јєст тута кроника, зачтo она јєст тут, в јєј руках...

- "Мєсєц чрвов, мєсєц *сладж*, мєсєц... пшєницє... мєсєц... вресов..."

- "Народжєнјє... царској... до...чєркы..."

Она прєставајє читати и одкладајє книгу. Зелєны материал за означанјє страниц падајє на папир. Дєвчина силно затварјајє прєдмєт. Нахослав глєдајє на Фиаломиру удивјєно. Она јє прочитала тој текст. Взєла она книгу и прочитала. Бєз прoблєма, бєз мыслєнја, прoстo пoглєдала и прочитала, а дєжє быстрo прєлoжилa тој текст на јєзык знајємы Нахославу. Чтo јєст тутa книга?

Они молчєт. Она ничтo нє пытајє, хот имaјє она мнoгo пытaниј. Тресє сє она. Она јєст прєстрашєна из нєкaкoгo пoвoдa. Нашкo тaкoжє нє знајє чтo тутчaс сдєлaти. Тутo јєст тaкo дивнo, жє тутчaс цєлкoм нє знајє он чтo сдєлaти.

Тој тaјємны пyтник... он јє был в Долинах? Доброслaвa... тутo всєчтo... он имaјє злє прєдчyтјa.

Кымаје он главоју, отварјаје книгу. Указываје он Фиаломире две последне линије текста, тамте кторе изгледали како поема, или како podpis автора.

- Нехај ливады укажут тобе свет широки... - начинаје дєвчина.

- Нехај несут нас беле облакы... - кончаје младец. Он припомнел је себе. Тутчас он је припомнел себе слова жрици. Всечто конечно начело работати, механичне зубце в јего мозгу, како в старој машинѣ, начели двигати се. Он паметаје.

Туте два реченја, та чудна, кратка, лепа поема раззвучала се в коморе. Он гледаје на дєвку. Она на њего. Молчет. Он не разумеје что тутчас случилось се, покушаје он некако сразумети туту ситуацију, некако уредити ју в главе. Јест ли то решенје, кторо он ишче?

А она... такоже је тутчас всечто сразумела. Когда Нашко докончил поему, тогда јеј очи разискрили чрвеным блєском тако силно, како јешче никогда предже. Чрєз долги момент она даже не дыхаје од того удивјенја. Час стоји, не двигаје се, не кончаје се. Јеј душа лети тутчас негде далеко. Пред моментом дєвчина је была јешче в коморе, але тутчас она оставила тут једино тело, а целым разумом она поновно повратила се до того момента, кторы неустало умарјаје ју.

Јест вечер. Она врачаје се до дома, лети над Блєскоградом. Изменјаје она свој лет, и лети тутчас до парка. Ховаје она крила. Иде наскроз парка, поздравјаје ламповников. Ставаје она пред вратами храма...

Воздвигаје се она.

- Фиала? Что јест туто? - питаје Нахослав непокојеным гласом.

- Ја... потребују воздуха... - говори она - дај ми једин момент, прошу...

- Д... добро - одговарјаје он. Он јест непокојены, хот не разумеје туто, что случилось се.

Фиаломира без слова изходи из коморы. Преходи она чрез кухњу и бере свој плашч. Облекаје она рукавице и кожены појас. До појаса прикључаје она ножнице с ножами. Бојеванје с ветром посред снега јест највыше добра веч за успокојенје. Можно туто поможе јеј уредити мысли. Отварјаје она двери, кторе скрипет тихо. Затварјаје. Јест хладно и мразно. Брати Нахослава и отец не сут јешче вратили се од работы, јих јест можно слышати негде далеко. Они говорет нечто. Девчина не види јих. Иде она напред, равно. Најпрво она иде одснеженоју трасоју, потом входи она в лес, але тако, да бы не видети се с Небодаром. Она не хче тутчас с никым говорити. Хче она остати сама-једна.

Входи она в глубоки снег. Иде при првых брѣзах. Снег падаје легко из неба. Воздух јест хладны, мраз јест строгы. Можно бы помыслити, же тој мраз могл бы замразити всаку воду, всаку струју, всаку реку, всаку даже најмалу водну капју. Једнако, туто мыслѣнје јест фалшиво, а Фиаломира познаваје туто зато, же на јеј лицах сут тутчас мокре солзы. Она мимовольно плаче.

“Зачто тако?” - мысли она и ничто не разумеје.

Јеј рањена душа крвави. Јеј рањена душа требује... лек.

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

Нахослав лежи на лежишчу. Думаје он. Книга, ктора лежи при њем, најправдоподобно јест некака кроника из Облеченых Долин. Можно тут буде информација односно того, кде крајина јест тутчас? Туте фрагменты, кторе је пречитала Фиалка сут

заисто интересне. Имајут оне много информациј. Можно бы попробовати искати в книжке јешче выше.

Он покушаје мыслити о всем, что он тутчас знаје. Царевна говори, же Облечене Долины сут затворјены свет. Тако затворјены, же ничто до нього не входи. Итак, одкуд јест тута кроника?

Значи... кроника јест од прастарого путовника. Але... како он смог војдти до Долин? Туто јест тајност. Употребил је он магију? Ну, привидно да, он је имел тој пурпурны камень...

Како јест там можно ийти? Како војдти? Нашко думаје уже дост долго.

Мимоходом, зајмливо јест, смогла ли Фиаломира припомнети себе нешто. Она пред моментом изгледала дост неспокојно, а туто делаје, же Нахослав такоже јест непокојены. Она изгледала је, каковы поновно она начинала плакати. Јасно, она јест чувствена, емоцијна, але јеј чувства, јеј емоције не сут одникуд. Оне требујут имети некакову причину. Емоције не сут без повода. Каковы јест тутчасны повод? Она буде ийти, помыслити, дыхати, потом она буде вратити се, они будут поговорити. Уверјено јим буде можливо најдти Облечене Долины. В том моменту Нашко чује туто дост силно. Срдце исполњаје надеја.

Он утрачаје концентрацију. Јест он велико уморјены. Тутчас припоминаје он себе слова Доброславы: "скажи јеј всечто, что она требује услышати". Сказал је он? Он не јест уверјены. Он даже не је имел часа да бы познати что јест потребно сказати дєвчинє.

Он изображаје себе како изгледајут Облечене Долины. Како там јест? Каковы јест цар и царица? Будут ли они помогти Белозорјам? Он без малого целком је забыл, зачто он хтел најдти

світ вобаках. Тутчас он чује, же туто не јест најважно. Најважно јест нешто друго.

Фиаломира запытала яго пред некаліко минутаі. Зачто он јеј памагае? Кде јест пріорітет? Кде јест прядност? Что буде пасле того, како оні будут уже оддаліті Вечну Зіму? Буде лі то мажліва? Он націнае трывожіті се. Он трывуе нешто сказаті дывчыне. Але что? Что она трывуе услышаті? Кде јест рашенје?

Нахослав трывуе пагаворіті о тутом с Фіаломіроју. Бабіца Доброслава је была цёлком поважна, когда она то гаворіла.

Момент. Не тутчас. Нехај дывчына оддыхае немага.

Сёдае он на лежышчу. Бере глыбокы дых.

- Хм, зајмліва, како ізгледае правільны Рітуал Мраза...

Думае он. Туто увяржэно не јест тако грозно како Рітуал, кторы је сдэлала Фіаломира некаліко днёв назад. Она прывідно сдэлала нешто зло. Он мыслі, же туте абреды сут полне світла і магіе. Вокруг прёмнаго Орлјіх Људіј, кторы држэт свече, шепчут нешто.

Он цёлком не смеже ізобразіті собі туто. Туто снёжно торнадо. Појавјае се лі оно в арыгінальным Рітуалу? Туто јест чудно. Мімоходам...

- ...кде потам јест тој снёг, кторы оні магічна оддаљајут?

Јест лі тако, же туто вsecто чаровна прападае? А мажно вмести того оні прсто телепартујут тој снёг в некако место? Ако лі да... тогда кде он іде? До Ізрвы? Что јест тој чар? Он јест веліко інтэресаваны.

Он не смеже нішто выше ізмысліті в тутом кантэксту. Гледае он на кнігу і на зельны матеріал, кторы свободна вısı із затворжэној кронікы.

- Хмм - вадывгае он кніжку і атварјае в зазначеном месту.

- Народженје царској дочки, да? - запитује он празну комору. В том месту Фиаломира затворила книгу.

- Тысеч тисто тридесет... - гледаје он в записки, кторые они сделали вчера с детьми - Тысеч тисто тридесет два (1332)...

Он уже знает, как то прочитать.

Свечи слабо блещают. Немного приходит ночь. Нахослав числит, читает номера, мысли.

- Она говорила... сколько она имеет лет?

И в том моменту двери от дома открываются слышно.

- Нашко! Быстро! - в доме начинается слыш шум. Семёвitch кричит испуганно.

Ловитель быстро поднимается из постели и бежит до кухни. В входных дверях стоит отец и братья. От другой комнаты выходит удивлённая Деслава и Искримира.

- Нечто зло есть в лесу! - говорит Семёвitch - стража так говорит...

Нашко избегает из дома. Мрачно есть велико силно. Есть уже достаточно темно, и тяжело есть видеть. На счастье, далее есть можно "видеть" слыш. Младенец слушает.

И слышит. Слышит он слыш: слыш множества железных элементов. Одни бьют о другие. Он слушает слыш несколько секунд. Хочет он хорошо познать есть ли то нечто грозно, есть ли необходимо звать воинов. Он, однако, слышит тут хорошо: несколько-надсёт людей, воюет, бьют слыш, але... с кем? Кто с кем боюет? Тут, в Белозорях?

- Зови Воёмира, нехай собирает людей! - Нахослав указывает Гостиславу дом воёводы. Входит он слыш до дома и начинается одевать свой плащ.

- Где есть Фиалка? - спрашивает Вранка тревожно.

- Псова кров! - кричит Нахослав слышно - она же вышла слыш, перед моментом. Найдите вы слыш, прошу!

- Ја буду ју најдти! - каже Всимир.
- Искрко, мамо! - рече Нахослав - седите вы в дому, прошу.
Отче... стрежи дома!

- Небодар!

- Можливо, же ја буду требовати твојеј помочи!

Иде она, и иде, а солзы текут јеј из очиј. Она чује се тутчас тако, како бы јеј душа раздвојила се на две половице. Једна чест јеј разума јест целком обычајна. Она може иди, говорити, думати, не чује се она зло, не чује се слабо. Она имаје уже все своје силы. Једнако, втора чест јеј души, издаваје се, оплакываје нешто. Фиаломира не чује смутка, але она чује се велико странно, не знаје она что деје се. Плаче она. Але зачто?

Изимаје она своје ноже и начинаје нервозно махати њими, резаје она воздух и ветр. Девчина јест меджу брезами. Туте брезы сут за њу симбол села, гостипријемных Белозорјеј. Ах, како то јест жалостно, же у њеј не јест дост много силы, да бы она смогла сделати некако добро за тутых људиј...

“Можно Зорја, Богыня Вечера, света хранителька Белозорјеј буде ми помогти?” - думаје она і хватаје нашійнік, кторы імаје она

од Деславы. Она хче магичној силы, хче повратити се, хче шчестја...

- Прошу... - шепче она.

Jeј ноже поновно танцујут. И танцује Фиаломира, крути се она, обрачаје. Пробује она оддалити од себе туто нешто, туто зло, кторо ју тутчас умарјаје. И плаче она неустало.

"До лыўоду óкаг'онт табæ сæт сьераку, до несонт тебе бæле абалоку".

"Нехај ливады укажут тобе свет широке, нехај несут нас беле облаке".

Тута поема звучи в јеј срдцу. Она најдобро паметаје ју в тутој форме, в својем родном, криланском језыку. Привидно о туто поздравјенје је пытал Нахослав. Криланскы поздрав, благословјенје из Облеченых Долин, добро желанје, шчестлива клетва из света Орлјих Људиј. Она уже тако прёмного долго не је слышала туге слова, же оне издавали се јеј целком незнајеме, когда он јих сказал.

Точно туге слова... она слышала јих в тамтој вечер, когда была в царском парку. Слышала је она од ламповников.

Она начинаје туто припоминати себе. Она в главе поновно стоји при вратах од храма. Покушаје она поновно отварјати двери и наконец припомнети себе всечто, что было је в тамтој вечер. Она силно напирате туге двери, а оне конечно отварјајут се. Погледаје она до средины, а там...

ᲑᲠᲗᲠᲗᲡᲗᲠ

...тутчас дёвчина види, же она не јест тут в лесу сама-једна. Вокруг јест јешче дост бело, од снега, кторы лежи тут всегде.

Храм јест велики, а в јего внутри јест богато. Колорне витраже и прекрасна, мраморна подлога. Вокруг дрвене седишча, а в центру велика чаша - олтар. Там, в олтару, в тој

Яднако, тутчас јест тут целком пусто. Фиаломира гледаје в мрак, и допрва тутчас она види, же декорација од задној чести храма какобы... двигаје се. Структура изгледаје тако, како бы она оддѣљала се од будынка. Туто изгледаје дост чудно, ненатурално, але тутчас Фиаломира уже разумеје. Она гледаје на... највеликого, највыше ужасного, уродливого, најнекрасного павука. Он имаје можливо даже четыри метры! Мностр јест белы, имаје он огромны, павуковы зад, кторы јест великы како неколико барелов с пивом. А стоји он на осми великих ногах. Чудовишче не види тутчас Фиаломиры. Оно делаје нешто при чаши-олтару.

Филомира отварјаје очи од страха, але неочекивано целы тој поглед пропадаје. Она поновно јест в лесу. Задрживаје се она и падаје на колена од страха. Кладе она руку на прси. Срдце бије велико быстро. Не пробује она даже уже преставати плакати. Она просто плаче. И разумеје, же в неколико секунд тамти бандити будут војевати с њеју.

- Ја јесм ваш цель, да?! Ја?! - кричи она гневно, како бы целы свет был виноваты и злы - тогда возьмите вы мене!

Затискаје она длањи на ножах и вставаје. Срдце бије тако гласно, же она слыши јего. Час приставаје, задрживаје се. А она...

Разумеје тутчас всечто.

Припоминаје себе.

Види всечто, како во мглe.

ፆደብር

Поглед великого павука јавјаје се пред јеј очами, а она плаче јешче выше силно.

“Плачи, Золамыро, плачи” - мысли она безсилно. Она јест уморјена. И јест јеј уже всечто једно.

Її душа кривави, їй душа потребує лек.

И в тутом моменту од јеј хребета стрелајут огромне, орлје крила. Нишчет оне јеј љнѣну кошуљу, изходѣт чрѣз отворы в јеј плашчу, кторѣ она сдѣлала давнѣје. Чује она велику силу, побудженје, екстазу, разкош, кторѣ тежко јѣст описати. Чује она како чиста, магична сила преходи наскроз јеј цѣлого тѣла. Чује она како бы ју ударила силна, чрвена блѣскавица. Чује она в својѣј души јарко свѣтло, кторо јѣст тако јасно, како Солнце. Сивѣ пера воздвигают се високо а она трѣсе њими триумфално.

- Хахаха! Глупци! Пријдите ко мнѣ! Возмите мене! Тфу! - кричи она и плѣуваје.

Злочинци идут, како бы они чекали на тутој сигнал. Идеално. Идеално, да бы оддалити нервы, да бы успокојити се, да бы забавјати се! Идеално!

Когда првы злочинец атакује, тогда она ударјаје яго меч својим ножем. Јеј острје разсветљаје се чрвеним блёском, а бандит одлетаје високо, неколико-надсет метров од њеј. И потом наследны, и наследны. Она јест непобедима.

Два разбојники идут на њу заједно. Она одпираје јих слабу атаку и гледаје на њих гневно. Блёск в колору темного вина разкрвавјаје се јасным светом, а тамти два одлетајут далеко в снег и болёсно воздыхајут. Огромны Нога подходи к њеј и махаје својеју палкоју. Ноже танцујут, а вслед за ножами разблёскаје чрвеност. Але туто не јест кров. Туто јест чаровна сила, неовладајемы, страшны, првотны огонь.

Але Нога не боји се тутој магије, хот други сут престрашени. Бежи он и покушаје ударити царевну. Он једнако не очекивал того, же дёвчина буде одразити яго удар и ударити яго ногами. Нога падаје на снег.

Фиаломира уже не бојује с људами. В храму, до кторого она је пришла, јест тутчас прёмного великих и малых павуков. Монстры велике како человек, дёти тамтого највеликого. Она бије је и кричи гневно.

Зачто тута проклета мара јест в светом храму? Она хче убити највеликого павука, итак она бежи до њего. Једнако, она не види, же тутчас од левој страны атакује павук. Напобедима, храбра царска дочерка падаје на земју, а павук грызе јеј леву руку. След после угрызенја јест великы, и тече из њего кров. Фиаломира чује, же туто уже јест конец. Јад. Отрава. Токсина. Она чује бољ. Буде умрети. Уверјено буде умрети. Пробује она воздвигнути се. Она хче начети инкантовати чар.

И мара пропадаје, а Фиаломира поновно јест в брезовом лесу. Тута чест јеј душе бојује велико добро. Стары сраст после угрызенја начинаје поновно бољети, како бы рана припоминала

дєвкє о собє. Нєколикo-надсєт злочинцoв лєжи тутчас на земји. Нектори покушајут воздвигати сє. Она користајє своју предност и возлєтајє в гору. Крила шумєт гласно. Она јєст тутчас високо, а јєдин из мрзавцєв мєтајє / кыдајє свој мєч к њєј. Она с лєгкостју избєгајє од лєтајучєго оружја, и воздвигајє она руку. Шум, трєск, блєск, гром. Чрвєна магија бијє тамтого нєшчєстного члoвєка.

- Ну! Давајтє вы, идиоти! - смєјајє сє она и возлєтајє јєшчє вышє.

А они ужє нє хчут бојєвати. Бєгајут они тутчас во сє сєтрани, а Фиаломира стрєжє, да бы никтo нє бєгл до Бєлoзорјєј. Привидно јєднакo она јих великo прєстрашила, зато что никтo дажє нє хтєл бєгти в тамту сєтрану. Вси избєгајут онамо, oдкуд они сут пришли.

- Пхи! Слaбци - рєчє Фиаломира и oдвращајє глaву, а рукоју она oбтирајє солзы, ктoрє нєусталo тєчєт из јєј очиј.

Прихoди тишина, а вoкруг јєст ужє бєз малoгo цєлком тємнo. Она глєдајє в нєбo. И знајє она. Знајє, кдє јєст пoтрєбно лєтєти. И она тутчас памєтајє сєчтo. Она мoжє тутo сєчтo сєзакати Нахoслaву, мoжє взєти јєгo до Oблєчєных Дoлин, мoжє...

Нє...

Нє мoжє...

Нє мoжє она взєти јєгo...

Разпрoстирајє она својє дoбытє пoнoвнo крила и лєти она такo далєкo, такo высoкo в нєбo, жє ужє никтo нє мoжє јєј увидєти. Вoт такo Фиаломира јє пoнoвнo дoбыла своју магичну силу. В ктoру сєтрану она јє полєтєла? Тoгo нє знајє никтo.

А јєј душа крaви... и трєбујє лєк...

Stjepan Melša

Раздел 21. С поезијеју на устах

Хаос. Непоредок, кторы молчи. Сведок, очевидец, кторы својими очами је видеј бој. Тој бој был слышимы јешче неколико минут тому. Не је было тежко, да бы пријдти в туто место по следах двох ног. Ногы туте вошли в брезовы лес. Оне сут шли тут саме-једне, без никого другого. И оне шли, најпрво равно, потом начели делати некакове чудне движенја. Нечто, каковы... танец.

После неколико-десет метров оне сут задржали се, а человек, кторы је шел, упал тут на земју. В тутом месту случилось се такоже нечто странно. Тут изгледаје, како бы силны ветр вејал од того человека, вокруг него. Потом человек воздвигнул се поновно и начел бегти ко другим отискам. И тут всечто измешало се в велику битву. Неколико следов крви, много развејаного ветром снега. И все.

Сут ли они ју похытили? Нахослав пробује домыслати се того, что тут могло случити се. Множество војевников остало в селу. Нахослав говори једному из војинов, да бы пошел он сказати другим, да бы тамти были остражни.

“Что тут случилось се? Где јест Фиала?” - думаје он тревожно.

- Нахославе! Они не сут избегли далеко... - говори Небодар, кторы стоји недалеко.

- Что тут означаје?

- Ја чују јих. Они јешче сут тут близко. Јих было неколико-надсет... господжу Фиаломиру... ја не чују... всечто тут је измешало се привидно... - рече Небодар, и њухаје носом.

- Сможеш ли ты тут чути? - удивјаје се Нашко.

- Хм, да. Људи имајут характеристичны аромат. Тут не буде легко, але... можно пробовати...

- Будемо ли мы јих гонити? Хчеш ли ты гнати за њими? Јест ли можливо најдти јих? - ловитељ питаје, а в јего гласу јест звук надеје. Једнако, гонитва за похытитељами, в средине ночи, јест дост глупа идеја.

- Да, давај! Возскакај ты! - каже Небодар уверјено.

Нахослав задрживаје се. Он види в снегу јешче нешто. Подходи он ближе и бере туто нешто в длањ.

- Перо... - рече он тихо - орел?

Туто не јест возможно. Орлје пера изгледајут целком друго. Он не знаје птице, ктора бы могла имети такове пера. Он тако перо видел једино једно-кратно: оно је было маљевано над крчмоју "Под Орлјим Пером". А мимо того...

Она је добыла поновно своју магију? Одчаровала је она крила? Он быстро домысљаје се туто. И он ставаје радостны. Тутчас можно они будут могти најдти Долины!

- Да, иду ја. Двигајмо мы се. Потребно јест ју најдти.

Входи он на Небодара, седаје в великом седлу.

- Не чекајте вы. Не буде ничто грозно, со мноју јест базилиск - говори младец до других војинов - ја буду најдти девчину, а вы врачајте се до села. И стрежите вы. Ја виджу, же враг је тутчас одошел в лес, але лепје јест имети остражност. Недолго мы будемо тут назад!

- Тако јест, Нашку! - кричи једин из војаков.

ᲑᲠᲗᲠᲗᲡᲗᲠ

Летет они високо над земјеју. Нахослав не види целком ничто, всекде јест уже темна ноч. Он једнако доверјаје Небодара, кторы имаје драконске очи, и зможе всечто видети.

“Зачто они избегајут наскроз лѣса в срединѣ ночи?” - мысли он. Снѣг немного разстрајаје јего, але он тутчас зајмаје се једино думанјем. Неколико моментов позднѣје поглед изменјаје се. Јест выше тепло и выше јасно. Ловитель погледаје в гору: вот јасны Мѣсец свети над крајиноју. Јест без малого полнолунје. Богыња Луна разсветљаје јим трасу.

Небодар летаје там и назад, ишче он аромат људиј. Нагло, послѣ около пет-надсет минут он приземјаје се на некакој свежеј, младој пољанѣ. Нахослав не знаје кде они сут, он јест уже дост уморјены.

- Сут ли они?

- Да. Там, за горкоју, жари се огнишче.

- Огнишче? Ја јесм мыслил, же ты чујеш јих аромат...

- Да, увѣрјено, там сут они.

Нахослав велико тутчас поважаје Небодара. Он тихо изимаје меч и начинаје иди в страну горкы. Небодар иде за њим. Они сут безгласни. Даже великы дракон иде наскроз пољаны тихо, како кот. Луна глядаје на њих и молчи, а звѣзды блѣскајут на чрном небу. Вот иде чрны војак пољаноју, а за њим, взад, иде велика, крилата мара. Иде он увѣрјено, а јест велико гнѣвны. Светло од огња јест уже за њих видно.

Послѣ краткога часа он уже слыши гласы. Злочинци говорет. Јих беседа јест гласна, неспокојна. Нашко слыши глас, кторы јест глас... Ногы...

Он стоји в срединѣ пољаны и цѣлком не покушаје, да бы скривати се. Всекде вокруг јест мрак, а очи злочинцев сут привыкнуте до светла огнишча. Они не видет ничто, кроме светла. Никто даже не стрѣже јих. Они сут шли наскроз тутого лѣса в таку темност? Не бојет се они? Можно они имели некако

светло со собою? Хчут ли они одбегти од селянској контр-атакы? Очекујут ли они јеј?

Нахослав јест целком уморјены, он не имаје охоту, да бы о тутом мыслити. Он быстро входи в простор, кде јест видно од огнишчевого блёска. Он даже не задрживаје се, иде он просто до Ногы, кторы седи на древенном пњу. Пред тым како бандит је смогл сделати некако движенје, Нашек уже држи меч при јего грлу.

- Јасны Велесе! Что јест?! - кричи Нога. Други вставајут. Јих јест неколико-надсет.

- Нехај никто не делаје ни крок! - кричи гост в чрно-небеском плашчу. Потом он говори до Ногы:

- Кде она јест?

- Что? Ја не знају...

- Кде она јест?! - кричи младец гласно.

Он слыши тихы звук, без малого неслышимы. Некто напинаје лук.

- Ехх... - говори Нахослав уморјеным гласом и одскакываје, когда стрела прелетываје при јего главе. Нога изкористываје туту ситуацију и быстро воздвигаје своју древену палку. Неколико-надсет разбојников стоји уже и готови се до бојеванја. Имајут они мече, луку и палку.

- Вы привидно не разумејете что ја говорју - каже Нашко - Небодаре!

Дракон изходи из темности. Велика губа, ктора из половице изгледаје како кљун птице, из другој половице како морда јашчера, начинаје гласно ревти. Глас несе се по целој околине, а тамти сместа утрачајут целу охоту до бојеванја. Вси. Даже одважны Нога.

- Тој монстр јест базилиск! Всаки човек, кторы на њего буде погледати, буде обрнути се в камень! - кричи Нашко, да бы имети јешче выше предности.

Вси закрывајут своје лице. Мара стоји за Нахославом и уважно гледаје, да бы никто не покушал делати нешто зло. Ловитель подходи до Ноги, кторы целком престрашены клече на коленах, и обувкоју провргаје јего на земју.

- Кде она јест? - допытываје поновно.

- Н...н...н...н...не знам! - кричи Нога нервозно.

- Како "не знаш"?!

- Не... не знам! Мы јесмо ју нашли, але потом јеј израстли крила, она начела метати некакыми чрвеными чарами! Мара некака! Монстр! Кто она јест, псова мати?!

- Итак, не јесте ју похытили? - питаје Нашко. Из некакого повода он не јест удивјены. Ако ли дѣвчина, заједно с крилами, поновно добыла своју полну магичну силу, тогда младец вери, же она могла јих побити.

- Н...н...не! Не! - кричи Нога.

- Ехх - Нашко кымаје главоју - а кде она јест тутчас?

- Ја не знам! Не знам! Полетела је она како орел! Како сокол! Высоко в небо!

Нахослав думаје краткы момент. Одвращаје се и ховаје меч до ножнице.

- Идимо, мы не познамо тут ничто выше.

Вскакаје он на Небодара, а дракон разпростираје крила и возлѣтываје в гору. Когда страх разбојников пропадаје, тогда тајемны војевник уже јест негде далеко. Базилиск и Нашко приземјајут се недалеко даље, тако, да бы быти в достаточной далекости од бандитов.

- И что тутчас? - питаје дракон.

- Хм, ја не знају. Докуд она је могла полетети? - Нашко седаје на земју. Јему јест тежко поједнити все знајеме информације.

- Можно ли она полетела там? До својего дома?

- Хм... - ловитељ въздыхаје - да... то јест можливо...

Он заисто не знаје јест ли то можливо или не. Он не знаје како работаје магија, не знаје многости вѣчи односно Облеченых Долин. Кде јест потрібно искати Фиалу? Како јест можно најди свет в облаках?

Он покушаје припомнети собе всечко. Изимаје он пурпурны камењ, котры неустало виси у јего шије. Гледаје он на њего. Јест стара книга, кроника с информацијами. Нашко знаје такоже како привидно може изгледати Мразовы Обред. И имаје он такоже тој псевдо-магичны, пол-прозрачны камењ. Немного. Але можливо, же туто јест можно некако сједнити?

“Думај ты Нашко, думај”.

- А ты знајеш ли трасу? Знајеш ли ты кде мы быхмо могли начети разискыванје? - питаје Небодар.

- Ну исто не... але можно... - Нахослав гледаје в небо - знаш ли ты можно некаке чары?

- Хахаха! - дракон смејаје се радостно - ако ли то бы было тако легко, тогда мы уже давно быхмо были в Долинах! Тут јест потрібны добры, силны чар. Или добры, силны магичны резонанс.

- Магичны резонанс? Что јест туто? - питаје Нашко интересовано.

- Ну, понекогда магичне предметы могут взајемно усиљати своје дејанје. И могут оне потом выше силно реаговати на инкантицију.

- Инкантиција... инкантиција... - рече Нахослав и думаје он силно. И нагло он разумеје.

- Небодаре! Ты јеси ми спадл из неба! - радује се он. Он имаје предмет, и привидно такоже инкантацију! Јест потребно једино заклету чар! Јест ли то можно? Можно јест ли ризиковати?

- Ја? Из неба? Девчина је спадла из неба! Ја јесм "Дар из Неба"! Небодар! - говори базилиск триумфално.

- Мы полетимо високо. Ја привидно знају како најди Облечене Долины! Не јесм ја уверјены, буде ли то успешно, але можно јест попробовати!

- Ох, туто јест нешто ново! Давај, летимо!

ᑭᑭᑭᑭᑭᑭ

И после неколико моментов они уже сут високо. Небодар не знаје кде летети. Нахослав гледаје в небо. Луна јест високо на небу, взад, немного налево од младца. Они летет на север.

- Мы јесмо прилетели од запада, правда ли то? - допытываје, да бы имети уверјеност.

- Да.

Дракон гледаје вокруг. На западу јест можно увидети премного облаков. То сут облакы Вечној Зимы. Там сут Белозорје. Далеко на северу јест можно увидети високе горы и каменне врхы, на кторых лежи снег. Там далеко, за горами, неколико-сот километров даље јест Крајина Вечног Леда, Изрва. У долу они видет мале пољаны, ливады и лѣсы.

Нашко припоминаје себе хаос, кторы Фиаломира је оставила после того, оногда она покушала делати Ритуал Мраза. Премного снега вокруг старого дуба. Тежко је было туто одснежити. Ако ли он не мыли се, тогда...

Приближаје он магичны камень до уст и припоминаје собе слова дівчины:

“Не јест важно что ты говориш, але то что ты чујеш в средине, в собе. И важно јест какы јест твой цель. Рымованје додаваје силу до магије. Выше просто јест чаровати с поезијеју на устах”.

Потом припоминаје собе јешче друго:

“Магија љуби прастары језык”.

Он не знаје Прајезыка, але он знаје једин краткы поем. Буде ли туто работати? Затварјаје он очи и шепче:

- Нехај ливады укажут ми свет широки, нехај несут мене беле облакы...

На краткы момент свет ставаје целком тихы. Ничто не јест слышно, ни ветр, ни драконске крила. Не чује он ничто. Туто јест тако, како бы он на једну, кратку секунду утратил контакт со реалностју.

Туто быстро одходи од нього. Реалност врачаје се. Гледаје он вокруг. Ничто не је случило се. На западу сут облакы, кторе сут осветљене светлом Месеца. На севеу јест ледва видна Изрва. Гледаје он на камень. Он такоже изгледаје дост обычајно.

Перуне! Не работаје?

- Видиш ли нешто выше? - запытываје Небодар.

- Ну не!

Неочекувано јего поглед ставаје чрны. Не види он ничто, итак он выше силно хватаје се седла на хребету дракона. Он не хче спасти. Он јест немного затмјены. Он даже в једин момент мысли, же он буде упасти, але тутчас уже поновно јест в поредку. И он чује нешто. Нечто како бы указанје. Указанје, кторо јест тяжело описати. Он бере глубоки дых. Гледаје он на север. Пусто там.

Нечто не работаје добро? Гледаје он на пурпурны камень. Он јест целком нормалны. Не изгледаје он, како бы он работал. Але можно нешто јест в средине. Можно там он увиди одговор?

Прикладаје он камень до ока и гледаје наскроз нього. Можно туто буде функцијоновати? Изрва јест тутчас пурпурна. Пурпурне горы, немного пурпурного снега, лед, праздност. Але можно...?

Гледаје он в гору, а там... ничто. Једино чрно-пурпурно небо и невелике звезды. Нахослав је очекивал, же он буде увидети велике ветвы Аси Сўе:та. Бабица је говорила, же давнеје камень је указывал Древо Света. Але можно Древо не јест тако велико, како он мысли? Гледаје он выше в страну истока, там, где јест центр света.

И там... такоже ничто не јест видно.
"Можно и добро, же над Изрвоју небо јест пусто? Не буде потрібно там иди" - думаје Нашко.

Абстрактно почутје указанја укрєпјаје се, ставаје оно выше силно. И он делаје туто, что јему говори туто почутје. Гледаје он над Белозорје, на запад. Недавно он начел думати о том, где Ритуал Мраза може оддаљати тој целы снег. Почутје указанја, неопишима, дивна сила говори јему в главе "там, погледај там". И туто уверјаје јего јешче выше. Вот гледаје он. Тако како јему каже абстрактна рука.

Види он, и задрживаје дых. В пурпурных облаках, кторе види он наскроз камења, јест... нешто... велико... огромно... како бы одвращена к долу... гора...

Туто изгледаје не дост јасно. Але там нешто јест! Јест добро, же богыња Луна свети дост силно, зато что привидно без того он бы ничто не увидел. Гледаје он без камења, и види облакы. Прикладаје камень до ока, и види велику гору. Точно над Белозорјами!

- Небодаре! - кричи он радостно - ја знају, ја знају, привидно, в како место они оддаљајут тутој целы снег из Облеченых Долин!

- Что? Како то? Видиш ли ты? Видиш?! - дракон рече ентузиастично.

- Тако! Да! Над нашими Белозорјами! Точно над Белозорјами, Небодаре! - кричи он - они метајут тој снег до нас, на дол!

- Хахаха! Туто јест небывало! Абсолютно надобычајно! - говори базилиск гласным басовым звуком.

- Итак, что?! - говори ловитель - саморазумно, летимо там, правда?! Можно јест достаточно, да бы они просто двигнули туту велику купу камењев на север и тогда Вечна Зима појде вон?!

- Летимо! - говори дракон и махаје крилами - На запад!

“Нехај всечто буде добро с Фиаломироју” - думаје Нахослав.

Облечене Долины... зашто оне сут тут, над селом? Какы јест јих секрет? Где јест Фиаломира? Јест ли она там? Зашто она не је прилетела сказати туто всечто Нахославу?

И что означаје, же она је народила се, како говори кроника, в тысяч тристо тридесет втором (1332) лету? Имаје ли она уже сто седмдесет пет (175) лет? Зашто тогда она сказала, же имаје петдесет три (53) лета? Или можно она не јест тута дочерка из кроники? Можно тамта јест јеј мати или бабица? Зашто кроника кончаје се в тысяч тристо осмдесет четвертом (1384) лету? Он јест немного тревожны, зато что меджу тысяч тристо тридесет втором (1332), а тысяч тристо осмдесет четвертом (1384) јест точно петдесет два (52) лета.

Нахослав велико хче познати одговоры на туге пытанја.

Раздѣл 22. Клетва Мраза

Прилетајут они на каменну земју. Лим не је долго зајмало, да бы тут прилетети. После неколико-надсет минут они уже были при великој горѣ, ктору Нахослав је гледал наскроз пурпурного камења. Он је изгубил поглед на гору допрва когда влетели они сут в велике, темне облакы. Они сут стали прѣстрашени, зато что Небодар не је видѣл кде јѣст потребно летети. Слушал он једино то, что говори Нахослав. Посред облаков увидели они сут туту каменну земју, ктора јѣст магично скрыта. Не знајут они того, како они смогли тут влетети, але тутчас туто не јѣст важно. Вот стојет они тут, у краја Облеченых Долин.

Стрибог велико силно веје ветром, а в ушах Нашка ветр свистаје велико. Каменна подлога јѣст равна. Нахослав не види абсолютно ничто. Изседаје он из базилискового седла и бере глубоки дых. Он чује нервозност. Неустало држи он руку на драконској кожи.

- Там в мешку јѣст неколико воскованого древа, можно бы је разсветлити? - говори Небодар спокојно. Он види всечто, види тутој велики простор. Види он равну, каменну област, види он огромну територју, ктора в неколико-сот метров даље ставаје великими горами. Јалове горы, сиве како мгла. Там даље, в тамтом мѣсту јѣст небо, кторо тутчас скрываје се в ночном мраку.

- Светло? На что ми оно тутчас? - рече Нашко - идимо там, даље. Тут ничто мы не сможемо најдти.

Небодар хче протестовати, спротивити се Нахославу, сказати јему да бы он немного оддохнул, одпочел. Але знаје он, же младец не буде хтѣти оддыхати, не тутчас, не тут, тако близко чаровној крајины, ктору они конѣчно сут нашли.

- Можемо ли? - запытываје ловитель - видиш ли ты всечто добро?

- Да... виджу дост јасно, мы можемо полетети над крајиноюу, в безгрозној вышинє, да бы никто нас не увидел тако просто.

- Добро - каже Нашко и входи на седло.

И не чекајут они выше, дракон возлетаје, и уже в неколико минут они сут над тамтыми горами. А то, что он там види, јест за нього очароватељно.

Там, у долу, јест велика, скрита в темности крајина. Небодар не види добро, але привидно в центру јест град. А вокруг того града јест много териториј, много пољан, великы простор. Правдиве Облечене Долины сут прекрасне. Свет јест окружены горами, кторе од страны центра сут высоке даже на неколико километров. Горы каковы позирајут в дол, на долину, ктора јест в срединє. Небодар не види ничто выше, але уже туто јест достаточно, да бы можно было очаровати се красностју крајины.

Из другој страны, Нахослав види једино мрак и темност. Привидно тутој факт јест причина того, же он првы види слабо светло. Указываје он в тамту страну.

- Там на долу јест невелика светлна искрка. Видиш ли ты? - запытываје он.

- Хм, да, тутчас виджу - одговарјаје базилиск - јест ли добро, же мы там летимо? Знајеш ты... ја јесм дракон, они могут быти прєстрашени, и могут хтєти атаковати...

- Хмм, ты имајеш правду. Можно ли будемо попробовати скрити се в темности? Ја буду пријдти там ближе. Житељи привидно не будут за нас никаковы проблем, принајменје тако је говорила Фиаломира.

- А ако ли ночна стража буде тебе увидети? Что тогда?

- Хмм, будемо нєчто измыслити тогда - одговарјаје Нашко, кторы думаје једино о дєвчинє.

- Јасно - говори Небодар кратко. Он могл бы спротивјати се, але дракон чује, же не буде смогти задржати Нахослава. Он може једино скрвити се в темности и стражевати ловитеља.

Небодар прилетаје ниже и гледаје. Он види, же у долу јест пусто, итак он приземјаје се на некакој алеји. Около половины километра даље јест великы будынок, од кторого изходи чрвено светло. Блеск в једин момент усиљаје се, в другы момент слабне. Туто изгледаје магично.

Базилиск јест првы, кторы чује, же нешто не јест добро. Нахослав сходи из дракона, а јего ноги западајут се глубоко в некаку мекку материју. Ловитељ допрва тутчас је сразумел, же он чује... хлад.

- Снег... - шепче он.

- Снег... - повтарјаје дракон.

Премного снега.

- Кде мы јесмо? - запытываје Нахослав, кторы ничто исто не види. Отварјаје он мешек и ишче дрєвене свече.

- Мы јесмо в центру града. Видиш ли ты там в далекости тамто светло?

- Хм, да, виджу ја...

Неколько моментов позднеје он иде со свечју в страну тамтого будынка, и покушаје он увидети нешто. Иде он наскроз широкој алеје, а из једној и другој страны сут сиве, темне тење. Что јест туто? Он подходи ближе.

И види он замражену руину. Разбита, стара, каменна стена, зимна цегла. Изнишчены дом. Иде он даље, але там всечто јест равнако. Всечто јест изнишчено, замрзло, старо...

- Что тут... је стало се...?

Мртве будынкы молчајут, а он помало подходи до огромној конструкције в центру. Он види ју выше добро, неж всечто, что јест вокруг. Гледаје он детаље.

Давнеје тута структура привидно была прекрасна, богато декорована. Тутчас јест она скрыта ледом и мразом. Снег входи до средины чрез велике, разбите окна. Туто привидно јест храм. Великы, изнишчены, замражены храм. И конечно Нахослав приходи под велике врата, кторе сут отворјене. А од центра, из-за двери изходи чрвено светло, которого колор и форма изгледаје како кров.

Слыши он... плач...

Входи он до храма, а невелика искрка светла од јего свечи танцује со светлом внутри. В храму всечто јест једнако, како вне. Тут сут поламане, изнишчене седишча, всегде вокруг лежет фрагменты стекла, окон, а всечто туто јест скрыто в снегу. В центру храма стоји некака конструкција. Тежко јест одгадати, что јест тамта форма. Туто изгледаје како раздробјены / изкрошены камень. Точно там, под тутым мртвым каменем седи... некто.

Малы фрагмент стекла раззвучаје се под стопоју Нахослава. Тамтој персонаж моментално одвращаје се и рече:

- Атик?

То јест глас Фиаломиры.

- Фиала? - Нахослав радује се - најкрасна Зорјо! С тобоју јест всечто в поредку!

Иде он к њеј. Он јест уже достаточно близко, да бы увидети сраст на јеј лицу, кторы она имаје од неколико дњев. Стара рана поновно крвави.

- Аксье, јо... ызоўыны...

Младец делаје јешче неколико кроков. Туто не јест кров од старој раны. Девчина плаче кровными солзами.

- Фиала? - он јест престашени.
- *Оз... запројдон, не есм хотæло!*
- Фиала! - кричи он и подходи јешче ближе. Она воздвигаје се и делаје крок.
- *Та не ест атик... нó до...* - говори она нешто, и ставаје смутна. А потом на јеј лицу видно јест, же она ставаје раздражњена.
- *Та еси: ту!*

Что тутчас случило се? Девчина познаваје јего? Или не?

- Вот јесм ја, Нахосл...
- *На:наўа еси: при:х'илу?!*
- Что? Ја не разумеју что ты говориш...
- Еххх! - каже она гневно - ты јеси поновно тут пришел?

Она сместа изменила свој језык. Изгледаје она тако, како бы была отупела. Можно она не знаје что говори?

- П... поновно јесм ја пришел?
- Ја јесм тебе сказала, же тут не јест за тебе ничто интересно! - кричи она.
- Фиаломира... что ты... говориш? Что тут деје се?
- Ну, и что? И что? Ты јеси тут пришел да бы кричати на мене? Да бы мене карати? Осуджати?

А он не знаје что одговорити. Он не разумеје туту ситуацју. Он види добро. Она јест Фиаломира. Тутто не јест никакы дух, никака мара. Але она не познаваје јего, не реагује на то, что он говори.

- Да! Ја јесм тутто сделала! И что? Тутто не јест твој бизнес! - кричи девчина.
- Фиала, ја не разумеју о чем ты...
- Да! Ја јесм јих всих убила! Да, ја, сама-једна, јесм то сделала! Тутыми руками! *Аўа:ма: ранка:ма:!!!* - она указываје јему своје длањи.

Он задрживаје се. Тутчас он начинаје бити поважно прэстрашены. Она дэлаје крок в яго страну, а он иде једин крок взад.

- Ты јеси поновно пришел да бы кричати на мене из того повода? Не имајеш ли ты дост после того, когда ты јеси тут был прво-кратно? Не паметајеш ли того, како ты јеси избегал одтуд како стара, прэстрашена жена?

Она не говори о њем. Из некакого повода она помыљаје яго с некакым другим чловеком...

- И никто никогда не је запытал мене ЗАЧТО ја јесм туто сдэлала!

- она кричи из полного грла, а храм исполњаје се ехом јеј гласа. Тамто чрвено светло даље изходи од тамтого камења, и разсветљаје оно каменне стэны.

- ЈА ЈЕСМ ПРОБОВАЛА, ЈЕСТ ЛИ ТО ЈАСНО?! ЈА ЈЕСМ ПРОБОВАЛА ПОМОГТИ ЈИМ! - она кричи како безумна.

- Але ја не јесм тут да бы тебе карати, или нечто тако! - Нашко такоже кричи.

- Ты ничто не знајеш! Зачто ты јеси тут пришел?!

- Да бы познати... правду...

- Правду?! Ты јеси утратил знајемост правды, да?! Хахаха! - смејаје се она - ты не разумејеш! Ја јесм сдэлала тако, да быс ты утратил знајемост правды! Ја јесм ју тобе оддалила из главы! Ја, разумејеш ты? Ја!

- И зато... ја јесм пришел - одговарјаје он, хот он заисто не знаје о чем дэвчина говори. Он једнако покушаје бити тој чловек, ktorого она в њем види.

- Поновно?! Молчи ты! Молчи! Тишина! Иди одтуд, ја не хчу тебе тут видэти! *И:ди: адтанду а: ни:кагда: не ўарти ся!* Или ја не буду тако милостива, како в тамтом часу!

Воздвигаје она руку, а моментално трескаје јасны, чрвени гром, котры разбијаје се о каменны строп. Каменны фрагмент падаје на земју и ударјаје гласно.

Небодар слыши туту, и возлетаје. Он хче прилетети ближе до входа храма. Ако ли буде треба, тогда он буде могти изнишчити врата и војдти до ввутра.

- Добро! - кричи Нахослав прэстрашено - итак, ако ли ја добро разумеју, ты не хчеш ми сказати что тут точно случило се?

- Ха! Зачто?! Забуди ты о тутом! - одговарјаје Фиаломира гнэвно.

- Ех! Добро! Како ты хчеш! Але знај ты, же тутчас Облечене Долины сут точно над Белозорјами. И из повода твојеј дурној крајины моје село јест цэлком скрыто снэгом! То јест твој цэль?! То јест то, что ты хчеш? Вэчну Зиму? Смрт житељев? То јест то, что хчеш, идиотко?!

Он јест на нју абсолутно гнэвны.

- Ты јеси мене оставила! Ты јеси избэгла! А мы јесмо хтели туту сдэлати заједно! Заједно хтели јесмо најдти твоју...

Он тутчас разумеје, же Облечене Долины сут цэлком скрыте в снэгу. Разумеје он, же храм, в ктором они сут, јест руина. Фиаломира цэлком друго је описывала тој свет. Она је была тако радостна, когда она говорила о тутој крајинэ, она тако радовала се нјеју. И тако бојала се того, что буде с Облечеными Долинами...

Она је всих убила? Что туту означаје? Она јест одговорна за туту катастрофу? Она је засыпала цэлу крајину снэгом? Она ју замразила? Але... зачто...?

- Кто... ты јеси? - говори он беземоцијно. Одвращаје се он и иде к дверам.

Надеја, да бы помогли Белозорјам, умираје тутчас в Нахославу. И в тутом моменту он јешче слыши в главе слова Доброславы: "слова могут ранити".

- Да! Хахаха! Знај ты своје место, псе! Хахах! - смејаје се она хистерично, потом падаје она на подлогу. Јеј смех ставаје выше и выше тихы - ха, ха, ха!

Нахослав даже не одврачаје се. Кто знаје что она може јему сделати, ако ли он буде тут јешче остати? Затискаје он уста и изходи из храма.

Чрвене, кровне солзы текут из очий Фиаломиры. Храм од внутри блескаје чрвеным светлом.

Lea Anić

Раздел 23. Мрачна пут

Тута хисторија была в тысеч тристо осмдесет четвртом (1384) лѣту. Дѣвчина не је знала, же когда она буде отворити туте двери од храма, тогда јеј житје уже никогда не буде тако, како давнеје. Великы павук, огромны монстр, которого она је увидела в цркви, оставил на јеј срдцу рану, котору уже не је можно было улѣчити. В тамтом часу, једнако, она была трѣзва, помимо того великого страха. Мара нишчила је светы храм. Она је стала при олтару и гледала је на запечатане, магичне клетвы. Царевна никогда не је слышала о таковых монстрах. Она смѣста, одважно, начела иди в јего страну. Тогда начел се бој.

Неколико минут позднеје во внутри были уже царски ламповники, а в наследных минутах је пришла криланска стража. Меджучасово, великы, белы павук такоже је призвав својих војевников. Велико много павуков пришло до храма. Окна разбијали се, сѣдишча нишчили, каменне стѣны разрушали се. Начело се пекло.

Дѣвка даже не је приметила момента, в котором павук-војевник је угрызл и покусал јеј лѣву руку. Она стала отупјена и начела чути се велико зло. Је было потребно обновити магичны Ритуал Мраза, да бы олтар не изнишчил се. Она је разпрострла длањи. Некакы бојец убил павука, котры је ранил царевну.

Вокруг је было много звука желѣзных мечев. Никто даже не је смогл приметити великој раны, котору дѣвчина је имела на руке. Там је было прѣмного павуков. Рана болела, але она је игноровала туто. Она покушала је тогда обимати чаровну силу, котора преходила наскроз јеј тела.

Она почела је велико помало. Поема је исполнила ју, она не видела и не слышала ничто вокруг. Велико, мразно торнадо быстро је изјавило се над долиноју, ктора западла се в огромны хаос. Посред крика, посред железного звука оружја стојала је она једна. И гласно инкантовала је она формулу клетвы.

Туто не је было велико долго, а принајменје тако мыслила дѣвчина. Шум је ставал выше тихы, кричанје начинало је молкнути, а вместо того је пришел грозны свист ветра. Је ли было добро, да бы говорити тутчас клетву, в центру тутој страшној битвы? Она не је о том думала. Најважно заданје было подкрепити олтар, обновити Ритуал, задржати тутого великого монстра. Бездонна, страшна тишина окружила дѣвчину. Ветр је стал выше слабы, а она је стојала с разпростртыми руками.

- Слушај, слушај, Мразе љуты,

Иди вон од нашеј Земје,

возми од нас тој снег круты,

Тако твоје презначенје.

Да в Стрибога иде име

Туто наше приказанје,

Наша сила, наше племе,

Оддаљаје заклинанје...

Она је отворила очи. Лежала је она на земји. В храму је было целком темно. Дѣвчина была велико слаба.

Олтар... олтар! Јест ли он целы?

Царевна је разсветлила околину светлным чаром. Чрвены блѣск је распалил се.

То, что она је увидела, је было целком друго, неж она бы хтела. Тутој поглед је ранил јеј душу, и раздрл ју на две половице. Вот целы храм је был целком унишчены. И она не је уже видела того великого павука. Не видела је она такоже

нікого другога. Вокруг сут лежали тела мртвых павуков. Ё было тихо і пусто, а сярэдзіну храма начел исполняти... мраз.

Она стала прэстрашена. Моментална она је возлетела в гору, і увидела, же цела долина јест скрыта в снегу.

- Проклеты мраз!

Солзы начели текти јеј из очіј. Јест ли то кінец? Клетва Мраза победіла јих? Кде сут вси?

Она је полетела до замка. Палац такоже је был замрзлы. Она кічала, звала, але нікто јеј не одговарјал.

После тамтој страшној ночі она уже не імела можност, да бы поговоріті с отцем і матерју. І она нікогда јих уже не нашла. Она, једнако, нашла многа другх житељев... вси сут были зімні і мртві.

Облечене Доліны из далека је изгледали невінно, тако, како бы оне заспали в теплом лежышчу, а рано зајутра імелі пробудіті се і жыті даље.

Але нічто тако уже не было.

Тры дње і тры ночі дівчына сядела в храму, пры олтару. Она је хтела једіно умрети, але смрт не је кіходила. І она је неустало плакала. Она не је разумела что случіло се, зачто јеј магіја тогда не работала, кто је был тој велікы монстр. Она стала слаба.

После того часа она смогла је најдті в себе немого сілы і помыслила, же буде добро да бы погребті умрелых пріјатељев. Уже једіно туто можно је было делаті. Тутым всім лўдам је было треба сделаті правілы погреб. Они істо сут были невінні! Цела долина...

І тогда је начела се мрачна пут, ктора је займала дівчыне некіліко наслідных лет. Најпрво она је спаліла тела сілужбы из замка. Потом она је погребала в такы спосіб граджанов из

Блєскограда. Она нікогда не је нашла всіх. Јороко, Бустрок, а такоже јеј други пријатељи, с кторыми забавјала се, когда они вси были дєти. Они привидно лежали сут нєкде глубоко под снєгом...

В нєколіко лєт она је прошла велику чєст крајины, але много умрєлых она не је смогла најдти. Понєкогда она дажє не је смогла разпаљати поргєбовє стогы, и тогда она је палила тєла магичными громами. Мрачна путоватєлка смогла је погребати привидно тєсєчє лїудіј. А Облєчєнє Долины, како стали сут замражєнє, тако и были замражєнє ужє всєгда.

Она је покушала потєм поновно поновити Ритуал, але туто не работало. Всаки мєсєц она покушала чаровати, але крајина нєустало была је обимана Вєчным Мразом.

А конєчно она је утратила трєзвост разума. Стала је она безумна. Јєј гласны, страшны крик нєсл се в єєлом свєту, а бољ, кторы она проживала, је стал замного тєжкы. И тогда она је нашла помоч в магији.

Она је научила вхєдити в тако станјє, в ктором бољ је ставал мєнши, а пустост и праздност в срдцу была вышє лєгка. Была она тогда како пуста скорлупа, како панцыр, без чловєка в срдєинє. Была је она в станју, в ктором не је потребовала ничто, ни јєданја, ни спанја, но такоже не доставала од житја никакој радости. Она чєсто сєдєла в храму, а в магичных визијах она поновно, и поновно прєживала щчєстливє моменты својєго живота. В својєј главє царєвна поновно была мало дєтє, кторо забавјало се с пријатєльями, поновно је была млада дєвчина, ктора достала је прєкрасно имє од својєго отца, поновно је была жєна, ктора чєсто сєдєла на пурпурных пољанах, јєдала сладкє овочє из дрєв, и говорила с пријатєльями. Потєм она ужє дажє не је знала что јєст правда а что јєст фалшива, магична визија.

И прішел је конечно тој дењ, в ктором она је сразумела, же јеј житје утратило је всакы смысл. Она је взела мразны дых и воздвигнула је се. Было тогда зимово, хладно јутро. Дробны снег погладил јеј лице. Всаки крок је был велико тяжкы.

“То уже конец” - она мыслила.

Конец Облеченых Долин, конец *Жоламыры*, дочки *Пераполка* и *Арлеслоўы*, последних владателей. Конец Орлжих Људиј.

Она начела је плакати. Она помало је прешла наскроз града, потом при каменном плоту, потом чрез снегове пољаны и вошла до мртвых лесов. Вечером она была при великих, жаловых горах. Погледела она тогда назад.

Долина је была бела, а небо чисто и јасно. Даже тутчас Облечене Долины сут были прекрасне. Она обратила се и пошла даље. В ночи шла она в гору, а заједно со собою несла она такоже свој бољ и оплакыванје. Јутром была она уже за горами, на каменној земји, на крају својего света.

Погледела она тогда в дол. В јеј очах была једино пустост. Хладны ветр је вејал од дола, од великој пропасти, в ктору она је гледала. Допрва в тутом моменту она је разпрострла своје крила. Сиве пера зашумели достојно.

- То јест уже конец, Жоламыро - сказала је она тихо.

Она поновно привлекла до својего мозга тамте највелико добре визије, тамте красне воспомненја, и заклела је она в себе, да бы паметати једино туто, что јест најдобро. Она поновно је была царевна Облеченых Долин. Услышала она смех пријатељев, глас отца и матере. Свет, кторы она је оставила, в јеј главе не је был уже мразна пустыња. Она поновно је была в прекрасној крајине, она поновно бегала на пољанах и в замку. Она поновно

имела петдесет два (52) лета. И она тогда сделала шаг в ту великую, глубокую пропасть. Спала она в дол.

Крыла пропадли, а её пера стали как прах и пыль. Слезы начали течь из глаз. Она её заперла глаза и почувствовала ветер во волосах.

“То есть уже конец, Жоламыро”.

Раздел 24. Јих доља, јих судба

Фиаломира гледаје на чудны нашијник, ктора она имаје на својеј шији. Она не може припомнети себе одкуд он јест. Светло в колору крви, кторо разливаје се на каменных стенах храма, мешаје се со светлом Солнца, кторо приходи до Облеченых Долин чрез велику мглу, ктора јест тутчас над крајиноју.

Девчина гледаје детаљно в тој чудны симбол. Она никогда јего не је видела. Јест ли то дар од тамтого човека?

Она думала о том, зашто он до њеј је вратил се. Мыслил ли он, же она буде јему сказати туту страшну правду, ктора неустало пали јеј душу? Туту правду, ктору она бы хтела скрити в својем срдцу?

Она седи на земји. Чује се она... дост странно.

Она чује се... добро.

Не паметаје она како то јест чути се добро. Но тутчас она може добро туто познати. Гледаје она на своје руки. Кожа јест једрна, деликатна... чиста. В ктором моменту јеј длањи стали тако... гладке?

Тутчас она примечаје, же облечена јест она в плашч, в чрно-небеском колору. Имаје она чисту, льнену кошуљу, тепле обувки, рукавице... тој нашијник... что туто јест?

Тыче она својего лица и чује легкы бољ. Сраст. Стара рана. В том моменту она припоминаје себе.

- Итак... тако... он тут был... - шепче она. Паметаје она чудне визије и погледы, каменны град, мало зимово село. Паметаје она дракона, људиј.

Чловека.

Тутчас она разумеје. Нахослав тут был. Он пришел до тутој краіны. Але како то јест можливо? Зачто он је прiletел? До њеј? До тој, ктора је убила всих?

Она тресе се од тутој мыслі. Она не имаје никако поважанје за себе и своје слабости. Тут горкост разливаје се в јеј души, а од очіј поновно начинајут текти чрвене солзы. У њеј нема уже никакој силы. Але...

- Белозорје - шепче она.

Тамто село. Тамто село потрібно јест избавити. Принајменје тут.

- А потом уже не буду ја нікому потрібна.

И воздвигаје се она. Сбираје остаток сил, да бы последно-кратно покусити направити нечто. Чаровати велику магију, прэменити дољу / судбу.

Лих дољу. Судбу Белозорјеј. Не своју.

“Тако буде выше добро” - помысљаје она и силно обимаје зорјанскы нашијник.

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

- Нашко! Ласны Перуне! Что јест? Какове имајеш новины?! - Семјевит хватаје яго в дверах дома. Солнце помало возходи и даваје свету своје слабо, јарово светло.

Он не је јешче полно сразумел что случилось се. Фиала је унишчила Облечене Долины? Какы јест јеј цель? Всечто тут сделала... она? Он целком не знаје, что о тутом мыслити. Небодар ничто не је пытал, когда они врачали се до Белозорјеј. Он не је хтел пытати о ничто, когда он је увидел Нахослава. Ловитель је взял глубоки дых, когда они прiletели до села. В домах вси

јешче сут спали, хот једин из стражников быстро избегл од дрвеној вежи, да бы познати новины од Нахослава.

- Злочинци сут избегли, не будут они напасти села... - младец је одговорил слабым гласом. Одходи он до вежи и гледаје на Небодара. Дракон ничто не говори.

- Злочинци сут избегли - одговарјаје Нашек отцу.

- Нашко, сыне! Что јест с Фиаломироју...?! - Семјевит питаје јего и даваје руки на јего хребет.

- Не јест можливо, да бы оддалити Вечну Зиму - ловитель боји се одговорити на туто питање.

Семјевит кымаје главоју и въздыхаје тяжело. Деслава стоји при њих. Јест видно, же она не је спала в туту ноч.

- Мы јесмо бојали се - говори она и подходи ближе. Потом обимаје она јего силно. Семјевит такоже туто делаје. В том моменту Нахослав не сможе должеје држати својих емоциј. Плаче он.

- Ја... ја јесм пробовал... не јесм... смог - рече он - она... она... не јест можно одчаровати Белозорје, не јест можно помогти Облеченым Долинам, ничто не јест можно...

И ничто выше не може он сказати. Родитељи обимајут јего. Деслава плаче заједно со сыном. Нашко обтираје солзы. Туто јест за њего уже замного. Не знаје он что сказати, не знаје он что сделати. Он бере глубоки дых.

- Иду ја до воджа - говори он нагло - мы потребујемо приготовити се до путованја негде далеко, там, где не досегаје Вечна Зима...

- Не - каже отец - ја појду. Ако ли говориш ты, же не јест можно, тогда не јест можно. Ја буду поговорити с Добротехом. Иди ты и оддыхај, ты уже јеси сделал премного...

Нахослав не може сказати никако слово. Он хтел бы изректи всим, же "Фиаломира јест жива, у њеј все јест в поредку". Але он не знаје јест ли туто правда. С кым он је говорил в тамтој крајинѣ? Јест ли то Фиаломира, ктору он познал в Каменограду? Он пошел до коморы, из кторој в том моменту изшли Гостислав и Всимир. Гледајут они на њего и ничто не говорет. Они слышали уже всечто. Что тутчас буде? Јест ли потрібно делати евакуацију?

Нахослав је мыслил, же он не буде могти спати после тутого всего. Он хтел јешче једно-кратно всечто обдумати. Что тутчас сделати? Како јест потрібно организовати путованје на југ, в страну, из кторој свети пополденно Солнце? Что сделати со старыми људами в селу? Како јим помогти? Что сделати с товарами, складишчами, једанјем?

Когда он кладе се на лежишче, тогда, једнако, смѣста начинаје спати. И спи он глубоко, а сни мрак, темност, смуток и бољ. Види он мразны, мртвы свет, кторы јест разсветљены кровно-чрвеным светлом. Туто јест највелико тяжкы сон в јеговом животу.

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

Буди се он после неколико часин. Воздвигаје се он и даже не свезываје своје власы. Кожено везало пропаadlo негде при лежишчу, але он не имаје никаку охоту искати јего. Безнадеја из предходного дња приходи до њего. Что тутчас буде? Что буде со селом? Что с дѣвчиноју?

"Првы дѣнь весны..." - мысли он - "кака иронија".

Припоминаје он себе момент, когда Фиаломира изкыднула јего из храма. Изходи он из коморы. Никто тут не јест. Вранка привидно јешче спи. Можно вси други сут у главара Добротеха? Хот, из другој страны туто не јест тутчас важно. Ничто не јест важно.

Затварјаје он за собоју двери до дома. Снег скрипи под јеговыми обувками. Нахослав уже имаје того снега целком дост. Всекаде јест снег, всекаде јест зимно. Нехај јасны гром порази туту дурну зиму!

Иде он напред, хот не знаје кде иди. Не знаје зашто. Село јест неустало скрыто в белом снегу, а дробне снежне листкы падајут из неба. Гледаје он в страну брезового леса. Там идут одтискы ног, кторе помало пропадајут под свежим снегом.

Она је пошла там. И уже не је вратила се.

Уже не буде се повратити.

Приставаје он при великом дубу, кторы расте при малој брезе. Недавно там при древу была велика павучина. Тутчас уже јеј немаје. Невеликы павук привидно је поддал се, и он помыслил, же не буде он даље творити свој малы дом, кторы јест унишчены снегом. Павук не је смогл задржати тој снег, не је смогл победити јего силу. Он пропадл. Може пошел негде далеко?

Ветр веје слегка. Нахослав гледаје в гору. Всекаде јест сиво. Облечене Долины... сут негде там, високо. Бере он свој нашијник и прикладаје пурпурны камень до ока.

Ничто.

Камень не работаје. Тако невелико прошло часа, а он уже не работаје.

А можно тута цела хисторија јест једино сон? Можно Нахослав је пробудил се, и тутчас јест јему потрібно јехати до Каменограда? Он не види тут базилиска, не види он... јеј.

- Тако то јест, когда млади не слушајут старых - слыши он за собоју глас, кторы скрипи како стары инструмент. Жрица Доброслава подходи помало к њему и приставаје, а опираје се о своју брезову ветку.

Он не одговарјаје. Бабица гледаје там, кде он.

- Он уже не работаје? - питаје она.

- Да... - одговарјаје он смутно.

Гледајут они в сиве облакы на небу. Вокруг јест тихо.

- Зачто ты говориш, же "уже" на работаје? Одкуд знајеш ты, же он је работал?

- Ох, младче, младче. Људи мене называјут вешчкоју не без причины - говори она тајемно.

Але правдиво бабица просто домысљаје се туто. Прво, зато что младец јешче краткы момент тому је гледал наскроз того камења. Второ, зато что, ако ли бы камењ не работал, тогда Нахослав бы искал дѣвчины и не повратил бы се без њеј. Итак, она требује быти в некаком другом месту, он уверјено ју увидѐл. Нечто случилось се.

Доброслава сместа је помислила, же туто јест велико чудно, же цар и царица дозвољајут, да бы јих дочерка, царева, одшла из укрытого в облаках дома и пришла до целком другој крајины с некакоју тајноју мисијеју. В моменту, когда она је познала Фиаломиру, тогда она је увидела две вѣчи: јеј велику добродушност и велику тежкост, ктору она носи в својѣј души. Јеј тежко бремя не је было видно за дѣвчину, Фиаломира не чула јего, не знала јего. Једнако, такоже је было видно, же дѣвчина ничто не скрывает, не имеет она зле намеры, или нечто подобно.

Итак, зашто она не је имела детаљних воспомнениј из својега дома, а такоже из пребывања тут, в Чловечеј Крајине? Или некто је забрал туге воспомненја дѣвчине, или она сама туго сдѣлала. Доброслава без малого уверјено знаје, же тут скриваје се некака тајност. Але не знаје она кака. И из того повода она не је знала како точно Нахослав могл бы помогти Фиаломирѣ.

- Ты не јеси нашел лек... - каже она.

Ако ли бы дѣвчина умрла, тогда он бы ју тут принесл. Они сдѣлали бы погреб, распалили бы стог из сламы. Але јеј тут немаје, итак она јест жива.

- ...а в селу људи уже оговарјајут, что дѣвчина је умрла... - говори бабица даље.

Туго означаје, же ловитељ всим лже. Лже, зато что он требује лжети.

- ...але туго не јест правда, она јест жива... - рече она.

Доброслава је видѣла, како Нахослав гледаје на дѣвчину, како Фиалка гледаје на њего. Видѣла је она како млади говорет со собоју, како младец је догледал дѣвчину, когда она была бољна, и три дње лежала и спала. Итак, Нахослав лже, да бы хранити дѣвчину, да бы стрѣгти јеј добро име, јеј чест. Ловитељ такоже види доброт дѣвчины, тако како и бабица.

- ...але то јест добро, же ты хчеш ју хранити... а она хче стрѣгти тебе...

Туго она такоже знаје. Она је видѣла, како Фиаломира гледаје на Нахослава и на Белозорје, видѣла она како јеј было охотно, да бы помогти селу и сељанам. Зато что Фиаломира доверјаје Нахославу.

- ...итак, зашто дѣвчина тут не јест? Твоје заданје было најдти лек и улечити јеј душу... глупы Нашек, глупы... - рече она мелодичным гласом, одврачаје се и иде назад.

Нахослав не је сказав Фиаломире ничто, што могло бы јеј помоћи. Вмѣсто того, да бы ју урадовати, утешити, давати сразумѣње, он је просто став гнѣвны и изшел. Он став прѣстрашены и избѣгл како страхливец. Доброслава имаје правду, он тутчас разумеје тут. Заправду он не је сказав Фиаломире тут, што она трѣбовала бы услышати. Он вкладаје руку до кѣшењи плашча и дотыкаје чрвеној, декорацијној броши, ктора јѣст там уже нѣколко днѣв. Одвращаје се.

- Бабко! Благодарју! - рече он.

- Не благодари ты, а лепје иди и направи тут - указываје она брѣзовоју веткоју в небо - зато што тут изгледаје выше и выше зло.

Он удивјаје се и погледаје в гору. Моментално околина ставаје выше темна и темна. Мрак закрываје село выше и выше.

- Хмм? - Нахослав јѣшче выше удивјаје се и покушаје он гледати детаљно. И види он тутчас в небу нѣкаку форму, ктора изгледаје како...

Огромна, одвращена гора, кторој врх јѣст дост низко при земји...

И в том моменту великы, басовы шум изходи по околинѣ, а цѣла земја начинаје трѣсти се. Он јѣст тутчас прѣстрашены. Бабица уже давно је пропадла в својем домку. Нѣкто избегаје из другога дома.

- Облечене Долины?! Что? Зачто?! - ловитель говори до себе.

- Что јѣст тут?! - кричи нѣкто.

- Хеј! Људи! Гледајте вы! - другы чловѣк указываје рукоју небо.

- Катастрофа! Разгром! Боги сут послали на нас разгром!

Нашко одвращаје се.

- Људи!!! - кричи он тако силно, како он може, и бежи он до сељанов, ктори сут избегли из домов. Посред људиј он находи Семјевита и Добротеха.

- Берите вы всечто, что јест потребно, и избегајте из села! Не имајемо час! - говори он.

С Облечеными Долинами деје се нешто зло. Крајина делаје великы шум, јест видна, а туто не јест добры знак.

- Сут ли то... - водж начинаје нешто говорити.

- Идимо мы одтуд! Ако ли Нахослав тако говори, лепје јест нам тако сделати! - Семјевит тыче главара в хребет.

И в том моменту начинаје се. Все бегајут из једној страны в другу. Људи вбегајут до домов, избегајут из њих, берут со собою највыше потребне вѣчи. Нагло, великы каменны фрагмент одрваје се од света в облаках. Великы камень падаје недалеко леса. И потом јест наследны гром. Тутчас начинаје се паника.

- Быстро! Быстро! Берите вы једино то что потребно, и бежимо на југ! Из села! - кричи Војемир - Гостислав! Догледај ты старших људиј!

Гостислав пробује успокајати људи, покушаје некако контроловати туту ситуацију. Гледаје он до домов, помагаје старшим сељанам. Небодар помагаје при складишчу, при ктором јест неколико мужев, ктори припинајут скринје и мешкы до небодаровых појасов. В тутом целом хаосу једино Доброслава стоји спокојно пред домом и гледаје на Нахослава, кторы бегаје во все страны. Они забирајут највыше важне вѣчи, једанје, напитки, тепле облеченја, да бы људи не замрзнули и не умрли од глада, когда они будут идти на југ и избегати од тутој катастрофы. Да бы дојдти вне територије Вечној Зимы, јест потребно прејдти около двадесет километров. Туто јест дост много, даже с помочју дракона.

Тутчас Нахослав види, же бабица гледаје на нього.

Воздвигаје она брви и гледаје в гору. Из неба спадајут мале и велике камење, а вокруг јест такы шум, како бы сам Перун гневал се и ударјал громами в земју. Не јест много часа.

“...а она хче стрегти тебе...” - слова бабици звучет Нашку в главе.

- Јасны Велесе! - кричи он.

Људи будут требовати некако сделати туто всечто без Нахослава.

- Војемире! Зајмиј се тутым всим, прошу ја! - подбегаје он до војеводы - ја... ја требују... - он не може сказати ни слово. Указываје он в гору, в небо.

- Младче! Лети там, ако ли ты сможеш туто всечто задржати, тогда лети! - кричи Војемир.

Вокруг јест прѣвелико гласно од камењев, кторе спадајут из неба. В том моменту јест слышны великы треск. Вот једин из домов разваљаје се од камења, кторы ударил је просто в нього. На шчестје неколко секунд тому вси жители сут изшли.

- Великы Перуне! Нашко, лети! - кричи Војемир поновно и бежи к тамтој руине.

Ловитель быстро подбегаје до складишча. Девчина стреже јего? Како то исто јест можливо? В том моменту јеј крајина нишчи се над Белозорјама и загражаје јих житју! Вчера он је говорил с њеју и она была како отупела! Како безсведома! Како... безумна...

Он приставаје на момент.

- Безумна... - повтарјаје он туто слово.

“Ты јеси поновно тут пришел?!” - слыши он в главе крик Фиаломиры из вчера. Поновно тут пришел? Она је помылила Нахослава с некакым другим чловеком. С кым? С неким, кто уже је там был давнеје. Кто был давнеје в Облеченых Долинах?

- Путник...? - Нашко думаје...

Ако ли путник је уже там был, и он ју уже једно-кратно увидељ... тогда... она јест...

- ...безумна ведма! - он начинаје туто разумети. Јест ли Фиаломира тута безумна ведма из бајек Доброславы?! Јест ли она тута, ктора изнишчила је своју крајину, а самој собе магијеју помешала в главе?! Јест ли то она?! Але тогда туто означаје, же заједно с Фиаломироју в тутој крајине живе такоже...

Наследне камење падајут. Гледаје он в гору. И в том моменту види он то, что он не је хтел увидети.

Великы, бѣлы монстр изходи из-под камењев. Имаје он осм страшных ног и великы зад. Иде он по каменној горѣ, а из дола изгледаје туто тако, како бы великы павук ходил тутчас на облаках. Или точно: под облаками. Чудовишче гледаје в дол, а јего осм очіј блѣскаје небескым колором.

- Безумна ведма и монстр с очами в колору јасного морја... - рече прѣстрашены Нашко.

Прибѣгаје он до складишча.

- Оставьте вы туте скринје! Туто не јест тако важно! Идите вы одтуд и евакуујте се! Ја буду послати вам Небодара поновно! Але тутчас ја потребују летѣти там, в гору!

- Что?! Јеси ли ты заменил свој мозг с мозгом кравы?! - једин из мужев јест велико удивјены.

- Ја попрубују задржати туто! Попрубују! - кричи ловитель.

- Ах! Псова мати! Зачто тогда мы јесмо тут пришли!

- Избегајте одтуд, уже! Быстро! - рече младец гневно.

Потом буде час, да бы всечто изјаснити, тутчас јест потребно иди там.

Stjepan Melša

Раздэл 25. Појдеш ли ты?

Јест ли то ўже дастаточна? Она не знае. Хот, прывідна Долины сўт дўгнулі се ўже дост. Из другој страны... дэўчына чуе, же зямја се тресе. Слабы сўт, кторы она магічна покушае дўгнуці, издавае се разпадаты. Она чуе, како бы основа краіны нішчыла се, кога она дўгае Облечене Долины на севе, в страну Лїзрвы.

Она веліко хче памагці Белазоржанам. Але Долины, издавае се, не дўгаўт се тако быстро, како она хче. Дэўчына чуе, же сўт помало влече се наскроз зімоваго ваздуха. Чуе она, же јеј чар ставае высе і высе слабы. Чуе она, же краіна може разпаці се, ізнішчыці, разкросці се, і спаці в дол. Тутој слўчај был бы за дэўчыну замнога смўтны. Туто не може быці, краіна не може спаці на Белазорје, кторе сўт веліко драгоценне јеј срдцу. Она ўже дастаточна многа је ўтраціла.

Кончае она інкантаціју, затварјае очі. В храму јест тутчас тышына. Але она чуе, же краіна плыве, помало іде в даљ. Царевна не знае како многа сілы јешче јеј остало, але...

Прывідна... тутчас...

Ўже...

Туто зајмае многа часа.

Да.

Ўже. Како она знае, село прывідна ўже јест безгрозна. Ўвєрјено јест безгрозна. А Облечене Долины... сўт цєле, не разпадлі се. Она высе мење знае како то јест, кога краіна летае во ваздуху. І она доверјае себе. Прывідна тутчас јеј сўт јест ўже даже једін кілометр даље од села.

Долины летаўт спокојно.

Але она кратким моментом заисто бојала се. Имаје она тутчас надеју, же Белозорјани не стали сут прэстрашени. Але привидно ничто не је случило се. Исто, Облечене Долины сут скрыте магичным чаром. Их проблем јест тутчас уже развезаны, разрешены. Проблем, кторы она случајно јим сдэлала. Тутчас уже јест добро, мисија укончена...

- Итак, уже јест час такоже на мене - шепче она, а до јеј срдца приходи знајемы, огромны жаљ. Жаљ од тутого всего, что јеј случило се. Туто јест уже достаточно, уже дост.

В тој час она зможе сдэлати всечто правильно.

Зачто прво-кратна проба не была успешна? Зачто тогда она не је умрла? Она је скочила из краја. Тутчас она добро туто паметаје. Потом она је дозволила својим крилам пропасти, навеќы.

"Итак, то је был мој избор" - мысли она.

Потом, над каменноју границеју, она је помало склонила се и погледала в велику, бездонну пропаст. Затворила је она очи, почула деликатны ветр.

А потом?

Зачто она туто прежила?

Она паметаје, же потом је была једино траса. И она бегла прэстрашена.

- Ну, ничто - одврачаје се она к изходу из храма. Хче она иди в горы. Тако, како тогда. Спокојно, да бы провести немного часа с тутоју мртвоју крајиноюју. Најпрво наскроз града, потом при каменном плоту, потом на врх. И потом на каменны крај.

И тогда она види јего.

Стоји он во внутри храма, при вратах. Јеговы чрно-небескы плашч танцује на легком ветру. Гледаје он спокојно, а јего зенице в колору пива блэскајут в ранном светлу. Погледаје он на

њу. Он јест уморјены, то јест видно. Але помимо того он стоји одважно, храбро. И молчи. Јего власы сут в непорядку, а на јего лицу начинаје уже быти видна кратка брада, ктора расте од неколико дњев. Стоји он. Ничто не говори, ничто не пытаје. Стоји. Когда Фиаломира види јего, тогда она најпрво ставаје прэстрашена.

Але потом чује она... легкост. Чудну легкост.

И она не хче јей чути. Не може она сделати никакы крок. Она не је мыслила, же поновно она јего увиди. В глубинэ срдца она је чула, же туто не јест в порядку. Але хтела она... хтела она просто не умарјати јего собоју. Стојет они тутчас неколико-надсет метров једин од другого. Гледаје она на Нахослава својими чрвеными од крви очами, кторе од многих лет сут гледали једино снэг и солзы. На јей лицах сут две усохнуте струје крви, кторе кончет се на јей подбрадку. Непоредне власы издавајут се просити: "поможи нам". У јей шије виси симбол богыње Зорје.

Нашко делаје крок. Потом наследны. И потом јешче једин. Иде он помало, спокојно, равно. Јего спокојно лице не измењаје се. Фиаломира ври во внутри од некакој странној жаркости. Чује она все најзле и најдобре емоције једночасно. Огромны гнев, жаљ, завист, смуток, горкост, жалост, радост, побудженје, екстазу, виталност, безумје, жедност. Всечто обрачаје се в јей души. Обрачаје се од уморјенја. И од магије.

Снэг скрипи под јеговыми обувками. Тутој чудны момент јест велико долги, како вечност. Фиала целком не знаје зашто он тут је пришел. Буде ли он просити помоч? Буде ли он гневати се и кричати? Вчера она јего оддалила одтуд, хот она даже не је разумела, же он јест он. Привидно он јест гневны, буде он тутчас кричати. Можно он буде ју убити? Можно таковы буде јей конец?

Але он иде. Помало, како с почетка. А конечно он ставаје напротив њеј. Јест он високи понад јеј главоју. Привидно, он не је никога погледал на дѣвчину таким способом. Зачто он молчи? Что он хче? Затискаје она уста и срамотно гледаје в дол. Зачто она ничто не може сдѣлати? Что сказати? Просити помилованје? Из другој страны она може тутчас разпрострети крила и просто возлетети. Оставити тут јего. Час задрживаје се...

- Фиаломиро. Ты јеси одлична. Прекрасна. За мене... ты јеси херојка - говори он конечно, а в јего гласу јест милосрдје, спокој, помилованје, чувство.

Свет крути се силно. Она очекивала все слова, но не туге. Смѣста чује она, же кров вplyваје јеј до главы. Стоји она бездвижимо, хот јеј тело реагује мимовольно. Не чује она даже смелост, да бы погледати в јего очи. Она чује румѣнец и прѣмного различных чувств. Чује она тепло, помимо мраза. Клањаје она главу јѣще выше в дол, а јеј власы цѣлком укрывајут јеј лице. Зачто он не јест гнѣвны? Зачто он не сѣче јеј тутчас мечем? Зачто, помимо того, что он о њеј тутчас знаје, говори он, же она јест "одлична"?

В том моменту он обимаје ју силно.

Туго она такоже не је очекивала. Не знаје она что сдѣлати, итак стоји она даље, тако, како и стала. Он јест теплы. А јего обиманје јест тако... безгрозно...

- Помилуј ты... - додаваје он - же ја јесм тобѣ не доверјал.

Јѣще прѣд моментом она хтела иди там, в гору, на врх, она бы станула на крају, погледала бы в бездну, в праздност. Погледала бы она просто в очи Мораны, и оддала бы јеј своју смутну душу.

Але тутчас она... исполњаје се желанјем. Желанјем, да бы жити. Стоји она бездвижимо, он обимаје ју, а снежне листкы гладет јих деликатно. Девчина плаче.

- Нашко... - начинаје она - ја... ја не хчу... ја не хчу уже выше чути тој бољ...

И то јест все, что она може сказати. Затискаје она уста. Тој жаљ јест такы тяжкы, такы трудны, да бы јего победити.

Он хватаје ју за руку и гледаје просто в јеј мокре од солз очи. Просто там, в јеј душу. Обтираје он длању кровну солзу, ктора тече на јеј лицу. Допрва тутчас она гледаје на њего.

- Ја не знају, что тут случилось се, але Фиало! Јасны Велесе! Ја знају, же ты не јеси винна. Ја знају туто! Ты не јеси винна. Ја не верју, же ты могла быс быти убијца. Не ты... Ја не разумеју того что вижу тут вокруг, але знај ты, же ја чују из того повода бољ. Чују бољ, тако како и ты чујеш. Ако ли в твојем срдцу буде немного места, да бы взети моје чувства... тогда возми ты је. Возми ты мој бољ, моје сочувствованје. И моју веру в тебе. То јест, что ја хчу тебе сказати: ја верју тебе, Фиаломиро. И ја доверјају. Ты јеси одлично, прекрасно јестество, кторо имаје добро срдце. Можно ты тутчас туто не видиш, але знај ты, же мы, там в Белозорјах... мы туто видимо. Ја... вижу.

Он рукоју сегаје до кешењи плашча, и изимаје из њеј чрвену брош, а потом он привезываје јеј плашч под шијеју.

- Ја јесм помыслил... - начинаје он - же... ја јесм хтел... да... же како то всечто уже укончи се... же ја... могу тако благодарити тебе... просто, за помоч...

Тутчас он ставаје румены. Сымбол Богыње Вечера блескаје деликатно. Камень, кторы јест в центру броше свети се силноју чрвеностју.

- Нехај Зорја охрањаје тебе и всегда буде она твоје светло - младец благославјае јеј и поновно обимаје. Румени се она и такоже мимовольно обимаје яго. Она цѣлы час плаче.

Паметаје она туту запонку. Она је гледѣла тутој предмет на трговишчу. Емоције завладывајут дѣвчиноју. Тресе се она од страха, уморјѣнја, и такоже од тој необјаснимој лѣгкости. Чловек... помиловал јеј. Он разумеје, доверјаје...

А он пробује успокѣити ју. Потрѣбно туто делати дост быстро. Недалеко може быти тамтој страшны павук! Небодар стоји тутчас недалеко врат и стрѣже околину, але не јѣст много часа. Дѣвчина скрывае лице в яго плашчу. Плаче она, обимаје Нахослава тако силно, како може. Все емоције изходѣт тутчас из њѣј.

- Когда мы јѣсмо тут прилетѣли с Небодаром... тогда Облѣченѣ Долины уже сут были далеко од села. Фиала! Ты јѣси помогла нам! - шѣпче он и обимаје царевну најсилно - ты јѣси хѣројка! Ты јѣси помогла Белозорјам. И ты јѣси хтѣла такоже помогти тутому свѣту! Не јѣст ли тако? Ты јѣси хѣројка! Слышиш ли? Хѣројка! Никакы убијца!

Она хтѣла бы тутчас сказати "не". Чује она, же не заслуживаје на туге слова. Не думала она такоже, же тој чловек сможе побѣдити јеј безнадеју, и желанје смрти.

- Ты јѣси наша хѣројка... добра, срдѣчна хѣројка. Помилуј ты, же ја јѣсм туто сразумѣл тако поздно, помилуј, же ја не јѣсм того увидѣл... - каже Нахослав.

В храму јѣст тутчас слышны јѣдино плач Фиаломиры. Стрибог слѣгка дыхае ветром, а издавае се, же Вѣтрны Бог стал румѣны од тутој сцѣны, ктора јави се тутчас мѣжду младѣм и младицѣју. Стојѣт они два в срединѣ, мѣжду двома редами изнишчѣных сѣдишч, мѣжду разбитыми витражами. Чрвѣно

світло, кторо иде од разкрошеного олтара, мешаје се со светлом Дабога. Мраз впадаје довнутра будынка и глади јих лице. Снег входи од старых, каменных стен, крути се и падаје на земју. А стени стојет и молчајут. И в тутом погледу, в центру храма стојет два јестества: он и она, скрыти в чрных плашчах, обимајут се в способ, кторы оддаљаје боль и жаљ. В способ, кторы даваје помилованје, сразуменје. В способ, кторы јест лек за порањену душу.

- Појдеш ли ты со мноју? - говори Нашек после долгого момента.

Фиаломирины жаљ јест силны, але тутчас, при Нахославу, она чује спокој. Тутто јест чудо, диво, же он лечи јеј душу тутыми словами. Она хче јему одговорити нешто, да бы описати что она чује тутчас. Але она не зможе тутто разумети. Итак, плаче она једино, а румени се од многости емоциј, кторе разливајут се в јеј срдцу. Обимаје она јего. И ничто выше. А потом она погледаје на нього.

- Идимо мы одтуд - говори Нахослав спокојно.

А в дєвчину ударјаје прєвеликы страх, кторы входи глубоко в јеј душу. Она въздыхаје од прєстрашености, а јеј зєнице поменшајут се од бојазњи.

Она моментално одвращаје се, како бы танцевала, а неустало обимаје ловитеља.

Тутчас Нахослав гледаје в страну двериј.

Во въздуху разходи се гласны свист, а Фиалка въздыхаје од боља.

- П...п...п... поооо... помилуј... - зможе она ледва изректи, и закашљаје она болєсно. Из јеј уст помало лије се свежа кров.

Нашко гледаје просто в страшне очи в колору јасного морја. Он не је был достаточно быстры. Зачто Небодар не је реаговал? Зачто не је јих звал и острєгал?

Зачто, псова мати, зашто?!

Она силно пре рукама, а Нашко падаје од того на земју.
Девчина падаје на колена.

Lea Anić

Раздел 26. Мада:ру

Он буди се после некаког моента. Когда Фиаломира јего одпхала, тогда он упадл је на земју и силно ударил се в задњу чест главы. Утратил он поглед на момент. Темност, мгла, потом снѣг, потом кров. Ранил је он главу. Једнако, јего чутја / смислы быстро поврачајут се. Види он велике, бѣле, инсектове ноги, кторе имајут много бѣлых, кратких власов. Павук стоји над дѣвчиноју, ктора лежи и не двигаје се. Нахослав види једино власы дѣвчины, кторе падајут на јѣј блѣдо лице. Быстро хватаје он свој меч.

- Монстре!!! - кричи он и начинаје плакати. Бежи он в страну чудовишча, воздвигаје оружје, а павук ударјаје ногоју. Пхаје он јего тако силно, же Нашко поновно падаје на земју. Павук игнорује јего.

Он сплетаје царевну в павучину. Помало и скрупулозно он обшиваје дѣвку бѣлыми нитами.

- Ааа! - ловитель воздвигаје се и бежи поновно. Монстр одражаје јего удар једноју ногоју, а другоју он поновно одпираје малого војевника. Он изгледаје, каковы једва видѣл Нахослава, он јѣст цѣлком концентрованы на Фиаломире.

Але младец не даваје себе побѣдити. Бежи он поновно. Тутчас немного выше остражно, але целы час увѣрјено и смѣло. Атакује он, а когда павук пробује одпхати јего, тогда он делаје неколико движениј, да бы избѣгти од ударов.

Поновно ударјаје он мечем. Желѣзо одбијаје се од великој ноги. Јѣст слышны глухы трѣск, але кожа павука јѣст силна и тврда како панцыр.

И наново нога одпхаје јего. Нашко падаје. Тутчас велико силно. Монстр даље и даље увијаје своју сет, своју мрежу. Девчина лежи безсведомо, а павук силно вије јеј хребет.

Нахослав обтираје солзы. Чује он безсилност и бољ в срдцу. Он јешче пред моментом је мислил, же девчина јест добыта поновно, же он ју избавил, а тутчас...

- Зачто...?! - шепче он, а потом кричи выше гласно - зачто?!!!

Ехо несе јего жалостны глас.

- Что ты јеси? - запытываје он чудовишче - ја с почетка јесм мислил, же можно ты јеси Страж *Меджусвета*, зашчитник тутој крајины, хранитель Облеченых Долин, але...

Он тресе се. Легенды говорет, же свака крајина имаје својего стража. Когда страж умираје, тогда умираје такоже јеговы свет. Нектори сут знајемн, други тајемн и незнани.

- але... страж не убијал бы житељев својего *меджусвета*...

Гледаје он на павука. А павук даље шије и шије своје нити. Неустало. Он изгледаје, како бы не слышал слов Нахослава.

- Итак, что ты јеси уродливы створе? Что ты јеси, монстре? Что ты хчеш?! - запытываје он гневно - хчеш ли ты жртывы? Тогда возми мене, але остави девчину!

Поновно јест тишина.

- Слышиш ли?! Знају ја, же ты јеси магично јестество! Знају ја, же ты сможеш говорити! Итак, одговарјај ты!

Нашко паметаје, же всакы магичны створ знаје Прајезык. Не знаје он заисто јест ли то правда, але привидно Небодар говорил је о тутом давнеје. Ловитель хче освободити Фиаломиру.

Она закашљаје тихо.

Лежи она тутчас овинута в павучину. Она је утратила уже прёмного крви, од момента когда великы павук секл ју својеју остроју ногоју.

- Дозволи ми... принајменје сказати јеј "до виденја"... - младец падаје на колена.

Павук уже не вије сети. Стоји он бездвижимо над овинутоју царевноју. И вот глас разходи се в храму, како шум:

- *Еси: пра:ју, имајеш правду. Ја знају како говорити* - одговарјаје монстр беземоцијно.

Нашко воздвигаје главу. Буде ли павук взети јего како жртву, а оставити дівку?

- И ты такоже јеси правы, же ја јесм страж.

- Итак, зашто... - Нахослав затискаје длань. Не зможе он ничто выше сказати.

- Понекогда, да бы избавити крајину, потрібно јест елиминувати грозу.

Јего глас звучи бездушно.

- Она?! Тута дівчина?! - запытываје Нахослав - что она сдѣлала?

- Моје име јест Мада:ру. Ја јесм страж тој крајины - монстр какобы склањаје се в страну младца. Јего велике очи, издаваје се, блескајут деликатно. Јего павукове уста сут велике, и оне могли бы быстро убити краву - а тутa дівчина јест та, ктора принесла тутому свету утрачење магичного баланса.

И каже јему павук туту хисторију, когда целе Облечене Долины сут стали изнишчене и замражене. Некто с великоју магичноју силоју, без малого целком је разколебал магичну равновагу. В тамтој дењ Мада:ру је пришел до криланского храма, да бы блокувати чар, зато что он забирал целу магичну силу, ктора делала тако, да бы крајина не упaдла в дол. Из перспективы стража Фиаломира была шкодник, кторы без малого доведл крајину до катастрофы. Мада:ру покушал је тогда одвратити тој процес, да бы охранити Облечене Долины пред упадом. И в том моменту до храма је пришла дівчина, а сместа

начела атаковати јего. Магична сила ставала више и више слаба, итак Бєлы Павук зачаровал највише силну магију, како он знаје. Чар Фиаломиры, кторы имєл хранити Криланов од Клетвы Мраза, стал цєлком одврачєны. Из того повода, вмєсто тепла пришла зима и хлад. Але крајина не је упадла в дол. Крајина прежила.

Было ли то потребно...?

- Твоји слуги сут убијали невинных житєльєв? - запытываје Нашко. Он јєст гнєвны и слабы, и чује он жаљ и смуток.

- Не, ако ли мы быхмо хтели убијати, тогда мы быхмо убијали. И дєвчинє јєст привидно потреба туто знати. Јєдин из мојих павуковых слугов угрызл ју. Але в руку. Ако ли бы он хтел, тогда бы убил. Але она прежила туто. Нам смрт не јєст потребна. Смрт јєст остаточност.

Нахослав припоминаје собє стару рану на руке Фиаломиры. Тутчас он разумеје одкуд она ју имаје.

- Више неж сто лєт ја јєсм спал во внутри Облєченых Долин. Крајина је была без малого мртва, але ја јєсм дозвољал, да бы тута дєвчина жила. Але тутчас она је повратила се, и близно цєлком убила тутој сєт. Крајина упадла бы в дол, на земју. Ну, ты јєси из тамтого села, правда ли то? Ты јєси видєл, како је туто изгледало.

- Она имаје имє, Мадаре! - кричи Нашко.

- Ах, да. Помилуј. Ја не јєсм все-зналец. Ја такоже делају погрєшкы - одговарјаје Мада:ру безємоцијно и мрзко. Тако принајменје звучи туто за Нахослава.

- И из того повода јєст јєј казњ? За туто јєст та кара? Зато, же она је изнишчила равновагу? - говори он гнєвно - а ако ли, наприєр, она того не знала? Кто је дал тобє право, да бы...

- Да - монстр входи в јего слово - она могла туто не знати. И ја такоже не јесм туто знал.

- Что значи туто? - шепче ловитељ, а потом говори выше гласно - что значи туто, убијцо?! Ты јеси секал ју и ранил, а не мыслил ли јеси о том, јест ли то правилно?! Ты јеси немилосрдна гнида! Одојди ты, ја хчу идти до њеј!

Нахослав јест гневны и безсилны. Монстр јест великы, силны, крепкы. Ловитељ не може ничто сделати...

- Ја не јесм мыслил, же она могла туто не знати. Сто двадесет три (123) лета. Туто, что она је делала за мене изгледало тако, како бы она желала једино смрт и разгром. Јеј ароганција... ты можеш ми доверјати, или не, але ја заисто јесм тако мыслил...

"Але једнако он не је убил ју сместа. Он чекал" - думаје Нахослав.

- Але ја не јесм мыслил, же она може погледати на мене в такы способ... - говори Мада:ру и на должејши момент погледаје в гору - она недавно је пропадла, она тут не была. Але когда свет начел разпадати се, крошити, нишчити... тогда ја јесм мыслил, же она је повратила се, да бы dokonчити своје дело. Ја јесм изшел тогда, да бы ју задржати... ја јесм хтел убити. Тутдењ хтел јесм ју убити. Але...

- Але? - допытываје Нахослав. Он не разумеје что монстр говори.

- Ја случајно, мимовољно бых убил тебе, чловеце. А она мене увидела. Тогда она одвратила се, да бы взети тој удар на себе. Она хтела оддати своје житје за тебе. Упадла је она на колена и тогда погледала на мене в тој способ... В јеј очах не је была завист и гнев, једино жаљ. Она чула жаљ за туто, что ја јесм сделал. Једино то: жаљ. Ја не јесм мыслил, же она могла бы туто сделати. Она помало утрачала своје житје и гледала на мене в такы способ, како бы она пытала: "зачто?".

Нахослав неустало погледаје на дѣвчину. Она дыхаје беззвучно, помало. Павучина воздвигаје се, потым падаје, воздвигаје се, падаје. Нахослав сѣди на земји. Он помало начинаје подпирати се рукамі і ногамі, і ползне он в страну дѣвчины і Павука.

- Іде ли тут о ваше село? - Мада:ру говори даље - јест ли тут о причина, же она ризиковала унишченје Облеченых Долин? Да бы избавити село?

Ловитель не одговарјаје. Он неустало јест гнѣвны.

- Ја јесм велико зло о њеј мыслил - рече страж - напавду ја не јесм все-зналец. Ја такоже делају погрешкы. Јеси ли то ты смогл направити мыслѣнје дѣвчины?

Нахослав јест уже близко. Он једино хче взети јеј длањ. Помогти јеј. В том моменту велика нога Мада:ра ударјаје в земју, і не дозвољаје јему иди даље. Зачто?!

- Она може имѣти рану в главној кости хребета. Не тычи јеј. Ја пробују оздравити ју. Ја знају магију - говори шумны глас - итак, не тычи ты, зато что тут о може быти јеј конец. Ја могу одвратити последствия такога удара, могу оздравити рану, ако ли ја буду быстро ју лечити, але когда Морана пријде, да бы взети јеј душу, тогда уже не буде никака можност. Јешче јест час.

Нашко задрживаје се. То јест повод, за кторы Павук не дозвољаје Нахославу приближати се. Он помагаје Фиаломирѣ. Напавјаје своју погрешку. Ловитель бере глубоки дых і успокајаје се немного. Сѣдаје он на подлоге і подпираје се о некако изнишчено сѣдишче. Јест хладно і тихо.

- Јест видно, же вы јесте из једној земје - рече он после момента. Јего руки тресут се. Од хлада і страха.

Павук гледаје на њего всими небескыи очами.

- Ты јеси једнакы, како она - Нашко изјасњаје - она такоже сдѣлала погрешку. Такоже покушала је она направити туто.

Мада:ру поновно склањаје се над дѣвчиноју.

- Ты јеси умны чловек. Како јест твоје име?

- Нахослав - ловитељ чује се некомфортно. Велико чудовишче питаје малога чловека јего име.

- Орлји Људи живут - рече Мада:ру - много из њих смогло избавити се од катастрофы. Мој слуга, Асмиру, пошел за њими, да бы јих стрѣгти. То јест моје приказанје. Мы можемо преформовати се в чловека, итак, јест можливо, же он гледаје Криланов до тутдењ. Он никогда не је вратил се до Облеченых Долин, привидно за то, же туто јест дост тяжело заради Магије Мглы, ктора скрываје крајину.

Павук воздвигаје се немного, а чудне, беле искры разблѣскајут од њего. Тутчас пред Нахославом стоји высокы старец, кторы имаје долгу, сиву браду, беле власы, очи в колору Прадавного Морја. Имаје он долго, сиво облеченје. Склањаје се он над дѣвчиноју.

- Привидно јест уже достаточно... - каже он.

Нахослав аж обтираје очи од удивјенја. Цѣлком људскы Мада:ру шепче нечто. Јасно светло изходи из јего рук и разсветљаје лице Фиалы. А она смѣста ставаје выше жива, уже не јест блѣда, јѣј затворјене очи двигајут се легко.

- Уже јест в порядку - говори Мада:ру.

Тако быстро? Кака силна јест јего магија!

Ловитељ воздвигаје се и помало подходи к њѣј. Старец ставаје недалеко даље. Нашко склањаје се при дѣвчине и кладе руку на павучине. Мрежа јест тепла и лѣпка. Длањ прилѣпјаје се до материала. Дѣвче въздыхаје легко, спокојно.

- *Ескје... трахин... прасјон...* - говори она сонно. Дыхаје она равномерно. Она јест жива, все јест добро! Нахослав одвращаје се до Мада:ра.

- Ја благода...

- Помилујте - старец входи в слово - ја живу уже долге тысячлетја, а јешче требају се тако много научити. Ја благодарју - склањаје се он до Нахослава.

Ловитель легко кымаје главоју. Он не чује жаљ. Он цени туто, же Бєлы Павук избавил дєвчину од смрти.

- Фиало... пробуди ты се, туто јешче не јест конец нашего путованја - шепче Нахослав.

- Ммм - рече она тихо. Привидно она не је спала тако добро уже сто лет...

ᲑᲠᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

Допрва в тутом моменту јест дост некомфортно. Она стоји взад, јест како бы менша, срамотна, але усмєхаје се она легко. Окрываје се она силно плащем Нахослава, кторы он дал јеј, зато что јеј плащ изнишчил Мада:ру. Они стојет пред храмом. Можно јест полдењ. Пред њими стоји павуковы старец, высокы, тајемны, небескоокы. Указываје он негде далеко, в страну руины некакого дома.

- Базилиск јест там. Он думаје, же вы јесте во внутри. Јест с њим всечто в поредку. Ја јесм јего невелико зачаровал.

Нахослав гледаје на њего интересовано. Мада:ру јест великы чародеј.

- Стрежи ты того света, Мадаре - ловитель изходи напред.

- Јест можливо, же всечко туто јест можно јешче вратити назад. Можливо, же крајина може наново одмрзнути. Ја имам невелико мыслиј, како то може работати, але јешче потребују туто проверити - одговарјаје Павук в тој чудны, беземоцијны способ.
- Было ми заисто мило тебе познати - говори младец.
- Тебе такоже, Нахославе. А... - он склањаје се ближе к њему и шепче - а дівчина? Что с њеју тутчас?

Она, саморазумно, всечко је слышала. Подходи она к њему. Она не смогла бы тут остати. Снег скрипи под јеј коженым обувом. Чрвена броша блескаје в мразном воздуху. Зорјанскы нашијник танцује в легком ветру.

- Фиаломира - склањаје се она - мы никогда не јесмо имели okazji, да бы се познати.
- Ыхм, да - рече он - правдиво. Фиаломиро. Ты не јеси винна. Ја... јесм был помыљены. Возми моје извињенје. Ја не јесм ничто правилно сразумел, и тутчас ја требују понести кару. Ја обещају, же сделају всечко, что могу, да бы поновно одновити туту крајину. Ја возму брѐме, кторо ја јесм был должны нести последне столетја. Знају ја, же моје слова не сут и не будут достаточне.

Гледаје он на њу.

- Клетва Мраза јест ефект работы Ледового Дракона. Туто всечко, что случило се, можно было познати уже тогда, когда Облечене Долины сут одрвали се од Аси Сѣ:та. Ја јесм мыслил, же јесм сделал всечко, да бы охранили свет пред упадом. Але ја јесм был грешны. Знају ја, же моје слова не будут тебе вратити твојих пријатељев, знају ја, же не будут оне достаточне, да бы повратити тебе все туте долге лета жаља и смутка... ја не прошу твоје помилованје, зато что ја не имам тако право. Дозволи ми

ты, једнако, попробовати избавити твој свет, мој свет... наш свет...

Девчина стоји бездвижимо. Туто не јест легко. Когда они о тутом не сут говорили, тогда то јешче је было легко, але тутчас...

- Ја... - пробује она, а солзы сместа јавјајут се в јеј очах. Сто двадесет три (123) лета безумности и жалости сут тяжке, да бы просто је покорити и забыти о њих.

- Ја не јесм готова... да бы помиловати - рече она и затискаје длањи.

- Разумливо. Ја обечују тобе, и нехај Велес мене тутчас слушаје, же ја сделају всечто, что јест можно, да бы одкупити мој грех. А тебе нехај Стрибог стреже, и нехај Зорја разсветљаје твоје срдце и душу.

Потом говори он до младца.

- Нахославе... возми ты в своју охрану жительку тутој крајины. Ја јесм глупы и безумны страж. Сделај ты туто лепје, неж ја бых могл. Ја всегда јесм тут, итак ако ли нечто вы будете требовати, тогда изкористај пурпурны камень и зови ты мене. Ја буду пријдти, и ако ли ја буду смогти, тогда помогу тобе во всакој вечи, ктору ты будеш просити.

Нашко кымаје главоју.

- *Б... балогадоријон* - рече Мада:ру. Фиаломира тресе се легко. Туто јест јеј језык, јеј знајемы говор. Она уже тако долго не је слышала јего од других људиј. А Белы Павук прво-кратно утратил в својем гласу туту бездушну уверјеност. Јего глас једным краткым моментом је был выше људскы.

Младец даже не може тутчас изобразити себе какы силны бољ девчина тутчас чује из повода тутого, что случилось се в последно столетје.

- Буди ты здоровы! - одговарјаје он.

- Будите вы здрави!

И одходет они, а старец Мада:ру оставаје взад. Потом приходет они до Небодара, кторы чекаје јих скрыты за домом. Возлетајут они в гору, а замрзлы, мртвы свет оставаје в долу. Они прилетајут јешче на крај Облеченых Долин, до великој каменној земје за горами, там где јест граница света и велика, бездонна пропаст. Нахослав изходи из дракона и подаваје руку дѣвчинѣ. Она неустало молчи. В јеј души јест тутчас великы хаос и непорядок. Подходи она неколико кроков и ставаје над огромноју праздностю.

- Ако ли ты быс тогда не пришел - начинаје она говорити - тогда ја бых уже лежала негде там, на долу...

Нашко чује некомфортност и страх в срдцу.

- Помилуј ты... - додаваје она после некакого момента - ја јесм мыслила, же туто јест једино, что ја могу сдѣлати...

Помимо грозных слов дѣвчины, Нахослав целком поважно мысли, же туто мѣсто јест заисто добро, да бы умерети.

- Ја јесм уже једно-кратко пробовала туто сдѣлати - говори она - без малого два лета тому. Але... из некакој причины... ја живу... не знају зашто...

Нахослав молчи. Глубока пропаст шуми од ветра, а облакы скрывајут крајину во мглѣ. Там, далеко, неколико километров в дол, сут Белозорје. Јест ли можно прежити скок из такој вышины...?

Неочекувано он начинаје нешто разумети. Тамта бурја, в Месецу Вина, когда Вечна Зима је начела се... тамте громы привидно имели сут некакы свезок с Облечеными Долинами. Можно каменны строп крајины разрушил се, когда Фиаломира начинала дѣлати некакове чары? Како то могло быти? Најпрво Облечене Долины прилетели над село, потом Фиаломира

мимовольно изтворила Вечну Зиму. И потом начел се великы снег. В Месецу Вина. А потом царевна... је скочила... и точно в тамтој час Нахослав...

- Фиала - рече он тихо - ја... ја знају... ја знају что ја јесм похытил тогда в тамте магичне пасти на зверев...

Они погледајут на себе удивјено. Туто јест тако неправдоподобно. Неможливо!

Вот таку судбу приготавили јим сестры Роданице, служкы Доље, Богыње Прэзначенја...

Епилог

И повратили се они на базилиску до Средограда, Крајины Људиј. А најпрво не полетели они сут до Белозорјеј. Умны Небодар взел јих на огромну, далеку пољану, кде не живе никто. Там, посред спокоја и зеленој, младој траве дѣвчина могла конечно оддалити од себе все емоције. Допрва там, далеко, она заплакала и завыла гласно. При Нашку, кторы ју обимал, и при дракону, кторы стрегл јеј спокоја. Завыла је она из целој силы, целым гласом, изкричала целы крик, изплакала целы плач, излила все солзы. Ехо је несло јеј бољ во все лѣсы и гаје, все поља, ливады и рѣкы, все животины вокруг, и все духы слушали того и молчали. Допрва после неколико часин, когда она смогла оплакати всакого умрлого Криланина, всакого орлјего брата и сестру, тогда она стала тако спокојна, да бы заснути. И спала је она целком уморјена, а младец такоже плакал, и просил всех богов покој јих бедных душ.

Он потом пробудил дѣвче, и уседли на Небодара. Полетели они тогда до Белозорјеј. А там људи сут поздравили јих кричанјем, клѣсканјем и радостју. А всечто туту было силно и гласно, зато что они сут сразумели, же јих Фиаломира јест избавјена и жива. Обимали ју они потом, целовали, а после того, когда они услышали хисторију того, что случилось се с Облечеными Долинами, они сут сужаловали дѣвчине и сочувствовали. Настрој је стал поважны, а Нахослав сказал, да бы људи сдѣлали највеликы стог, какы они могут. Уже вечером велика конструкция је была готова.

И сдѣлали они велико, симболично оплакыванје всех Орлјих Људиј, ктори сут умрли. На самом врху стога из сламы Нахослав је положил фиаломирино перо, кторо он је нашел једин дењ

назад. Символ Криланов и Облеченых Долин. Стог запалил се живым огнем, а светил ясно, како Луна, ктора погледала на них из неба. А небо давно уже не было тако чисто како в тој день. Доброслава поведла криланске душе до Нава, Велесовой Крајины Умрлых, а пламень од стога горел силно и ясно, и танцевал радостно. Вечер је был каковы выше теплы, а весновы / јаровы ветер влетел до села. Туто удивило је всех жителей. Оплакыванье помало прошло в думанье о жити и смерти, а традицијны Яаровы Светок не был сделаны в туту весну. Вместо того Белозорјани сут сделали светочно једанье за чест и памет об умрлых. Облечене Долины после некакого часа стали целком прозрачне, оне како бы расплывли се посреди облаков, из причины “Магии Мглы”, како то сказал Павук Мада:ру.

Фиаломира не хтела делати Мразны Ритуал в селу. Белозорјани также не просили туто делати. После седми днѣв без малого целы снег је натурално растајал се. После једного и половины лета. Село поновно начело жити, а житье наново стало легко. Вечна Зима одошла, хот Белозорье сут запаметали историю о заклетой крајине, ктора летаје негде там, в небу.

ᐅᐅᐅᐅᐅᐅ

Фиаломира кладет глинену миску на столу. Сладкий аромат од овсовых колачев разходит се в кухне. Колаче привидно быстро могли бы исчезнути из миски, ако ли бы не были тако жарке. Бедны, лакомы Бублик смог быстро познати жаркость тутых сладкостей. Он сидит тутчас смутны, а його рука јест оwinута в мокрый утирак. После некакого часа Фиаломира говорит:

- Ну, колаче привидно уже сут хладне, можете вы једати.

Царевна усмехаје се до дети. Малинка хватаје неколико сладкостіј. Она јест највыше мала из њих, але једаје привидно најмного. Доброслава входи до коморы. Бабица, ктора имаје деветдесет (90) лет, усмехаје се до дѣвки и кладе на стол чашку с компотом. Сѣдаје она помало при столу и опираје се о своју брезову ветку.

- Твоја сукња јест прекрасна - говори она.

- Туто јест работа мамы Нахослава, сукња јест прекрасна, правда? - чрвене искры в јеј очах блѣскајут из радости. Облеченје истинно јест одлично. Бело, просто, хот изшивано в велико детаљны способ. Декорација указываје попеременно брезове листкы и сиве пера. На деколту она јест свезана чрвеным везалом.

- Ты јеси могла ју облекти на некакы спеціалны праздник! - рече Доброслава.

- Ох, бабко Доброславо, наведити вас и упекти дѣтам сладкості јест за мене како праздник!

- Прекрасна Белозорјанка, прекрасна!

В сукњи, на хребету, сут два невелике отворы. Фиаломира во всакы момент може разпрострѣти крила и возлетѣти в небо, а облеченје не буде изнищено. Мајстровско дѣло. Дѣслава заисто имаје талант.

Дѣти быстро једајут и слушајут јихны разговор. Дѣвчінкы гледајут на своју нову пријательку и радујут се. Она јест прекрасна, выше красна неж давнѣје. На јеј лицу выше често јест видны радостны усмех. Сраст, кторы је остал по давној ранѣ, после того, како она је охранила Урошку, додаваје јеј красоту.

Во вечераы Фиаломира често ходи в брезовом лѣсу. Припоминаје собе она всечто, маму и тату, пријательев. Клетвы, зло, жаљ, бољ. Але помало, помало она начинаје лечити се од

того. Она имаје помоч од всякого Белозорјанина. Они покрепјајут ју, помагајут јеј.

Она хче најдти тамтых Криланов, ктори сут избавили се в дењ катастрофы, како говорил Мадару. Привидно она буде полетети, да бы јих искати.

Момент.

Они будут полетети заједно. Они два. Она румени се, когда туто мысли, и чује се раздражњена.

И она румени се такоже тутчас, неколико седмиц / tydњев после тутој целој хисторије, в момент, когда она обимаје Нахослава, да бы не упасти из Небодара.

- Мы будемо повратити се недолго! Чекајте вы нас! - кричи Нашко до сељанов.

Белозорјани сут пришли пожелати јим шчестје и благословити јим. Туто заисто не јест потребно, зато что јих летанје не буде долго. До Каменограда јест одтуд невелика траса. Тако или иначе, на дракону привидно можно бы быстро долетети даже на другы конец света.

- Зајутра реванш - рече Фиаломира поважно. Потом набираје она воздух и раздуваје уста.

- Јешче јест тобе мало? Ја јесм тебе тако быстро изнишчил, же туте твоје два мале ноже лежели сут в траве. А ты јеси пискала, же ја јесм тебе обмамил - одговарјаје Нахослав - ех, жено ты, како можно обмамјати в таковом двобоју?

- Ч...что? Ну, не! Ја не јесм пискала!

- Не? "Нашко, тако не може быти, Нашко, ты јеси обмамитель, обмамитель!" Вот тако јеси кричала.

Она начинаје бити длањами в јего хребет.

- Ну, увидимо в двобоју на магију! Тогда ја тебе изнишчу! Изнишчу! Разумејеш ли?! - пискаје она.

- Фиала - он одвращаје се.
- Ну? - она поновно надуваје уста.
- Ты јеси наша херојка, паметај - говори он неочекивано.
- Ааа! - поновно она бије јего.

Румени сие она јешче выше силно и скриваје своје лице в плашчу.

- Глупец...
- Небодаре! Летимо! Бритомир привино чекаје од нас новости!
- Нехај пољаны укажут вам свет широки! - кричи Деслава.
- Нехај несут нас беле облаки! - одговарјајут младци и махајут руками.

Дракон возлетаје в небо и лети к Дабогу, к јасному Солнцу. Белозорје поменшајут се и пропадајут, а они плывут посред облаков, до Каменограда.